

၂၅၆

မျက်ရည်ဖက်ရှင်

BURMESE
CLASSIC
www

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဇနီးစာပေ)

အမှတ်- ၅၂၀(က)၊ အင်းဝ (၄)လမ်း၊

(၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေမြသော်ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/နောက် ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာဖုံးဝန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းဖလင်

တို့ဝေါက် (Image Art Work)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေ - ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ဇနီးစာပေ

၀၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၀၈၄

၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

၀၉၅. ၈၃

ဇနီး

မျက်နှာဖုံးစာပေ

ဇနီးစာပေ၊ ၂၀၁၄

၂၅၆ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) မျက်နှာဖုံးစာပေ

အခန်း (၁)

သူ နိုးနေပြီဖြစ်ပေမယ့် တမင်မထ၊ သေးဘဲ အိပ်ရာထဲမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး ဆက်လှဲမိုးနိုးနေလိုက်သည်။

ချစ်ဇနီး ငြိမ်းကတော့ အခုလောက်ဆို မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်ပြီး လို့နေလောက်ပြီ။ မနက်တိုင်း သူ့ထက် ဆော့စီးစွာ အိပ်ရာထကာ မနက် စာအတွက် ငြိမ်း ချက်ပြုတ်စီစဉ်တတ်တာ နေ့စဉ်ဖြစ်သည်။

မနက်ငါးနာရီခွဲလောက် အိပ်ရာထကာ ငြိမ်း နိုးနေစဉ်မှာ သူ့ကတော့ အိပ်လို့ကောင်းတုန်းဖြစ်သည်။ ခုနစ်နာရီခွဲမှ ရုံးသွားရတာမို့ လည်း ခုနစ်နာရီလောက်အထိတော့ သူ ဆက်အိပ်တတ်စမြဲ။

ခုနစ်နာရီမထိုးခင် ဆယ်မိနစ်လောက် ပုံမှန်နိုးတတ်ပေမယ့် လည်း မထဘဲ တမင်ပေနေတာက ငြိမ်း သူ့ကိုလာနိုးမှာကို သိနေတာ ကြောင့်ပဲဖြစ်၏။

အိပ်ခန်းတံခါးပွင့်သွားတာကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်တော့ ဖွင့်ထား

သော မျက်လုံးတွေကို ဖျတ်ခနဲ မိုတ်ကာ သူ အိပ်ပျော်ဟန်ဆောင်နေ လိုက်သည်။

“မောင် ထတော့လေ၊ ခုနစ်နာရီထိုးတော့မယ်”

ငြိမ်း အသံချိုချိုလေးကို ကြားသော်လည်း မကြားယောင်ပြု ငြိမ်နေတော့ ခုတင်စွန်းမှာ ငြိမ်း ဝင်ထိုင်လိုက်တာသိ၏။

“မောင်နော် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ မောင်နိုးနေတာ ငြိမ်းသိတယ်နော် အဟင်း”

ပြောရင်း ငြိမ်းလက်ဖဝါးခွေးခွေးလေးက သူ့နဖူးပြင်ပေါ်က ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ပေးလာတော့ ငြိမ်း လက်ဖဝါးလေးကို သူ ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မောင် တကယ်မနိုးသေးဘူး၊ ငြိမ်းနိုးမှ နိုးမှာ”

“သိတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ငြိမ်း အခုလာနိုးတာ၊ ထတော့လေ”

“မရဘူးလေ၊ ငြိမ်းအနမ်းနဲ့နိုးမှ မောင်ကနိုးမှာ”

“မောင်ကလည်း တကယ့် ကလေးလေးကျနေတာပဲ”

ငြိမ်းနှုတ်က ပြောပေမယ့်လည်း နွေးထွေးသော အနမ်းတစ်ဖွင့် က သူ့နဖူးပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ကိုင်းညှစ်တံငံ့ နှင်းလာသော ငြိမ်း ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ သိုင်းဖက်ကာ ရင်ခွင်မှာ အပ်ထားလိုက်၏။

“ထတော့ မောင်ရယ်၊ ခုနစ်နာရီထိုးနေပြီ၊ ရေမိုးချိုးတော့လေ၊ တော်ကြာ ရုံးနောက်ကျနေဦးမယ်”

“မထိုးသေးပါဘူး ငြိမ်းရဲ့၊ ငါးမိနစ်ကြီးတောင်လိုသေးတယ်”

“ကြည့်စမ်း၊ မောင် နိုးနေတာ ကြာပြီမို့လား၊ တမင် ငြိမ်း လာနိုးတာ စောင့်နေတာပေါ့လေ”

သူ ငြိမ်းပါးပြင်ဝင်းမွတ်မွတ်လေးကို ဖိကပ်နမ်းရှိုက်လိုက်ရင်း

“ဒါပေါ့ မနက်တိုင်း ကိုယ့်မိန်းမရဲ့အနမ်းနဲ့ နိုးတတ်တာ အကျင့် ဖြစ်နေပြီလေ၊ ပြီးတော့ မောင်မိန်းမရဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးတွေကို ဘစ်ဝ နမ်းရှိုက်ပြီးမှ အိပ်ရာကထချင်တာ”

“ငြိမ်း မီးဖိုထဲ ဝင်ချက်ပြုတ်ထားတာ မောင်ရဲ့၊ ချွေးနဲ့ဟင်းနဲ့ တွေ့နဲ့ကွယ်”

“အဲဒီချွေးနဲ့ရောနေတဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးတွေကိုပဲ မောင်က ခက်မောစွဲလန်းနေတာ ငြိမ်းရဲ့”

ပြောရင်း ငြိမ်းပါးပြင်လေးကို သူ ရွတ်ခနဲ နမ်းရှိုက်တော့ ငြိမ်း ကြည့်ကြည့်နူးနူးလေး ပြုံးကာ လွန်ခနဲ ရုန်းထွက်သည်။

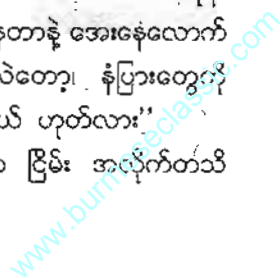
“လိမ္မာပါတယ် မောင်ရယ်၊ ထတော့နော်၊ ရေမိုးချိုး ပြီးရင် ကော်ဖီနဲ့ပဲပြုတ်နံ့ပြားစားမယ်”

“ဟင် ငြိမ်း လမ်းထိပ်ကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်ဝယ်ထားတာ လား၊ ငြိမ်းရယ် ဘာလို့တစ်ယောက်တည်းသွားရတာလဲ”

သူ စိုးရိမ်ပူပန်သံနှင့်ဆိုတော့ ငြိမ်းက သူ့ကိုပြုံးပြုံးလေးကြည့် ကာ ခေါင်းကိုခါရမ်းပြသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရဲ့၊ လမ်းထိပ်ထိထွက်ဝယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပဲပြုတ်သည်ဦးလေးကြီးက နံ့ပြားတွေပါ ရောင်းတယ်လေ၊ ဝယ်ထားတုန်း က ပူပူလေးပဲ အခုတော့ မောင် အိပ်ပုပ်ကြီးနေတာနဲ့ အေးနေလောက် ပြီ၊ သွား မြန်မြန်ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲတော့၊ နံ့ပြားတွေကို ငြိမ်း ပူပူလေးဖြစ်အောင် မီးကင်ထားလိုက်မယ် ဟုတ်လား”

သူ ပဲပြုတ်နံ့ပြားကြိုက်တာသိသော ငြိမ်း အလိုက်တသိ

စိစဉ်ထားသည်ဆိုတော့ သူ အိပ်ရာက ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။ ငြိမ်းတော့ ငြိမ်း နဖူးလေးထက်ကို အနမ်းတစ်ပွင့်ခြွေရင်း

“ဒီလို အလိုက်သိတာလေးတွေကြောင့် မောင့်မိန်းမကိစ္စရတာ ကဲ မောင် ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး လာခဲ့မယ်၊ ကော်ဖီပိုင်းကစောင့်”
ညဝတ်အင်္ကျီချွတ်ကာ မောင် ရေမိုးချိုးဖို့ ပြင်ဆင်နေတော့ ငြိမ်း အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ရေချိုးပြီးလျှင် မောင် ဝတ်ဆင်ဖို့ ယူနီဖောင်းကိုလည်း ငြိမ်း အသင့်ထုတ်ပြင်ဆင်ပေးထားပြီးပြီမို့ မီးဖိုခန်းဘက်ကိပ် လှမ်းခဲ့လိုက်၏။ ချက်ပြုတ်ပြီးထားသော ဟင်းတွေကို မောင့်အတွက် ထမင်းချိုင့် ထည့်ပြင်ဆင်သည်။ ဆိုင်က ထမင်းဟင်းတွေကို ခံတွင်းမတွေ့သော မောင့်အတွက် ငြိမ်းပဲ မနက်တိုင်း စောစောထကာ ချက်ပြုတ်ပေးခဲ့သည်။

“ငြိမ်း ပင်ပန်းပါတယ်ကွာ၊ မနက်စာတော့ မောင် အဆင်ပြေ သလို အပြင်မှာဝယ်စားမယ်၊ စောစောထ မချက်နဲ့တော့နော်”

ငြိမ်း ပင်ပန်းမှာစိုးပြီး မောင် တားပေမယ့် ငြိမ်းကတော့ မနက်တိုင်းထပြီး ချက်ပြုတ်ရတာကို ပင်ပန်းသည်ဟုမထင်ခဲ့ပါ။ မောင် နှင့်ငြိမ်း နှစ်ယောက်တည်းရှိသော ဒီအိမ်မှာ အိမ်မှုကိစ္စတွေကိုလည်း ငြိမ်းကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ကိုင်ချင်သည်။

မောင် ငြိမ်းအတွက် အဖော်ရအောင် အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ငှားမည်ဆိုတော့လည်း ငြိမ်း ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

“မောင်ရယ် မောင်ချဲ့ငြိမ်းနှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အိမ်မှာ အိမ်ထု မလိုအပ်ပါဘူး။ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ငြိမ်း နိုင်နင်းပါတယ်”

“မောင်က ငြိမ်းပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

“အဟင်း ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့အဝတ်အစားတွေ လျှော်ဖွပ်ရတာ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ကိုင်ရတာ ပင်ပန်းစရာလား မောင်ရဲ့ ဒီလိုဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့ နှစ်ယောက်ဘဝကို ထူထောင်ခဲ့တာလေ၊ ငြိမ်းကကျေနပ် ဝမ်းသာမိသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ ငြိမ်းလုပ်နိုင်တယ်ဆိုရင် မောင် မငှားတော့ ပါဘူး။ အခုချိန်မှာ ငြိမ်းနဲ့ကိုယ် နှစ်ယောက်တည်း ဘဝလေးပဲရှိသေးတယ် လေ၊ နောက် သားသားမီးမီးတွေ တိုးပွားလာတဲ့အခါ လိုအပ်ရင် အိမ် အကူတော့ ရှာရမယ်”

မောင် ပြုံးပြုံးလေးပြောတော့ ငြိမ်း ရှက်သွေးဖြာသောအပြုံး တွေနှင့်ခေါင်းလေးငုံ့နေခဲ့ဖူးသည်။

မောင်ကော ငြိမ်းပါ နွေးထွေးပျော်စရာကောင်းသော မိသားစု ဘဝလေးကို မျှော်လင့်ထားခဲ့ကြတာအမှန်။

“အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား ငြိမ်းရေ၊ ဗိုက်ဆာပြီနော်”

အေးသွားသော နံပြားတွေကို မီးကင်အပြီးမှာပဲ မောင် ရောက် လာတာမို့ ငြိမ်း အတွေးလေးတွေ ပြတ်တောက်ကာ လှည့်ကြည့်မိသည်။

အဖြူရောင်ရှုပ်လက်ရှည်နှင့် နက်ပြာရောင်ဘောင်းဘီကို ဝတ် ဆင်ထားသော မောင့်အသွင်က ရှင်းသန့်ခန့်ညားနေသည်။ မောင်၏ခန့် ညားချောမောသော ရှုပ်သွင် မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့်လိုက်ဖက် သော ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့်လည်း ယာဉ်ထိန်းရဲ့ယူနီဖောင်းနှင့်လိုက်ဖက်တင့် တယ်တာထင်သည်။

“ဘာငေးကြည့်နေတာလဲ ငြိမ်းရဲ့၊ မောင် ကြယ်သီးတွေများ ထက်အောက်မှားတပ်ထားမိလို့လား”

ပြောရင်း မောင် မလုံမလဲနှင့် အကိုကြွယ်သီးတွေကို ပြန်နှင့် ကြည့်နေတာမို့ ငြိမ်း အသံလေးထွက်အောင် ရယ်မိရင်း

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရဲ့ မောင့်စတိုင်က သပ်ရပ်ကြည့်ကောင်း နေလို့ ကြည့်မိတာပါ အဟင်း ဟင်း”

“ငြိမ်း မြောက်ပြောတာနဲ့ မောင်တောင် ဘဝင်မြင့်သွားချင်ပြီ၊ မောင် ယာဉ်ထိန်းရဲဝန်ထမ်းလုပ်ခဲ့တာ ငြိမ်းနဲ့အိမ်ထောင်မကျခင်ကဟည်း ကပါကွာ၊ လေးနှစ်တောင်ကျော်ပြီထင်တယ်”

ကျောင်းပြီးဘွဲ့ရတော့ မောင်သည် ဝါသနာပါသော ယာဉ်ထိန်း ရဲဝန်ထမ်းလုပ်မည်ဆိုတော့ ငြိမ်း မကန့်ကွက်ခဲ့ပါ။ မောင့် ဝါသနာကို နားလည်ခွင့်ပြုပေးခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်ကတည်းက ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့သော မောင် နှင့်ငြိမ်းကြားမှာ နားလည်မှုတွေ ခိုင်မာခဲ့သလို တစ်ယောက်ဝါသနာကို လည်း တစ်ယောက် သိထားပြီးသားဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း မောင် ဝါသနာအတိုင်း ရွေးခဲ့သော အလုပ်ကို ငြိမ်း နားလည်ခွင့်ပြုခဲ့၏။ ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်လိုသော ငြိမ်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေကတော့ ပျက်စီးခဲ့ရသည်။

ဒါကလည်း မောင်ကိုချစ်သည့်စိတ်ကြောင့် စွန့်လွှတ်ခဲ့တာပဲဖြစ်၏။ မောင် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းကာ နှစ်ယောက်ဘဝလေးတည် ဆောက်လိုသည်ဆိုတော့ ငြိမ်း ဒေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။ မောင်က ဝန်ထမ်း တစ်ယောက် ငြိမ်းကလည်း ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့လျှင် ကြုံဆုံရမည့်အခြေအနေတွေကို တွေးမိတာကြောင့်ဖြစ်၏။

“နိုင်ငံဝန်ထမ်းဆိုတာ တာဝန်ကျရာကိစ္စနားနိုင်ရမယ် မောင်ရဲ့

ငြိမ်း ဆရာမဖြစ်ရင် မလွယ်တော့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ငြိမ်းဝါသနာကို စွန့်လွှတ်လိုက်တာပါ။ မောင်နဲ့အတူနေပြီး မောင် တာဝန်ကျတဲ့နေရာကို ငြိမ်း တစ်ဖဝါးမခွာလိုက်နိုင်ရမှာပေါ့”

“မောင်ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ငြိမ်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက် တာ မောင် စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွက် အရမ်းလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ငြိမ်းကိုလည်း မောင် ပိုပြီး ချစ်ရပါတယ်ကွာ”

“ငြိမ်းဘဝအတွက် မောင့်ရဲ့အချစ်တွေကလည်း အလိုအတိုင်း အရာပဲ မောင်ရယ်၊ ငြိမ်း ကျေနပ်ပျော်ပါတယ်”

တကယ်လည်း မောင်ကိုချစ်စိတ်နှင့် ငြိမ်း ဝါသနာကို စွန့်ပေးခဲ့ တာဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးဆုံးပါးခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့် မောင့်မှာမိဘတွေ ချန် ထားရစ်ခဲ့သော အမွေဆက်ခံနိုင်မည့်လုပ်ငန်းတွေရှိသည်။

မောင့်ဖေဖေ ရှယ်ယာတွေထည့်ဝင်ထားသည့် မည်သည့်ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းမှာမဆို မောင် အလုပ်တစ်နေရာ ဝင်ယူနိုင်၏။ ဒါပေမဲ့ မောင် သည် ဝါသနာနှင့်အလုပ်ကိုပဲ ရွေးခဲ့၏။

“ငြိမ်း စားလေ၊ ဘာတွေတွေးနေပြန်တာလဲ”

မောင့်အသံကိုကြားမှ လွင့်ခနဲမျောသွားသောအသံတွေကို ပြန် ဖုတ်ရင်း ငြိမ်း မောင်ကို မော့ကြည့်မိ၏။ မောင်ကတော့ ငြိမ်း တစ်ဖွဲ့စာ ပိုင်းဖြတ်ပေးထားသော နံပြားပိုင်းလေးတွေကို ပဲပြုတ်ဆီစမ်းနှင့် လိပ်ကာ စားသောက်နေ၏။

“မောင် ဝအောင်စားပါ၊ ငြိမ်းက အေးအေးဆေးဆေး စားလို့ ခံတယ်၊ မောင် ရုံးနောက်ကျနေဦးမယ်”

“မို့ပါတယ် ငြိမ်းရဲ့၊ မောင်အတွက် ထမင်းချိုင့်အသင့်ပဲမဟုတ်

လား”

“အသင့်ပဲ မောင်၊ ထည့်ထားပြီးပါပြီ”

မောင် ကော်ဖီကို မော့သောက်ပြီး လက်သုတ်ပဝါလေး လှမ်း ယူတော့ ငြိမ်း စားပွဲပေါ်က သုံးဆင့်စတီးချိုင့်လေးကို လှမ်းယူလိုက်၏။ ဆင်ဝင်အောက်က ကားအနားအထိ မောင့်ကိုလိုက်ပို့ရင်း မောင့်ဆီက နှုတ်ဆက်အနမ်းတစ်ပွင့်ကို ငြိမ်း ခံယူနေကျမဟုတ်လား။

အခန်း (၂)

သူ့ ရုံးခန်းထဲမှာရှိနေသည့် တစ်မနက်ခင်းလုံး ထူးခြားဖြစ်စဉ် Report သတင်းတစ်ခုမှ ရောက်မလာတာမို့ မင်္ဂလာရှိသော မနက်ခင်း လေးဖြစ်နေ၏။

အရေးပေါ်ယာဉ်တိုက်မှု သတင်းရရှိပုံစင်လာသည့်နေ့တွင်ဆို သူ့ အတွက် အလုပ်တွေရှုပ်ထွေးရစမြဲ။ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပွားသည့် နေရာကို အရေးပေါ်ချက်ချင်းသွားရောက်ကာ စစ်ဆေးရသည်။

ယာဉ်တိုက်မှုကြောင့် ဒဏ်ရာရသူများ အခြေအနေကို ဆေးရုံ အထိ သွားရောက်စုံစမ်းမေးမြန်းရသည်။ ယာဉ်ကို မဆင်မခြင် စည်းကမ်း မှီမောင်းနှင်သူတစ်ယောက်ကြောင့် အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း တွေကို ဆုံးရှုံးပေးဆပ်လိုက်ရသူတွေကိုမြင်ရတိုင်း သူ စိတ်မကောင်းဖြစ် ရ၏။

ယာဉ်မောင်းသူ၏စည်းကမ်းမဲ့မှုကြောင့် မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်

ကြသလို စည်းကမ်းမဲ့လမ်းဖြတ်ကူးသူတွေကြောင့်လည်း မလိုလားအပ်
သောယာဉ်တိုက်မှုတွေ ကြုံဆုံရတတ်သည်။

ထိုဒုက္ခဆင်းရဲအန္တရာယ်တွေ ကင်းဝေးအောင် စောင့်ရှောက်
တာဝန်ယူပေးနေသော ယာဉ်ထိန်းရဲသားကြီးတွေကို သူ ငယ်စဉ်ကတည်း
က အားကျလေးစားခဲ့ရဖူးသည်။

ဒါကြောင့်လည်း တစ်နေ့ကျလျှင် ယာဉ်ထိန်းရဲအရာရှိကြီးဖြစ်
အောင် လုပ်မည်ဟု သူ ရည်မှန်းထားခဲ့၏။

သူ ကျောင်းမပြီးခင်တစ်နှစ်အလိုမှာ ဖေဖေ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။
ဖေဖေက မိတဆိုးသားလေး သူ့အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း အလိုလိုက်အချစ်
ပိုခဲ့သူပဲဖြစ်သည်။

သူ ဆယ်နှစ်သားလောက်မှာ မေမေဆုံးသည်။ ထိုစဉ်ကတည်း
က ဖေဖေသည် နောက်အိမ်ထောင်မတည်ဘဲ သူ့အပေါ် တစ်ဘဝလုံး
ပုံခဲ့သည်။ သားဖြစ်သူအတွက် ပြည့်စုံလုံလောက်အောင်လည်း ဖေဖေက
စီးပွားရေးမှာ ရှာဖွေပေးခဲ့သည်။

စီးပွားရေးကုမ္ပဏီကြီးနှစ်ခုမှာ အရှုရှယ်ယာတွေ ဝင်ထားသည်
အမြတ်ငွေနှင့်ပဲ သူ့ဘဝကို ရပ်တည်နိုင်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကျောင်းပြီးတော့ သူ ဝါသနာပါသည်
ယာဉ်ထိန်းရဲဝန်ထမ်းဘဝကိုပဲ ရွေးချယ်လုပ်နိုင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး ပြည့်စုံနိုင်၊ အစိုးရဝန်ထမ်းအလုပ်ကို မင်း
ဘာလို့လုပ်မှာလဲ၊ မင်းလုပ်သင့်တာ မင်းအဖေ ရှယ်ယာဝင်ထားတဲ့
ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်သင့်တယ်၊ မင်းအရည်အချင်းနဲ့ ဒီဝက်ပိုဒို
တိုးတက်ကြီးပွားအောင် ကြိုးစားသင့်တယ်”

ဖေဖေဘက်က ညီအစ်ကို ဦးလေးသားချင်းတွေက တားမြစ်
သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ခေါင်းမာစွာပဲ လုပ်ချင်တာကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

ဒါကို နားလည်သဘောတူသူက ငြိမ်းပဲဖြစ်သည်။ ချစ်သော
ငြိမ်းတစ်ယောက်သာ သူ့ဆန္ဒတွေကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပေးခဲ့၏။
နှစ်ကိုယ်တူဘဝလေး တည်ဆောက်တော့လည်း ငြိမ်းသည် ကျောင်း
ဆရာမဖြစ်ချင်သော ဝါသနာကို ပေးဆပ်စွန့်ခဲ့သည်။

သူနှင့်အတူ တာဝန်ကျရာ နေရာအထိ အတူလိုက်နိုင်အောင်
ငြိမ်းက ဝါသနာကို စွန့်ကာ သူ့ကိုချစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝမှာ ငြိမ်းဆိုသော သက်ရငြိမ်းသည် မြတ်နိုးစရာအ
ကောင်းဆုံး ဇနီးမယားတစ်ယောက်ပါပဲ။

“ဘာတွေတွေးနေတာလဲ ကိုပြည့်စုံနိုင်”

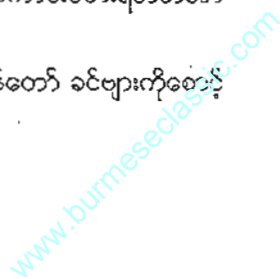
ရုံးခန်းထဲဝင်လာသော ကိုအောင်မိုး အမေးစကားသံကြောင့်
သူ့အတွေးတွေ ပြတ်တောက်မော့ကြည့်မိသည်။

“ဪ ကိုအောင်မိုး ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီတစ်မနက်လုံး
ယာဉ်မှိုင်းရီပို့တစ်ခုမှ တက်မလာလို့ စိတ်ချမ်းသာနေတာပါ”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဒီမနက်စာတော့ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ
ကားလို့ရတာပေါ့ဗျာ”

မနက်ခင်း ယာဉ်မှိုင်းရီပို့တွေဝင်လာလျှင် သူတို့ယာဉ်မှိုင်း
ထမ်းတွေ မနက်စာ ထမင်းတောင် ကောင်းကောင်းမစားရတတ်တာ
ကြောင့် ကိုအောင်မိုး ပြောခြင်းဖြစ်၏။

“စားကြမယ်လေ ကိုအောင်မိုး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုစောင့်
နေတာ”

“ဒီနေ့တော့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း စားတော့ ကိုပြည့်စုံနိုင်
ရေ၊ ကျွန်တော် ထမင်းချိုင့်မပါဘူးဗျ၊ အပြင်မှာသွားစားမလို့”

“ဟာ ဘာလို့လဲ၊ ခင်ဗျားမိန်းမ နေမကောင်းလို့လား”

ကိုအောင်မိုးက သူ့လိုပဲ အမြဲတမ်း ထမင်းချိုင့်ထည့်လာတတ်
သူဖြစ်သည်။ မနက်စာကိုလည်း သူ့စားပွဲမှာ နှစ်ယောက်အတူစားနေကျ
ဖြစ်၏။

“မိန်းမနေမကောင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျား၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်သား
မူကြိုမှာ ကဗျာရွတ်ပြိုင်ပွဲရှိတယ်၊ မိန်းမက လိုက်သွားရမှာဆိုတော့
မနက်က ဘာမှမချက်ပြုတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့တစ်ရက်တော့
အပြင်မှာပဲဝယ်စားရမှာဗျ”

“ကျွန်တော့်မှာ ထမင်းနဲ့ဟင်းတွေ အများကြီးပါဗျ၊ ဒီမှာပဲ
ဝေမျှစားလိုက်ပါလား”

“ဟာ စားပါ စားပါ ကိုပြည့်စုံနိုင်ရာ၊ စီမံဌာနက ကိုလင်းလင်း
တို့နဲ့ အတူလိုက်စားဖို့ ပြောထားပြီးနေလို့၊ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကိုအောင်မိုး ထွက်သွားတော့ သူ ဝေးကြည့်
ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကိုအောင်မိုးမှာ သုံးနှစ်အရွယ် သားလေးတစ်
ယောက်ရှိတာ သူ သိထားသည်။

ဇနီးနှင့်သားနှင့် ပျော်စရာကောင်းသော မိသားစုဘဝလေးကို
ပိုင်ဆိုင်နေသော ကိုအောင်မိုးဘဝက ကျေနပ်အားကျစရာကောင်းသည်။

သူနှင့်ငြိမ်းတို့နှစ်ဦးဘဝလေးအတွက်လည်း ချစ်ခင်စရာကောင်း
သော ရင်သွေးလေးတစ်ယောက်တော့ ပိုင်ဆိုင်လိုသည်။

သားသားလေးဖြစ်စေ၊ မီးမီးလေးဖြစ်စေ ရှိလျှင်တော့ သူ

အလုပ်သွားနေချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရသော ငြိမ်းအတွက်
အဖော်ဖြစ်စေမှာလည်း သေချာသည်။

ပြီးတော့ သူ့ အလုပ်ကပြန်လာလျှင် တီတိတာတာနှင့်
နှုတ်ဆက် ကြိုမည့် ရင်သွေးလေးပါ ငြိမ်းနှင့်အတူရှိနေမည့် ဘဝလေးက
ကျေနပ် စရာအတိ။

သူနှင့်ငြိမ်းတို့အိမ်ထောင်သက်တမ်းသည်ပဲ တစ်နှစ်ကျော်နေ
ခဲ့ပြီး အိမ်ရဲ့ဆည်းလည်းရတနာလေးတစ်ပါးတော့ ရှိသင့်ပြီထင်ရဲ့။

အခန်း (၃)

“ငြိမ်းကို မောင်ပြောစရာရှိလို့”

အခန်းထဲက ဆက်တီဆိုဖာထိုင်ခုံလေးမှာ တီဗွီထိုင်ကြည့်နေသော မောင်အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပြီး လာပို့ခိုက်မှာ မောင်စကားစလောသည်။

ကော်ဖီပန်းကန်ကို မောင်ရှေ့စားပွဲမှာချပေးရင်း မောင်ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ငြိမ်း ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

မောင်အကြောင်းကို ငြိမ်း အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ဒီလို ညစာပြီး နှစ်ယောက်ဆုံချိန်မှာ မောင်သည် တစ်နေ့တာ ရုံးမှာ ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်ပြောတတ်စမြဲဖြစ်သည်။

ယာဉ်တိုက်မှုအကြောင်းတွေကို မောင် ပြောပြတိုင်းလည်း ငြိမ်း အမြဲတမ်း နားထောင်ပေးတတ်သည်။ အခုလည်း ဒီနေ့

ဘယ်လို ယာဉ်မှုခင်းမျိုး ကြုံခဲ့ရသည်မသိ။

မောင်နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး မောင်ပြောလာမည့် စကားတွေကို ငြိမ်း နားစွင့်ထားပေမယ့် မောင်နှုတ်က ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာသေးဘာမှီ လှည့်ကြည့်မိ၏။

မောင်မျက်ဝန်းတွေက ငြိမ်းကိုပဲ စူးစူးနှစ်နှစ်လေး ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့တာမှီ

“မောင် ပြောပြမလို့ဆို ပြောလေ မောင် ဒီနေ့ ဘယ်လိုယာဉ်မှုခင်းတွေကြုံခဲ့ရလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မောင်တို့ရုံးကို ဘာယာဉ်မှုခင်းမရှိမှ တက်မလာဘူး ငြိမ်းရဲ့”

“မသိပါဘူး။ မောင်က ပြောစရာရှိတယ်ဆိုလို့”

မောင် နွေးနွေးလေးပြုံးရင်း ငြိမ်း ပခုံးကိုသိုင်းဖက်ကာ မောင်ထံထဲ ဆွဲသွင်းတော့ ငြိမ်း အလိုက်သင့်မောင်ရင်ခွင်မှာ ခိုခိုလိုက်၏။

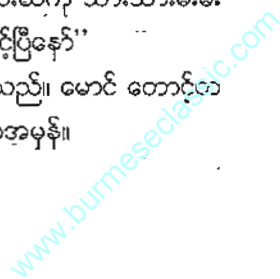
“မောင် ပြောချင်တာ ငြိမ်းနဲ့မောင်တို့အကြောင်းပါ။ မောင်တို့အိမ်ထောင်သက်တောင် တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီနော်”

မောင်စကားတွေက ထူးဆန်းနေခဲ့တာတော့ အမှန်။ မောင်ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ။ မောင်မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း ငြိမ်း ဆက်ပြီး

မောင်ဆွဲထားမိ၏။

“မောင်နဲ့ငြိမ်းတို့နှစ်ယောက် ဘဝလေးထဲကို သားသားမီးမီးလေးတစ်ယောက်လောက်တော့ ရောက်လာသင့်ပြီနော်”

ငြိမ်း မျက်နှာလေး ရိုန်းပြနွေးသွားစေသည်။ မောင် တောင့်တသော ဘဝမျိုးကို ငြိမ်းလည်း လိုချင်ခဲ့တာအမှန်။

“ငြိမ်း မောင်ကောားကို လက်ခံရဲ့လားဟင်”

ငြိမ်း နုနုပေါ်က ဆံနွယ်လေးတွေကို ညင်သာစွာ သင်တင်ပေးရင်း မောင်မေးတော့ ငြိမ်း ရှက်ပြုံးလေးနှင့်

“မောင်ရယ် ငြိမ်းလည်း အဲဒီဘဝလေးကို တောင့်တနေခဲ့တာပါ

“ဟင် တကယ်လား ငြိမ်း။ ဒါဆို မောင့်အတွက် ရင်သွေးလေး ငြိမ်း တကယ်ပဲ မွေးပေးမှာလားဟင်”

“အဟင်း မောင်ကလည်း တကယ်ရှိလာရင် မွေးပေးမှာပေါ့”

ငြိမ်း မောင့်ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာလေးအပ်ကာ ရှက်သံဝဲဝဲနှင့်ဆိုတော့ မောင်လက်တွေက ငြိမ်းခန္ဓာကိုယ်လေးကို တင်းတင်းလေး သိုင်း ဖက်လာ၏။

“တကယ်ရှိလာရင် ဟုတ်လား ငြိမ်း။ မပူပါနဲ့ ငြိမ်းရယ်၊ တကယ်ရှိလာအောင် မောင် ကြိုးစားမှာပေါ့”

“အို မောင်ကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မရှက်ပါနဲ့ ငြိမ်းရယ်၊ မောင်နဲ့ငြိမ်းတို့ဘဝလေးထဲရောက်လာမယ့် ရင်သွေးလေးအတွက် မောင်ကောားငြိမ်းပါ ကြိုးစားကြရမှာပဲမဟုတ်လား”

“အာ မောင်နော်၊ နားရှက်စရာတွေ မပြောနဲ့ကွာ”

မောင့်မျက်နှာကို မော့မကြည့်ရဲဘဲ ငြိမ်း ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားတော့ ငြိမ်း မေးဖျားလေးကိုပင့်ကာ မောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ကြိုးစားသည်။

“မောင့်မိန်းမကလည်း တကယ်အပျိုးဖြန်းလေးကျနေတာပဲ

မကြာခင်ပဲ ကလေးတစ်ယောက်မေမေ ဖြစ်တော့မှာကို”

“ကြည့် မောင်နော်၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အဲ ဟုတ်သားပဲ မောင် စကားမှားသွားတယ်၊ မောင့်မိန်းမက တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ အမြွှာပူးလေးမွေးရင် ကလေးနှစ်ယောက်တော့ တစ်ပြိုင်နက် ပိုင်ဆိုင်ရမှာ”

“မောင်နော်”

ငြိမ်း မျက်နှာလေးရဲရဲနီကာ မောင့်လက်မောင်းကို မနာအောင် ဆွဲဆိတ်တော့ မောင် တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း မျက်နှာအနံ့ အနမ်း နှိပ်ရှာချသည်။

“ချစ်လိုက်ရတာ ငြိမ်းရယ်”

အနမ်းနွေးနွေးတို့နှင့်အတူ ကြင်နာရိပ်လွှမ်းသော မောင့်စကား ဆီတွေက ငြိမ်း ရင်ထဲအထိ စီးပျော့တိုးဝင်စေ၏။

ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်သော မောင့်ရဲ့ယုယကြင်နာခြင်းတွေမှာ

ငြိမ်း ရင်ခုန်သံတွေ လှုပ်ခတ်မိန်းမောသွားပြန်သည်။

ဖွင့်ထားသော တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်က ပုံရိပ်တွေကို မောင်နှင့် ငြိမ်းနှစ်ဦးစလုံး မေ့လျော့စွာ ရင်ခုန်သံတွေ စီးပျော့သွားခဲ့ရသည်။

မောင်မျှော်လင့်သော တောင့်တသော မိသားစုဘဝလေးကို ကိုယ်တိုင်လည်း ပိုင်ဆိုင်လိုခဲ့ပေမယ့်...။

အခန်း (၄)

“ငြိမ်းတို့အိမ်ထောင်သက်က တစ်နှစ်ကျော်ပြီ ဘာသန္ဓေတာား နည်းမှလည်း မသုံးခဲ့ဘူးဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

ဆွေဆွေ စကားကြောင့် ငြိမ်း ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရ တာအမှန်။ မောင်နှင့်ငြိမ်းတို့ မျှော်လင့်သောရင်သွေးလေး ရနိုင်ဖို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်တို့ဖြစ်တည်မလာတာမို့ ဆွေဆွေထံရောက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ဆွေဆွေက သားဖွားမီးယပ်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့လည်း ငြိမ်း အားကိုးမိ၏။

“တကယ်ပါ ဆွေဆွေ မောင်နဲ့ငါ အိမ်ထောင်ကျကတည်းက ငါ ဘာသန္ဓေတာားဆေးမှ မသုံးခဲ့ဖူးဘူး။ ငါတို့အိမ်ထောင်သက်တစ်နှစ် ကျော်အထိဆိုပါတော့၊ အခု မောင်ကော ငါပါ ရင်သွေးလိုချင်တယ် ဒါကြောင့် နင့်ဆီကို ငါလာခဲ့တာ”

ငြိမ်း စကားကို ဆွေဆွေ ခေါင်းလေးတည့်တည့်တိ နားထောင် ပေးသည်။ ငြိမ်း မျက်ဝှန်းထဲမှာ ကြီးမားသောမျှော်လင့်ချက်တွေကိုလည်း ဆွေဆွေ မြင်တွေ့နားလည်မှာ သေချာ၏။

“အခြေအနေတစ်ခုကို ငါ ချက်ချင်းပြောလို့မရတဲ့ အနေအ ထား ဖြစ်နေတယ် ငြိမ်း၊ အကောင်းဆုံးက လိုအပ်တဲ့စစ်ဆေးမှုတွေကို အရင်ဆုံးလုပ်ရမယ်၊ နင်ကော နင့်ခင်ပွန်းကော နှစ်ယောက်စလုံးကိုပေါ ဟာ”

“ငါကော မောင်ပါဟုတ်လား ဆွေဆွေ”

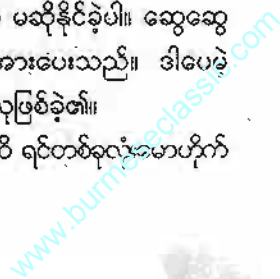
“ဟုတ်တယ် ငြိမ်း၊ နင်တို့အခြေအနေက နှစ်ယောက်စလုံးကို တိကျတဲ့ဆေးစစ်ချက်တွေ ရှာဖွေကြည့်ရမယ်၊ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ တစ် ယောက်ယောက်မှာ ရင်သွေးမရနိုင်တဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိနေရင် မလွယ်ကူ ဘူးပေါ့ဟာ”

ငြိမ်း ရင်ထဲမှာ ဆို့ခနဲ ခံစားလိုက်ရတာအမှန်။ ဆွေဆွေပြော သလို ချွတ်ယွင်းချက်ကြီးရှိနေခဲ့လျှင် ဟူသော စကား၏အဆုံးသတ်ကို ငြိမ်း ဆက်မတွေးရဲပါ။

“ငါ အကြံပေးချင်တာက တိကျသေချာအောင် နင်တို့နှစ် ယောက်စစ်ဆေးလိုက်ကြပါ၊ ဒါမှ လိုအပ်တဲ့အကြံဉာဏ်ကို ငါပေးနိုင် နာလေ”

ငြိမ်း ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ခဲ့ပါ။ ဆွေဆွေ တာတော့ နှစ်သိမ့်စကားတွေနှင့် ငြိမ်းကို အားပေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ငြိမ်း အတွက်မျှော်လင့်ချက်တို့က ကျဆုံးလုလုဖြစ်ခဲ့၏။

ဆွေဆွေကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့ချိန်ထိ ရင်တစ်ခုလုံးမောဟိုက်

နိုးချိနေခဲ့သည်။

ပျော်စရာမိသားစုတဝလေးကို မောင်လည်း လိုလားစွာတောင့်တနေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်းလည်း မျှော်လင့်ပိုင်ဆိုင်လိုခဲ့၏။ အခုတော့ ထိုမျှော်လင့်ချက်တွေက ပြိုပျက်ရတော့မည်လား။

မောင်လိုချင်သော ရင်သွေးလေးကို ငြိမ်းကိုယ်တိုင်ကလည်း မွေးဖွားပေးချင်သည်။

မောင်ရယ် ငြိမ်းရယ် ချစ်စရာကောင်းသော ရင်သွေးလေးရယ် ပျော်ရွှင်စရာ မိသားစုတဝလေးကို ငြိမ်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား။ ဆွေဆွေပြောသလို မောင်နှင့်ငြိမ်းကြားမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ချွတ်ယွင်းချက်ကြီးကြောင့်သာ ဖြစ်နေခဲ့လျှင် ငြိမ်း မတွေးရဲပါ။

ညစ်ညူးသောစိတ်တွေနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း အာရုံတွေက ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေခဲ့သည်။

ဆွေဆွေနှင့်ဆုံခဲ့တာတွေကို မောင် မသိစေချင်ပါ။ ငြိမ်းလိုပဲ မောင်လည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားမှာ စိုးရိမ်မိ၏။ ချစ်သောမောင်ကိုတော့ စိတ်အာရုံ မညစ်ညူးစေချင်တာ ငြိမ်းရင်ထဲက ဆန္ဒ။

မောင်ကိုချစ်စိတ်နှင့် ငြိမ်း အမြဲတမ်း အနစ်နာခံပေးဆပ်ခဲ့တာ ဟိုးအရင်ကတည်းကပါ။ မောင့်ဝါသနာအတွက် ငြိမ်းရဲ့ဝါသနာကိုတောင် စွန့်လွှတ်ပေးထားခဲ့ဖူးသည်။

မရေရာ မသေချာသေးသော အဖြေတစ်ခုအတွက် မောင့်ကို ကြိုတင်စိတ်မညစ်စေချင်ပါ။

ငြိမ်းရင်ထဲမှာပဲ သိုဝှက်ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်ဖြစ်ခဲ့၏။

ညနေ မောင်ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ ငြိမ်း ရေမိုးချိုး သနပ်ခါး နှုတ်ခွေးနှင့် ကြိုဆိုပြီးဖြစ်နေ၏။ ဆင်လင်အောက်ကို မောင် ကားလေး ထိုးရပ်သည်နှင့် ငြိမ်း အပြုံးနွေးနွေးလေးနှင့်

“မောင် ဒီနေ့ စောသားပဲ”

“ကံကောင်းလို့ ငြိမ်းဇေ နေ့လယ်က ကျွန်တစ်ခုဝင်လာလို့ အပြေးအလွှား ရှင်းရသေးတယ်၊ စောစောကိစ္စပြတ်သွားလို့ ပြန်လာရတာ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်”

မောင့်လက်ထဲက သားရေအိတ်ကိုလှမ်းယူရင်း ငြိမ်းမေးတော့ မောင်က ခေါင်းကိုခါရင်း

“ကြီးကြီးမားမားတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်ပိုင်ယာဉ်နှစ်စီး တိုက်မိတာပါ။ ဘယ်သူမှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာမရကြလို့ တော်သေးတယ်”

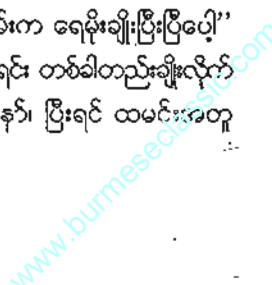
ပြောရင်း ငြိမ်း ပခုံးကို သိုင်းဖက်ကာ မောင် ရှုန်းရွန်းစားစား ကြည့်သည်။

“ဟား မောင့်မိန်းမက လှနေပါလား။ သနပ်ခါးနဲ့လေးတွေက အမောပြေသွားတာပဲ”

ငြိမ်း နွေးနွေးလေးပြုံးပြတော့ မောင့်အနမ်းတစ်ဖွင့် နဖူးပေါ်ကို လွင့်ခနဲ ကြွေကျလာခဲ့၏။

“အား အမောကိုပြေသွားတာပဲ၊ ငြိမ်းက ရေမိုးချိုးပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်မောင် အဝတ်တွေလျှော်ရင်း တစ်ခါတည်းချိုးလိုက်တာ မောင်လည်း ခဏနားပြီး ရေချိုးလိုက်နော်၊ ပြီးရင် ထမင်းခဏ နားရအောင်၊ ငြိမ်း ပြင်ဆင်ထားလိုက်မယ်”

“အခုချိန်မှာ မောင် ထမင်းမဆာဘူး ငြိမ်းရဲ့”
 “ဟင် ဘာလို့လဲ မောင်အပြင်က စားလာလို့လားဟင်”
 ငြိမ်း မျက်ဝန်းလေး စိုင်းကာ တအံ့တဩ မေးတော့ မောင်
 ပြုံးပြီးလေး ခေါင်းကိုခါရင်း
 “မဟုတ်ဘူးလေ မောင် ထမင်းမဆာဘူး၊ အချစ်တွေ့ဆာ
 လောင်နေတာ”

“ဟာ မောင်ကလည်း ကလေးကလားနဲ့”
 “ဘယ်နှယ်ကလေးကလားရမှာလဲ မောင့်မိန်းမမျက်နှာပေါ်က
 သူနပ်ခါးတွေကို မောင်ကတစ်ဝကြီး နမ်းပစ်ချင်တာ၊ အခုတောင်
 မောင် ခန္ဓာကိုယ်ကချွေးတွေနဲ့မို့ မနမ်းရက်လို့ကွ”

“မောင်ရယ် ငြိမ်း သနပ်ခါးလိမ်းတာ အဆန်းကျနေတာပဲ၊
 ဟိုးအရင်ကတည်းက ရေချိုးပြီးတိုင်း လိမ်းနေကျပါ။ အခုတလော
 မလိမ်း ဖြစ်တာ အိမ်အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ သိပ်လည်း စိတ်မပါလို့ပါ”

“အဲဒါကို မောင် ဖိုးရိမ်နေတာ၊ အခုတောင် အလုပ်တွေရှုပ်နေ
 တာ သားသားမီးမီးတွေရလာရင် မောင့်ကိုကြင်နာဖို့တောင် အချိန်ရမို့
 မလားဟင်”

“မောင်နော် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ငြိမ်းက မောင့်ကိုရင်ထဲ
 က မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တာ၊ ဘယ်တော့မှ မဖိုးနိုင်အောင် ချစ်တာပါကွယ်”

ငြိမ်းရင်ထဲက ခံစားချက်အတိုင်းပြောတော့ မောင် ကျေနပ်စွာ
 ရယ်ရင်း မေးဖျားလေးကို ဖွဖွလေးလိမ်ဆွဲ၏။

“ယုံပါတယ် ငြိမ်းရယ်၊ မောင်ကလည်း သားသားမီးမီးတွေ
 တစ်ဒါဝင်လောက်ရတဲ့အထိ ငြိမ်းကို ချစ်နေမှာ၊ မောင်လိုချင်တဲ့ရင်တွေ”

လေးတစ်ယောက် မွေးပေးတိုင်း ဆတိုးပြီး ချစ်သွားမှာ ကြင်နာသွားမှာ
 အကြွင်းမဲ့ယုံ”

မောင့်စကားကြောင့် ငြိမ်းရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။
 မောင့်ရင်ထဲက အပြင်းပြဆုံး ဆန္ဒကိုကြားရတိုင်း ငြိမ်း စိတ်မကောင်း
 ဖြစ်ရစမြဲ။

ဒါပေမဲ့ မောင်မသိစေချင်တာကြောင့် ငြိမ်း ဟန်ဆောင်အပြုံး
 လေးနှင့်ပဲ

“ယုံပါတယ် မောင်ရယ်၊ ကဲ ရေချိုးတော့နော်”
 ခေါင်းလေးညိတ်ကာ မောင် အခန်းထဲဝင်သွားတော့ ငြိမ်း
 ဝင့်သက်လေးရှိက်ရင်း ဆွေဆွေမျက်နှာကို ပြေးမြင်မိ၏။

မောင် အတောင့်တဆုံး အရာတစ်ခုအတွက် ငြိမ်းဘက်က
 အပြည့်ဝဆုံးပေးဆပ်ချင်သည်။ ဒါ ငြိမ်း အခုချိန်မှာ အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒပဲ
 ခြစ်သည်။

မောင်ကိုချစ်ခဲ့သောချစ်ခြင်းအားလုံးသည် ပေးဆပ်ခြင်းတွေပဲ
 ဆိုတာ ယုံပါ မောင်ရယ်။

အခန်း (၅)

ဆွေဆွေ၏ရုံးခန်းထဲက ထိုင်ခုံလေးမှာထိုင်ရင်း ဆေးစစ်ချက် အဖြေတွေကို စောင့်နေရသည့် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်း ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေခဲ့သည်။

ဆေးစစ်ချက်မှတ်တမ်းဖိုင်တွဲကို ကိုင်ရင်း ဆွေဆွေ ဝင်လာ တော့လည်း ငြိမ်း အလျင်စလိုမေးမိပြန်ပါသည်။

“ဘာ ဘာတဲ့ဟင် ဆွေဆွေ”

ငြိမ်း စကားသံတွေက ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေတာကို ဆွေဆွေ နားလည်လိမ့်မည်ထင်သည်။ ငြိမ်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဆွေဆွေ ဝင်ထိုင်ရင်း

“အိုကေပါတယ် ငြိမ်းရဲ့၊ ငြိမ်းဘက်ကတော့ ဘာချွတ်ယွင်း ချက်မှ မတွေ့ဘူး”

“ဟင် တကယ်”

ရင်ထဲမှာ ချောက်ချားထိတ်လန့်နေခဲ့သော ဖိုးရိမ်စိတ်ကြီးတစ်

ကတော့ လျှောက်ပေးခဲ့ရသည်။ ဆွေဆွေက ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း ဖိုင် တွဲတွေကို သိမ်းဆည်းနေရင်းမှ

“သေချာပါတယ် ငြိမ်းရဲ့၊ တိကျသေချာအောင်လို့ နှင့်ကိုဆေး စစ်ခိုင်းခဲ့တာပဲဟာ”

“ဒါဆို ငါ့မှာ ကလေးရနိုင်ဖို့အတွက် ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှ မတွေ့ပေါ့နော်”

“အေး နှင့်ဘက်ကမရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် နှင့်ယောက်ျားဘက် ကိုပဲ စစ်ဆေးကြည့်ရမှာ”

ဆွေဆွေစကားကြောင့် ငြိမ်း တွေခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ဆွေဆွေ သည်အကြံအတိုင်း ငြိမ်း ဆေးစစ်ခဲ့တာကို မောင် ဘာမှမသိရှာပါ။ မောင်ကိုပွင့်မပြောခဲ့တာလည်း ငြိမ်း ခံစားရသလို မောင်ကိုရင်တထိတ် ထိတ် မခံစားစေချင်တာကြောင့်ဖြစ်သည်။

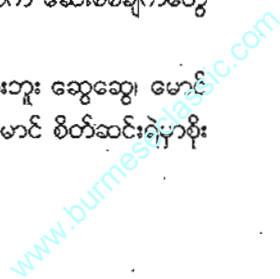
အခုတော့ ငြိမ်းစိတ်ကျေနပ်ဝမ်းသာစရာဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မောင် ဘက်ကို ထပ်စစ်ဆေးရဦးမည်တဲ့။

“နှင့်ဘက်က ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှမတွေ့တော့ နှင့်ယောက်ျား ကိုစစ်ဆေးရမယ်လေ၊ ဒါမှ ဘယ်သူ့ဘက်က ချွတ်ယွင်းချက်ရှိသလဲ ဆိုတာသိရမှာပေါ့”

“မောင်ကို အသိပေးပြီး ဆေးစစ်ခိုင်းရမှာလား ဆွေဆွေ”

“ဒါပေါ့ ငြိမ်းရဲ့၊ နေပါဦး အခု မင်းဘက်က ဆေးစစ်ချက်တွေ သိထားတာ ကိုပြည့်စုံနိုင် မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မောင်ကိုငါ အသိမပေးထားဘူး ဆွေဆွေ၊ မောင် ကလေးအရမ်းလိုချင်နေတာ၊ ဒါတွေသိရင် မောင် စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး

လို့ပါ”

“ငြိမ်းရယ် ဒီကိစ္စက နှစ်ယောက်စလုံးကိစ္စပဲလေ၊ ကိုပြည့်စုံ နားလည်အောင် ပြောပြပြီး သူ့ကိုဆေးစစ်ခိုင်းပေါ့၊ ဒါမှ နင်တို့ကလေး မရနိုင် မရနိုင် အတိအကျသိရမှာပေါ့”

ဆွေစကားကြောင့် ငြိမ်း စိတ်ညစ်ညူးသွားမိသည်။ မောင်ကို ဖွင့်ပြောဖို့ဆိုတာ

“ဆွေဆွ တကယ်လို့ မောင်ဘက်က ချွတ်ယွင်းချက်ရှိနေခဲ့ ရင်ကောဟင်”

“အင်း သူ့ဘက်က လုံးဝမရနိုင်တော့တဲ့အထိ ချွတ်ယွင်းနေ ရှင်တော့ မလွယ်ဘူးပေါ့ ငြိမ်းရယ်”

ငြိမ်း ပင့်သက်မောလေးချမိ၏။ မောင်နှင့်ငြိမ်းတို့ကြားမှာ ရင် သွေးမရနိုင်သော ချွတ်ယွင်းချက်ကြီး မောင်မှာရှိနေခဲ့လျှင် မောင် အရမ်း ခံစားရမှာသေချာသည်။

ငြိမ်းကိုယ်တိုင်တောင် ဆေးစစ်ချက်အဖြေကို စောင့်ခဲ့ရသော တစ်ပတ်လုံးလုံး စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် မောပမ်းနုံးချိနေခဲ့ရသည်။

မောင်ကိုတော့ ဒီလိုမျိုး စိတ်မောပမ်းမှုတွေ မပိုင်ဆိုင်စေချင်ပါ။ ပြီးတော့ အခု ငြိမ်းဘက်က ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှ မရှိဟု အဖြေထွက်ပေါ် ခဲ့သည်ဆိုတော့ အဆုံးအဖြတ်သည် မောင်အပေါ်မှာပဲ မူတည်နေခဲ့ပြီ။

“ငြိမ်း ငါ အကြံပေးမယ်၊ ဒီကိစ္စကို နင်တို့လင်မယား နားလည် အောင် ညှိနှိုင်းကြပါ။ နောက်ဆုံး ကလေးမရနိုင်တောင် တခြားကလေး တစ်ယောက်ကို နင်တို့မွေးစားလို့ရနိုင်တာပဲဟာ”

ဆွေဆွ နှစ်သိမ့်အကြံပေးသလို လွယ်ကူသောကိစ္စမဟုတ်မှန်း

ငြိမ်း သိနေသည်။ မောင်ရဲ့ခံစားချက်ကို ငြိမ်းအသိဆုံး၊ မောင် မျှော်လင့် ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ စစ်မှန်သော မိသားစုဘဝလေးသာဖြစ်သည်။

ဒါ ဘယ်တော့မှ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ မောင် သိလျှင် အရမ်းခံစားရမှာသေချာ၏။

ဆွေဆွဆီက ပြန်ခဲ့သည့်လမ်းမှာ ငြိမ်း စိတ်နှင့်ခန္ဓာမကပ် သလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မောင်လိုချင်သောဘဝလေးကို ငြိမ်း ဖြည့်စွမ်းပေးချင်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆွေဆွနှင့်ဆုံတွေ့ကာ မေးမြန်းတိုင်ပင်ခဲ့တာဖြစ်၏။

အခုတော့ အဖြေက ငြိမ်း ချွတ်ယွင်းချက်မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ မောင်ဘက်ကဆိုတာ ရာနှုန်းပြည့်နီးပါး သေချာနေပြီ။

မောင် တောင့်တနေသော ဘဝလေးတစ်ခုက မောင်ချွတ်ယွင်း ချက်ကြောင့် မရနိုင်တာ မောင် သိလျှင် သိပ်ခံစားရမှာ သေချာသည်။

မောင် ခံစားနေရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ငြိမ်း မမြင်ရက်ပါ။ ဆွေဆွ ပြောသလို မောင်ကိုအသိပေးဖို့ လုံးဝမဖြစ်ပါ။

“ကွီ”

“အို ဘုရားရေ”

မီးပွိုင့်မိသွားသော ရှေ့ကားက ဘရိတ်နင်းထိုးရပ်လိုက်တာမို့ ငြိမ်း ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်ကာ ဘရိတ်ကို ဖိနင်းပစ်လိုက်ရသည်။

ကားမောင်းနေရင်း သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားခဲ့တာကို မောင် သိလျှင်တော့ ငြိမ်းကို ကရုဏာဒေါသနှင့် ဆူပူဆုံးမှာမဟုတ်။ ယခုလည်း ကြောက်လန့်စိတ်တွေနှင့်ငြိမ်း မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားခဲ့တာတော့အံ့မှန်း။

“ဒန်း”

ကျယ်လောင်သော တိုက်ခိုက်မိသံကြီးကို ကြားလိုက်ခြင်း
နဲ့အတူ ကားဘရိတ်နင်းသံတွေကလည်း ဖူးရှုကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကားကိုဘရိတ်နင်းကာ လမ်းဘေးကိုကပ်
ထိုးရပ်ပြီးဖြစ်သွားခဲ့၏။

ယာဉ်တိုက်မှုတစ်ခုဖြစ်ပြီဆိုသောအသိနှင့်အတူ ကားတံခါးဖွင့်
ပြီး လူက ဆင်းပြီးဖြစ်နေ၏။

သည်နေရာက လမ်းဆုံလမ်းခွဲဆုံသည့်နေရာမှ ယာဉ်တွေအ
တွက် အန္တရာယ်များသည့်နေရာဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း မီးပွိုင့်တပ်
ဆင်ပေးထား၏။ သို့တိုင် မကြာခဏ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပွားတတ်သည့်
နေရာဆိုတာ သူ သိထား၏။

ခြေလှမ်းတွေကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းခဲ့ရင်း အခင်းဖြစ်ပွားသည့်
မီးပွိုင့်ရှေ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ မြင်ရသောမြင်ကွင်းက မသက်သာလှပါ။

လမ်းဆုံလမ်းခွဲ တည့်တည့်ကြီးမှာ ခရီးသည်တင်ဘတ်(စ်)ကား
ကြီးတစ်စီးက တက္ကစီကားလေးတစ်စီးကို ခါးလယ်က ပိုင်းဖြတ်တိုက်မိ
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ကားကြီးက မှားတာဗျ၊ ပွိုင့်မလွတ်နိုင်မှန်း သိလျက်နဲ့
အရှိန် နဲ့မောင်းဝင်လာတော့ ဝင်တိုက်တာပေါ့”

“တက္ကစီကားကတော့ အတော်ကံဆိုးတာပဲပေါ့ဗျာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်သံတွေနှင့်အတူ ယာဉ်တိုက်မှု
ဖြစ်ပွားသည့်နေရာမှာ လူတွေဝိုင်းအုံနေသည်။ လမ်းပိတ်ဆိုနေတာကြောင့်

သည်း ကားတွေစိတ်နန်းနေ၏။

သူ လူအုပ်ကြားထဲက တိုးဝှေ့ကာ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပွားသည့်
နေရာသို့ တိုးဝှေ့ဝင်ခဲ့ရသည်။ ရုံးဆင်းကာ အိမ်ပြန်ခဲ့သော သူ့တာဝန်
ခန့်မဟုတ်ပေမယ့် ဥပေက္ခာပြုမသွားနိုင်တာ သူ့စိတ်ဝေဒနာအရင်းခံပဲ
ဖြစ်သည်။

ထိပ်တိုက်ဝင်တိုက်သော ခရီးသည်တင်ဘတ်(စ်)ကားကြီးက
နီးဆုံးဝါးဝါးထိခိုက်မှု မရှိပေမယ့် ခါးလယ်က ဖြတ်အတိုက်ခံရသော
တက္ကစီလေးက အခြေအနေဆိုးဝါးပုံရ၏။

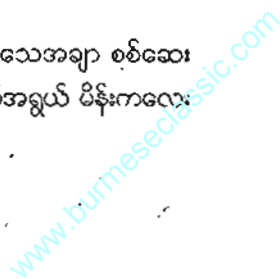
“ခဏလောက် ဘေးဖယ်ကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ယာဉ်ထိန်းရဲ
ခန့်ထမ်းတစ်ယောက်ပါ”

ယူနီဖောင်းဝတ်ဆင်ထားတာမဟုတ်ပေမယ့် သူ့စကားကြောင့်
အဲဒီနေရာမှာ လူအုပ်က နေရာဖယ်ပေးကြသည်။ တက္ကစီကားလေးထဲ
သို့လှမ်းကြည့်တော့

ကွဲသွားသော ခေါင်းကို လက်နှင့်အုပ်ကိုင်ကာ မူးဝေနေပုံရသော
အင်္ကျီနီကာနှင့် နောက်ခန်းထဲမှာ လဲပြိုကျနေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
တစ်ကလေးငယ်တစ်ဦးကို တွေ့သည်။

သူ စိုးရိမ်သွားမိတာက ဒဏ်ရာပြင်းထန်ပုံရသော အမျိုးသမီး
ဦးနှောက်မှာ သွေးတွေနှင့် ကျွတ်နှုတ်ခါးကြားမှာ ကပ်ခွေလဲနေသော
အလေးငယ်ကြောင့်ပင်။

ကားတံခါးကို ခက်ခက်ခဲခဲဖွင့်ပြီး သူ အသေအချာ စစ်ဆေး
ကြည့်တော့ နှစ်ဦးစလုံး သတိလစ်နေသည်။ သုံးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေး
တစ်ကလေးက ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမား မတွေ့ပါ။

“ဟာ ဆရာပြည့်စုံနိုင် ရောက်နေတာလား”

သူ့လှည့်ကြည့်တော့ ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံနှင့် ရောက်ရှိလာသော မောင်ကြည်နှင့်မျိုးဇော်တို့နှစ်ယောက် ဖြစ်၏။

“အေး ရုံးအဆင်းအိမ်အပြန် လာတိုးနေလို့၊ ဒီမှာ ထိခိုက်မိထားတဲ့သူတွေကို ဆေးရုံပို့ရမယ်၊ ငါ့ကားပါတယ်၊ မင်းတို့ဦးကူကြဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ရပ်ထားခဲ့သော ကားဆီ သူ ပြန်ပြေးခဲ့ကာ ဒဏ်ရာရသူတွေကို ဆေးရုံပို့ဖို့ စီစဉ်ရသည်။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာနှင့်ကလေးမလေးက စိုးရိမ် စရာမရှိပေမယ့် အမျိုးသမီး အခြေအနေက အရေးကြီးနေသည်။

“ငါ ဆေးရုံသွားပို့မယ် မောင်ကြည်၊ ဒီမှာလိုအပ်တာတွေ မင်းတို့ ဆက်တာဝန်ယူထားကြ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ ဆရာ”

ဒဏ်ရာရ လူနာသုံးယောက်ကိုခေါ်ကာ သူ့ကားလေးဦးတင် မောင်းနှင်ခဲ့တာ ဆေးရုံကြီးဆီသို့ဖြစ်သည်။

ကလေးငယ်နှင့်အမျိုးသမီးက သားအမိလားမသိပါ။ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှမဖြစ်ကြပါစေနှင့်ဟုသာ သူ ဆုတောင်းရင်း...။

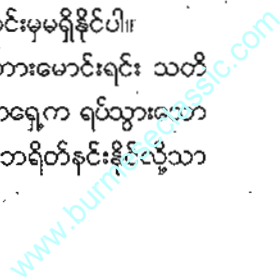
အခန်း (၆)

ပြန်ရောက်နေကျအချိန်မှာ မောင် ရောက်မလာသေးတော့ ငြိမ်း ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ရင်း တဖျော်ဖျော်ဖြစ်ရသည်။

အရေးပေါ်ကိစ္စကြီးငယ် မရှိဘဲ မောင် ဘယ်တော့မှ နောက်ကျတတ်တာ ငြိမ်း သိသည်။ နောက်ကျမည်ဆိုလျှင်လည်း မောင် ခန်းဆက်ပြီးပြောတတ်တာမို့ ငြိမ်း ဖုန်းကိုလည်း မျှော်မိ၏။

မောင် အိမ်ပြန်နောက်ကျစွာတ်သည်ဆိုလျှင် အရေးပေါ်ယာဉ် နှင်းတစ်ခုကြောင့်ကလွဲလို့ တခြားဘာအကြောင်းမှမရှိနိုင်ပါ။

ဒါကိုတွေးမိတော့ နေ့လယ်က ငြိမ်း ကားမောင်းရင်း သတိ ထက်လွတ်ဖြစ်ခဲ့တာကို ပြန်သတိရသည်။ မီးပွိုင့်မှာရှေ့က ရပ်သွားသော ဘားကို ငြိမ်း ဝင်တိုက်မိမလိုဖြစ်ခဲ့၏။ အချိန်မီ ဘရိတ်နင်းနိုင်လို့သာ

တော်သေးသည်။

ဆွေဆွေဆီကအပြန်မှာ မောင်နှင့်ပတ်သက်သည့် အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးနေရင်း ကားကိုမောင်းခဲ့တာ ငြိမ်းအမှား။

“တူ တူ တူ”

စားပွဲပေါ်က ဖုန်းမြည်သံလေးကြောင့် ငြိမ်း အတွေးတွေ ပြတ် တောက်ကာ ကဗျာကသီ လှမ်းကိုင်လိုက်ရသည်။ ထင်သည့်အတိုင်း မောင်ဆီက ဖုန်းဆက်တာဖြစ်၏။

“မောင် ငြိမ်းပါ။ မောင်ကို ငြိမ်း မျှော်နေတာ”

“သိတယ် ငြိမ်း စိုးရိမ်မှာစိုးလို့ မောင် လှမ်းဖုန်းဆက်တာ”

“မောင် ရုံးမှာပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး မောင် ဆေးရုံမှာရောက်နေတယ် ငြိမ်း”

“ဘယ်လိုမောင် ဆေးရုံမှာ”

ငြိမ်း ရင်ထဲထိတ်သွားတာ အဲမှန်။ ငြိမ်း လေသံကိုမောင်လည်း ရိပ်မိသွားပုံရ၏။

“မစိုးရိမ်နဲ့ ငြိမ်း၊ ယာဉ်တိုက်မှုတစ်ခုမှာ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ခရီးသည်သားအမိနှစ်ယောက်ကို ဆေးရုံပေးထားရတယ်၊ ဆက်သွယ်ရ မယ့်လိပ်စာလည်း မသိသေးတော့ မောင် ခဏစောင့်ပေးရမယ်၊ လူနာ တွေက သားအမိနှစ်ယောက်လေး၊ ကလေးက ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် ကလေး မိခင်က အရေးပေါ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲ”

“ဒါဆို မောင် ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်ပေးရမှာလဲဟင်”

“ကလေးမိခင်အခြေအနေတစ်ခု သိတဲ့အထိစောင့်ရမယ် ငြိမ်း မောင် နောက်ကျရင် ဘာမှမပူနဲ့ ဟုတ်လား”

မောင်စိတ်စေတနာကို ငြိမ်း အသိဆုံးဖြစ်သည်။ အခုလည်း ယာဉ်တိုက်မှုက ဒဏ်ရာရသူတွေအတွက် မောင် ကရုဏာစေတနာနှင့် အလုပ်တွေရှုပ်နေတာပဲဖြစ်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ဆီက ဖုန်းအဆက်အသွယ်ကြောင့် ငြိမ်း စိတ်အေးရတာပဲဖြစ်သည်။

မောင် ပြန်လာချိန်အထိ စောင့်ကာ အတူထမင်းစားတော့မည်။ ထမင်းဝိုင်းမှာ မောင်ကတော့ ငြိမ်း မသိမမြင်ဘူးသော ထိုသားအမိ နှစ်ယောက်အကြောင်း တဖွဖွပြောပြဦးမှာ သေချာသည်။

“ဗျာ”

တာဝန်ကျဆရာဝန်ကြီးစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ခဲစားလိုက်ရတာအမှန်။ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခန်းရှေ့မှာ တစ်နာရီလောက် သူ ထိုင်စောင့်ပေးရင်း ဆုတောင်းနေခဲ့သမျှ အခုတော့...။

“ခေါင်းမှာရတဲ့ဒဏ်ရာက သိပ်ပြင်းထန်တယ်၊ ဆရာတို့လည်း ဆတ်တိုနိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြတာပဲ၊ သူ ကံဆိုးရှာတယ်ကွယ်”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲသံနှင့် ဆရာဝန်ကြီးဆိုနေချိန်မှာ သူ ပြေးမြင် တာ ဝိုင်းစက်စက်မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ကလေးငယ်လေးမျက်နှာကိုပဲ ဖြစ်သည်။

“ဦးဦး သမီး မေမေကောဟင်၊ မေမေ ဘယ်မှာလဲ”

နဖူးပြင်လေးမှာ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာလေးပဲရရှိကာ ကြောက်စိတ်နှင့် ဆတ်မဲ့သွားသော ကလေးမလေး သတိရတော့ သူ့ကိုမေးခဲ့သည်။

“သမီး မေမေလား ရှိတာပေါ့၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ခြောက်ကုပေး တယ်လေ သမီးရဲ့”

“မေ့မေ့ဆီသမီး သွားချင်တယ်။ သမီးကို လိုက်ပို့ပေးပါလားဟင်”

“ခဏလေးစောင့်ဦး သမီးရဲ့။ ပြီးရင် ဦးဦး လိုက်ပို့ပေးမယ်ဟုတ်လား။ ကဲ ဟောဒီမှာ သမီးစားဖို့ ဦးဦးမှန်တွေဝယ်ထားတယ်စား လိုက်ဦး”

ဆာလောင်နေဟန်တူသော ကလေးမလေး သူ ကျွေးသော မှန်တွေစားနေတာ ကြည့်ပြီး သူ ကြည့်နှုံးခဲ့ရသေးသည်။ ဆရာမလေးကို စောင့်ကြည့်ထားဖို့ မှာကြားပြီး မိခင်ဖြစ်သူ အခြေအနေကို သူ အပြေးစောင့်ကြည့်နေခဲ့ရ၏။

အခုတော့ ကလေးမလေးမိခင်ဖြစ်သူက လောကကြီးကိုကျော ခိုင်းသွားခဲ့ပြီ။

သည်ဆေးရုံလေးထဲမှာပဲ အတူရှိနေသော သမီးလေးကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီ။ သမီးငယ်လေး တဖွဖွမေးနေသော မိခင်ဖြစ်သူဆီကို သူ ဘယ်လိုလိုက်ပို့ပေးရမည်လဲ။

“စိတ်မကောင်းစရာကောင်းလိုက်တာ မောင်ရယ်”

မောင်ပြောပြသော စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ငြိမ်းရင်ထဲ မှာလည်း ဝမ်းနည်းခံစားရသည်။ ညကိုးနာရီကျော်မှ အိမ်ပြန်ရောက် လာသော မောင်ထံမှ ဒီလိုကြေကွဲစရာအကြောင်းတွေ ကြားရမည်ဟု ငြိမ်း မထင်ခဲ့ပါ။

ပင့်သက်တရှိက်ရှိက်နှင့် ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေသော မောင်ခံစားချက်တွေကိုလည်း ငြိမ်း စာနာနိုင်ပါသည်။

“မောင်လည်း တကယ်ခံစားရတယ် ငြိမ်းရယ်။ သမီးလေးက သူ့အမေဆီ လိုက်ပို့ဖို့ မောင်ကိုတဖွဖွတောင်းပန်နေခဲ့တာ။ သူ့မိခင်ဆုံး ညို့ မောင် ပြန်သွားတော့ သူ့ခမြာ အိပ်ပျော်နေရှာပြီလေ”

မချီတင်ကဲ ဆိုနေသော မောင်အသံတွေ တုန်ခါနေသည်။ ဘယ်နှင့်သွေးသားမတော်စပ်ပေမယ့်လည်း ငြိမ်း စာနာစိတ်နှင့် မျက်ရည်ဆောင် ဝဲချင်ချင်။

“သူ့အိမ်ကို အကြောင်းမကြားဘူးလား မောင်”

“လောလောဆယ်တော့ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရသေးဘူး ငြိမ်းရဲ့။ သူတို့သားအမိမှာ အဝတ်အစားတွေထည့်တဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲလုံးပါတယ်။ တက္ကစီသမားကိုမေးကြည့်တော့ သူ့ကားကို အဝေးပြေး ဘားဂိတ်ဝင်းအထိ ငှားတာတဲ့”

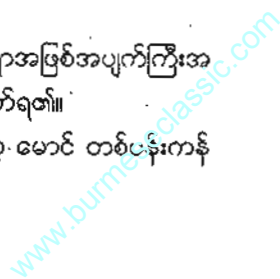
“ဟင် ခရီးသွားကြမယ့်သားအမိပေါ့”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်။ တာဝန်ရှိသူတွေ စုံစမ်းနေကြတယ်။ ကလေးမလေးကိုတော့ ဒီည နာရီတွေ စောင့်ကြည့်ချော့မော့ထားကြလိမ့်မယ် မောင် အသေအချာ မှာခဲ့တယ်။ ကလေးမလေး နိုးရင်ကျွေးမွေး အစားအသောက်တွေလည်း စီစဉ်ပေးခဲ့တယ်”

“ကောင်းပါတယ် မောင်ရယ်။ သူ့ဖခင်နဲ့မိသားစုနဲ့ ပြန်ဆုံရင် ဆရာ အဆင်ပြေသွားမှာပေါ့ကွယ်။ ကဲ မောင် ရေချိုးမှာဆို မြန်မြန်ချိုး ဆော် ပြီးရင် ထမင်းစားရအောင်”

မောင် ကြုံခဲ့ရသော စိတ်မကောင်းစရာအဖြစ်အပျက်ကြီးအထုတ် နားလည်ပေးရင်း ငြိမ်း နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်ရ၏။

တကယ်တမ်း ထမင်းပိုင်းရောက်တော့ မောင် တစ်ပန်းကန်

တောင် ကုန်အောင်မစားနိုင်ရှာပါ။

“ဟင် ဝဠီလား မောင်ရဲ့”

“အင်း အဆာလွန်သွားလို့ထင်တယ် ငြိမ်းရယ်”

မောင်စိတ်ထဲမှာ ဆေးရုံကအဖြစ်အပျက်တွေ မဖျောက်နိုင်ဖြစ်နေဆဲဟု ငြိမ်း သိသည်။ မောင်ပြောပြတာ နားထောင်ခဲ့ရသော ငြိမ်း တောင် ခံစားရသေးလျှင် မျက်မြင်ကြုံခဲ့သော မောင်ခမြာချက်ချင်းကြီး ဖြေဖျောက်ဖို့ ခက်ပါလိမ့်မည်။

“မောင်”

“ပြောလေ ငြိမ်း၊ ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“မနက်ဖြန်ကျရင် မောင် ဆေးရုံကိုသွားမှာမဟုတ်လား၊ ငြိမ်းလည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ ကလေးမလေးကို လိုက်တွေ့ချင်လို့”

“ငြိမ်း လိုက်ခဲ့မလို့လား၊ ဒါဆို မောင်တို့အတူသွားကြရအောင်နော်၊ မောင်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီကလေးမလေးကို အရမ်းသနားတယ်ကွာ သူ့ရဲ့အဖေနို့မိသားစုလက်ထဲ အရောက်ပြန်ဖို့ပေးချင်တယ်”

မောင်ကိုနားလည်စွာ ငြိမ်း ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ထိရှခံစားလွယ်ပြီး နူးညံ့သောကြင်နာမှုတွေနှင့် ပြည့်ဝနေတယ်သော မောင်နှလုံးသားကို ငြိမ်း မြတ်နိုးခဲ့တာပဲလေ။

အခန်း (၇)

“ဦး ဦးဦး”

မောင်ကို မြင်သည်နှင့် ခုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေသော ကလေးမလေး ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်သည်။

မောင်ကလည်း ကလေးမလေးကို ပြုံးပြရင်း ခုတင်စွန်းမှာ သင်ထိုင်သည်။

“သမီးလေး ညက အိပ်ပျော်ရဲ့လားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးဦး၊ မမက ဦးဦး ဝယ်ပေးသွားတဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ သမီးကို ကျွေးတယ်”

“ဟုတ်လား မီးမီး ကြိုက်တယ်မို့လား၊ အခုလည်း မီးမီးစားဖို့ နှင့်တွေဝယ်လာတယ်၊ ငြိမ်း ပေးလိုက်ပါဦး”

ကလေးမလေး ခေါင်းက ဆံပင်လေးတွေကို ယုယစွာသပ်တင်သေးရင်း မောင်ပြောတော့ ငြိမ်း ပါလာသည့်မုန့်တွေကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကလေးမလေး မျက်တောင်လေးတွေ ပုတ်ခတ်ကာ ငြိမ်းကို မော့ကြည့်သည်။ ဆံနွယ်ပျော့ပျော့ညိုညိုလေးတွေက ဂုတ်ပေါင်ကျလျက် ပန်းနုရောင်သမ်းနေသော ပါးပြင်လေးတွေ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတွေက ချစ် ရောကောင်းသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီကလေးမလေးကို မောင် မြင်မြင်ချင်း ချစ် ခင်သွားခဲ့တာ ထင်ပါသည်။

“စားနေနော် သမီးလေး။ ဒီက အန်တီ သမီးလေးအတွက်တဲ့ မုန့်တွေအများကြီး ဝယ်လာတာကွ”

“ဦးဦးကို မီးမီးစောင့်နေတာ၊ မေမေဆီလိုက်ပို့ပေးမယ်ဆို၊ မေမေဆီ မီးမီးကို လိုက်ပို့ပေးပါနော် ဦးဦး”

မောင့်လက်တစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးသေးနုနုလေးတွေနှင့် အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ပြောနေတော့ ငြိမ်း ရင်ထဲမှာမကောင်းဖြစ်ရ၏။ မောင် မျက်နှာပျက်ကာ ငြိမ်းကိုတစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။

“ညက တစ်ရေးနိုးတော့ အတင်းပို့ခိုင်းနေလို့ မနည်းချော့ရ တယ်။ သမီး ဦးဦးလာမှလို့ ပြောထားရတယ် အစ်ကို”

နံဘေးက နှာစုံလေး ဝင်ပြောသည်။ မောင် နှုတ်ဆိတ်ကာ ဖြေရခက်နေတုန်းမှာ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ရဲအရာရှိတချို့ ရောက်လာကြ သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက

“မောင်ပြည့်စုံနိုင် ဒီက ရဲအရာရှိကြီးတွေ သတင်းစုံစမ်းပြီးပြီ တဲ့”

“ဪ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ဆရာကြီးရုံးခန်းမှာ ဆွေးနွေး ကြရအောင်လေ”

ကလေးငယ်ရှေ့မှာမို့ မောင် မပြောစေချင်တာကို အားလုံး

နှိပ်ခိစ္စာ ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ မောင်က ကလေးမလေးခေါင်းလေးကို ဘစ်ချက်ပုတ်ရင်း

“သမီး ခဏလေးနော်”

“ဟင် ဦးဦးက ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ မီးမီးလိုက်မယ်လေ၊ မေမေ ဆီကို မီးမီး လိုက်ခဲ့မယ်”

“ခဏလေးစောင့်ဦးလေ သမီးလေးရဲ့၊ ဟောဒီက ဘာကြီး ဆော့ခဲ့ စကားပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ဦးဦး ပြန်ခဲ့မှာပေါ့နော် ကလေး”

“ဦးဦး တကယ်ပြန်ခဲ့ပါနော်၊ မီးမီးကို မေမေဆီလိုက်ပို့ပေးနော်”

“ပို့ပေးမှာပေါ့ကွာ၊ ငြိမ်း မီးမီးကို မုန့်တွေကျွေးလိုက်ပါဦး၊ မောင် ခဏနေရင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ငြိမ်းကိုပြောပြီး မောင်တို့ထွက်သွားခဲ့သည်။ မျက်နှာငယ်လေး နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကလေးမလေးကိုကြည့်ကာ ငြိမ်း စိတ်မကောင်းဖြစ် သိမ်း

မောင့်ကိုအားကိုးတကြီး လိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းဝိုင်းစက် စက်လေးတွေက သနားစရာကောင်းသည်။ ဘယ်လို သံယောဇဉ်ကြောင့် မောင်နှင့်ဒီကလေးမလေး ငြိတွယ်သွားခဲ့သည်မလဲ။

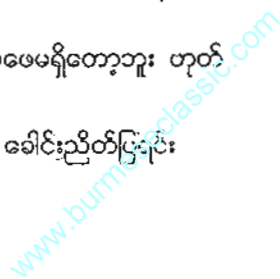
အမိမဲ့ ကလေးမလေးကိုတော့ ငြိမ်းလည်း မြင်မြင်ချင်း စာနာ သနားသွားမိတာအမှန်။

သည်ကလေးမလေး အဖေနှင့်အမြန်ဆုံး ဆုံဆည်းနိုင်ပါစေ။

“ဘာရယ် မောင်၊ မီးမီးလေးမှာ အဖေမရှိတော့ဘူး ဟုတ် သား”

ငြိမ်း မေးတော့ မောင်ပင့်သက်ရှိက် ခေါင်းညိတ်ဖြင့်

“ဟုတ်တယ် ငြိမ်း၊ ဆုံးသွားတဲ့အမျိုးသမီး နာမည်က မပန်းနဲ့ တွဲ ယောက်ျားက ဆုံးသွားတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်ကလည်းမရှိတူး၊ သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရုန်းကန်ရှင်သန်နေရတာလေး အခု သူ့ကိုငှားနေတဲ့ အိမ်ရှင်ကလည်း အိမ်ချွဲကိုရောင်းချပစ်လိုက်တော့ နေထိုင်ဖို့ကအစ ဒုက္ခရောက်သွားလို့ သူတို့သားအမိ အမျိုးတွေရှိတဲ့ တောင်တွင်းကြီးဘက်က ရွာတစ်ရွာကို ပြန်ရင်း အခုလိုဖြစ်ခဲ့တာတဲ့”

“ဒါဆို ဒီမြို့မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ မရှိကြဘူးလား ဟိုလေး မပန်းနဲ့ရဲ့ ခင်ပွန်းဘက်ကပေါ့”

“မရှိတူး ငြိမ်းရဲ့၊ မပန်းနဲ့ ယောက်ျားက ဥတစ်လုံးတစ်ကောင် ကြွက်တဲ့”

ကလေးမလေး၏နောင်ရေးအတွက် ကြားရတာ သတင်းတွေက စိတ်မောစရာတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ နှာစိမိန်းကလေးနှင့်ချော့မော့ထားခဲ့ရသော သူမလေးရှေ့ရေးအတွက် ငြိမ်း မစဉ်းစားရဲပါ။

“အခု ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ မောင်”

“သမီးလေး မိခင်ကလည်း ဆုံးရှာပြီလေ၊ ကလေးကိုစောင့်ရှောက်မယ့်သူ မရှိတော့ မိဘမဲ့ဂေဟာကို ပို့ရမယ်တဲ့”

“ဟယ် မောင်ရယ်”

ငြိမ်း မချီတင်ကံ ရေရွတ်မိ၏။ ဘာမှမသိနားမလည်ရှာသေးသော မီးမီးလေး မျက်နှာကိုပြေးမြင်မိ၏။ မိခင်ဖြစ်သူ လောကကြီးထဲက ထွက်သွားတာတောင် မသိရှာသေးသည့် မီးမီးလေး။

ဦးဦးကိုခေါ်ပေးပါဟု မောင်ကို ဝိုခွဲခွဲ တမ်းစာနေသောမျက်နှာလေးကို ငြိမ်း မြင်ယောင်မိ၏။

၀၂။ ၀၁ ၀၆

“ငြိမ်း”

“ရှင် မောင်”

“မောင် တစ်ခုတောင်းဆိုချင်တယ်၊ မောင်တို့ မီးမီးလေးကို လောက စောင့်ရှောက်ပေးထားကြရအောင်နော်၊ ဒီရက်အတွင်းမှာ မပန်းနဲ့ရဲ့ရွာမှာရှိတဲ့ ဆွေမျိုးတွေကို စုံစမ်းပြီး ပို့ပေးချိန်မတိုင်ခင်အထိ မြင်နေ ငြိမ်း”

မောင် မျှော်လင့်တကြီးတောင်းဆိုလာသော ဆန္ဒကိုလည်း ငြိမ်း မငြင်းဆန်ပါ။ သေချာသည်က မီးမီးလေးအပေါ်မှာ ငြိမ်းကိုယ်တိုင်လည်း မောင့်လို စာနာနှောင်တွယ်သွားတာကြောင့် ဖြစ်၏။

“ငြိမ်း သဘောတူပါတယ် မောင်၊ မီးမီးလေးကို အခုချိန်မှာ မိဘမဲ့ဂေဟာမှာလည်း ငြိမ်းမရှိစေချင်ပါဘူး၊ သူ့ခမြာ ဘာမှမသိရှာတဲ့ ကလေးလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ငြိမ်းရယ်၊ မီးမီးလေးက မောင်တို့နဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ပေမယ့် မောင်နဲ့ငြိမ်းတို့ရဲ့ သွေးရင်းလို စာနာပေးလိုက်ရအောင်နော်”

မောင် ဝမ်းသာကြည်နူးနေတာမြင်တော့ ငြိမ်းလည်း စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။

ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် မောင်အတွက် မီးမီးလေးလို ချစ်စရာကောင်းသည့် ရင်သွေးလေးကို ငြိမ်း မွေးဖွားပေးလိုက်ချင်သည်။

မမြင်နိုင်သော ကံကြမ္မာကသာ ဖေးမကူညီခဲ့လျှင် ဘယ်အထက်ကောင်းမလဲ။

အခန်း (၈)

“မေမေ မ မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား၊ ဟုတ်လားဟင် ဦးဦး”

“မီးမီးလေးရယ်”

မောင် မချီတင်ကဲဆိုရင်၊ မီးမီးလေးကို ပွေ့ဖက်ထားတာမြင်တော့ ငြိမ်း ရင်ထဲမှာတောင် ဆိုချင်လာ၏။ မဖြစ်မနေ ဖွင့်ပြောလိုက်တာမို့ မောင်လည်း ခံစားရရှာမှာပဲဖြစ်၏။

“ဟင့်အင်း မေမေ မေမေဆီပို့ပေးပါ ဦးဦးရယ် နော်၊ အီးဟီး အီး မေမေ မီးမီးကို လာခေါ်ပါ”

ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလိုက်သော မီးမီးလေးအသံကြောင့် မောင် မကြားရက်နိုင်သလို မီးမီးလေးကို ပွေ့ချီသိုင်းဖက်ရင်း

“မငိုပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ သမီးမေမေ မရှိပေမယ့် ဦးဦးတို့ရှိပါတယ်၊ မီးမီးလေးကို ဦးဦးတို့အိမ် ခေါ်သွားမှာပေါ့နော်”

“မေမေ အီး ဟီး မေမေ မေမေ”

ပါးနုလေးပေါ်မှာ မျက်နှာပြင်တွေကို မောင်ကော ငြိမ်းပါ မမြင်ကြည့်ရက်ပါ။ နုနယ်လွန်းသော မီးမီးလေး နှလုံးသားလေးကို ကြင်နာယုယခြင်းတွေနဲ့ ဖေးမပေးချင်ပါသည်။

“ငြိမ်း မီးမီးလေးကို ခဏချီထားပေးဦး၊ မောင် ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မောင်၊ လာ မီးမီးလေး အန်တိုဆီလာနော်”

“မေမေ မေမေဆီသွားမယ် အဟင် အီး ဟီး”

ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေသော မီးမီးလေးကို ပခုံးပေါ်တင် ပွေ့ချီရင်း ငြိမ်း ချောမော့နှစ်သိမ့်ပေးနေမိ၏။

“တိတ်ပါ သမီးရယ်၊ သမီး ဦးဦးလာရင် သွားကြမယ်နော်၊ ဟုတ်လား”

“တကယ်လား အန်တို၊ ဦးဦးက ပြန်လာမှာလားဟင်”

အော်ဟစ်ငိုသံလေး တိတ်ခနဲ ရပ်ကာ ငြိမ်းကို မျက်ဝန်းဝိုင်းစက်စက်လေးတွေနဲ့ကြည့်ကာ မေးရှာသည်။ မောင်အပေါ်မှာတော့ မီးမီးလေးအိမ် ခင်တွယ်ရင်းနီးမှုက အံ့ဩစရာကောင်းပါသည်။

အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ မောင်နှင့်မီးမီးလေးတို့ နောင်တွယ်သွားသောကြိုးတွေက ခိုင်မာနေပြီထင်ရဲ့။

“တကယ်ပေါ့ မီးမီးရယ်၊ ဦးဦးက မီးမီးကိုချစ်တယ်လေ၊ မီးမီးလည်း ဦးဦးနဲ့လိုက်ခဲ့မှာလားဟင်”

မျက်နှာပြင်တွေ မခြောက်ခမ်းသေးသော မျက်ဝန်းမှ မျက်ကောင်ရွယ်လေးတွေ ပုတ်ခတ်ပြီး မီးမီးလေး ခေါင်းညိတ်သည်။

“မီးမီး လိုက်ခဲ့မယ်၊ မေမေ့ကိုလည်း ခေါ်သွားမယ်နော်”

“အင်းပေါ့ ကဲ မီးမီးလေး မငိုနဲ့တော့နော်”

ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ မီးမီးလေး ချက်ချင်းအငိုရပ်သွားခဲ့သည်။
မောင် ပြန်ရောက်လာချိန်မှာတော့ မီးမီးလေးခမြာ ငြိမ်း ပခုံးလေးပေါ်
ခေါင်းနီအိပ်ပျော်နေပြီ”

“ငြိမ်း”

“ရှား မီးမီးလေး အိပ်နေပြီ”

“ဟုတ်လား ငိုရလွန်းလို့ ပင်ပန်းသွားပြီထင်တယ်၊ မောင်
ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ညှိပြီးပြီ၊ မောင်တို့သွားရအောင်၊ မပန်းန နာရေးကိစ္စ
တွေအတွက်လည်း စီစဉ်ပြီးပြီ”

ပြောရင်း မောင်က ငြိမ်း ပခုံးပေါ်က မီးမီးလေးကို လှမ်းချီ
ဖို့ လက်ကမ်းနေတာမို့

“နေ နေ မောင် တော်ကြာ နိုးသွားဦးမယ်၊ ငြိမ်းပဲချိနဲ့မယ်လေ
သွားရအောင်”

မီးမီးလေးကို ချီလျက် ငြိမ်းတို့ဆေးရုံထဲက ထွက်ခဲ့ကြသည်။
ကံကြမ္မာက မီးမီးလေးကို ငြိမ်းနှင့်မောင်တို့ဘဝလေးထဲ တစ်ခဏပိုပေး
ခဲ့ခြင်းအတွက် ငြိမ်း ကျေနပ်ကြည့်နူးမိသလို တစ်ခုလည်း ဖိုးရိမ်ပါသည်။
မောင်သာ ငြိမ်းကို ရင်သွေးလေး မွေးဖွားဖို့တောင်းဆိုလာခဲ့လျှင် ငြိမ်း
ဘယ်လိုပြောရမည်လဲ။

ရင်မောရပါလား မောင်ရယ်။

အခန်း (၉)

“ဒါ ဦး ဦးဦးရဲ့အိမ်ကြီးလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် မီးမီး၊ ဒီအိမ်မှာ ဦးဦးနဲ့အန်တီ နှစ်ယောက်တည်း
ကြတာလေ”

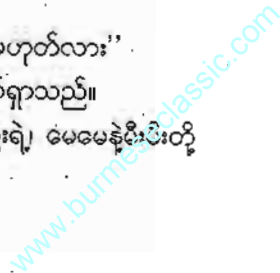
တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးကိုကြည့်ကာ မီးမီးလေး အံ့သြနေတာ
ဆင်အရှား။ မျက်ဝန်းတွေက ခြဝင်းထဲက ဒန်းလေးကိုလည်း နှစ်သက်
လိုက်ကြည့်ပြန်သည်။

ကျယ်ဝန်းလှသော ခြံကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ခြံထဲမှာ ဝေဝေဆာ
စိုက်ပျိုးထားသော ပန်းပင်တွေရှိသလို သရက်၊ မာလကာ၊ ဇီးပင်
သော စားပင်တွေနှင့်အပြည့်ဖြစ်သည်။

“မီးမီး ဒီအိမ်ကြီးကို သဘောကျတယ်မဟုတ်လား”

သူ မေးတော့ မီးမီးလေး ခေါင်းကိုညှိတ်ရှာသည်။

“ဒီလိုအိမ်ကြီးမှာ မီးမီး မနေဖူးဘူး ဦးဦးရဲ့ မေမေနဲ့ဒီးမီးတို့

နေတဲ့အခန်းက ကျဉ်းကျဉ်းလေးလေး၊ ကစားဖို့နေရာလည်းမရှိဘူး”
 “ဒါဆို ဒီမှာ မီးမီး စိတ်တိုင်းကျကစားလို့ရတာပေါ့ကွ”
 “မေမေ့ကိုကော ဒီအိမ်မှာ ဦးဦး ခေါ်ထားမှာလားဟင်”
 မီးမီးလေး မေးလာတော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသေးသည်။
 မီးမီးလေး သွားခဲ့ပြီဆိုတာ မီးမီးလေး ယုံကြည်လက်ခံဖို့ ခက်ခဲလွန်းနေ
 ခြင်းကလေးပါ။

“အင်း ခေါ်ထားမှာပေါ့ သမီးရဲ့၊ သမီးမေမေ နေကောင်းရင်
 ဆေးရုံက ပြန်လာမှာပေါ့”
 “မေမေက မီးမီးတို့ကိုဆုံးရှုံးရတာကို သွားမယ်လို့ ပြောထားတယ်
 ဦးဦးရဲ့”

မိခင်ပြောခဲ့သော စကားတွေကို အမှတ်ရစွာ မီးမီးလေးပြန်
 ပြောပြနေသည်။ မီးမီးလေးရဲ့အနာဂတ်ကို တွေးရင်း သူ ရင်မောသွား
 သည်။ ယခုအချိန်ထိ မပန်းနုတို့ရွာကို သွားစုံစမ်းသူထံမှ သတင်းမကြား
 ရသေးပါ။

သွေးရင်းချာဆွေမျိုးတွေတွေ့လျှင် သူ့ဆီခေါ်လာဖို့ မှာထား
 သည်။ မီးမီးလေးကို သူ ခင်မင်သံယောဇဉ်ဖြစ်မိပေမယ့် မပန်းနုရဲ့ဆွေမျိုး
 သားချင်းတွေလက်ကို ပြန်အပ်နှံရမှာပဲဖြစ်၏။

“မောင်ရေ ထမင်းစားရအောင်၊ သမီးလေးကို ခေါ်ခဲ့လေ”
 အိမ်ထဲက ငြိမ်း လှမ်းခေါ်သံကြားတော့ သူနှင့်မီးမီးလေး အိမ်
 ဘက်လှမ်းခဲ့ကြသည်။

“ထမင်းစားကြမယ်တဲ့ မီးမီးရေ၊ အန်တီ ဘာတွေချက်ထား
 သလဲမသိဘူးဟေ့”

“သမီးလေးက ကြက်သားကြော်ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ပြုတ်ကြော်
 လေး ကြော်ထားတယ် မောင်၊ ဘူးသီးဟင်းချိုလေးနဲ့ဆိုတော့ မီးမီးလေး
 စားမှာပါ”

ငြိမ်းကိုယ်တိုင်ကလည်း မီးမီးလေးအိမ်မှာရှိနေသည့်ရက်တွေ
 မှာပျော်ရွှင်အောင် ဂရုစိုက်တာ သူ သိသည်။

ထမင်းဝိုင်းရောက်တော့ ငြိမ်းကိုယ်တိုင် မီးမီးလေးကို ထမင်း
 ခွဲကျွေးသည်။

“မောင် မောင့်ကြိုက်တဲ့ ငါးလေးအိုးကပ်လည်း ချက်ထားတယ်
 စားနော်၊ ငြိမ်း မီးမီးလေးကို အရင်ကျွေးလိုက်ဦးမယ်”

ကြက်သားကြော်နှင့် မီးမီးလေးကို ငြိမ်း ထမင်းခွဲကျွေးနေတာ
 ကြည့်ရင်း သူ ကြည့်နူးနေမိ၏။ သူနှင့်ငြိမ်းဟာဝမှာ ဒီလိုချစ်စရာကောင်း
 သည့် သားသမီးလေးတစ်ယောက်လောက်တော့ အမြန်ဆုံးပိုင်ဆိုင်လို
 သည်။

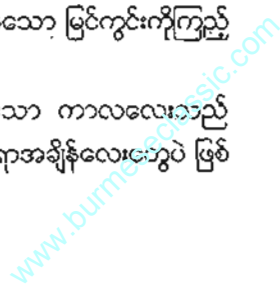
“မီးမီးလေး စားကောင်းလား”

“အရမ်းကောင်းတယ် မေမေ ကြက်သားဟင်းချက်ကျွေးတဲ့
 နေ့ဆိုရင် မီးမီး အမြဲတမ်း ဝိုက်တင်းအောင်စားတာ”

“မီးမီး ကြက်သားဟင်းကြိုက်ရင် နေ့တိုင်းကျွေးမှာပေါ့၊ ကံ
 ဘောဒီမှာ အသည်းဖတ်လေး စားလိုက်ဦး”

ငြိမ်းနှင့်မီးမီးလေးတို့ ယုယကြင်နာနေသော မြင်ကွင်းကိုကြည့်
 တာ သူလည်း စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။

မီးမီးလေး အိမ်မှာ တစ်ဧကရှိနေသော ကာလလေးသည်
 သူနှင့်ငြိမ်းတို့နှစ်ဦးအတွက် ကြည့်နူးချမ်းမြေ့စရာအချိန်လေးဟေ့ပဲ ဖြစ်

စေမှာသေချာသည်။

ညဘက် မီးမီးလေးအိပ်တော့လည်း သူနှင့်ငြိမ်းတို့နှင့်အတူ သိပ်ငြိမ်၏။

“မေမေက ညအိပ်ရင် မီးမီးကိုဖက်အိပ်တာ အန်တီရဲ့”

“ဟုတ်လား အန်တီလည်း မီးမီးလေးကိုဖက်အိပ်မှာပေါ့ကွယ်”

မီးမီးလေးအပေါ်မှာ သူ ခင်တွယ်သံယောဇဉ်ဖြစ်မိသလို ငြိမ်းလည်း ခင်တွယ်နေပြီထင်ရဲ့။

အခန်း (၁၀)

ညနေရုံးဆင်းချိန်မှာ သူ အိမ်အပြန်ကိုစောင့်နေသူက ငြိမ်းတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်တော့ပါ။

“ဦးဦး ပြန်လာပြီ၊ အိတ်ကြီး မီးမီးကိုပေး”

“မီးမီးမသယ်ပါနဲ့၊ မနိုင်ဘူးလေ၊ အန်တီကိုပေး”

“ဟုတ်တယ် မီးမီးမနိုင်ဘူး၊ မီးမီးအတွက် ဦးဦး ချောကလက် မုန့်တွေ ဝယ်လာတယ် ရော့”

“ဟာ အများကြီးဖြစ်သွားပြီ၊ အန်တီလည်း မီးမီးအတွက် ဈေးကမုန့်တွေအများကြီး ဝယ်လာတာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရဲ့၊ မနက်က သမီးလေးနဲ့ဈေးသွားရင်း မုန့်တွေဝယ်ခဲ့တာကို ပြောနေတာ”

ငြိမ်းက သူ့လက်ထဲက လက်ဆွဲအိတ်ကိုလှမ်းယူရင်း ဝင်ပြော

သည်။ အနိရဲရဲဂါဝန်လေး ဝတ်ဆင်ထားသော မီးမီးလေး ပါးပြင်မှာလည်း သနပ်ခါးပါးကွက်လေးတွေ ထင်းနေ၏။

“သနပ်ခါးတွေလည်း ငြိမ်း လိမ်းပေးထားတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဦးဦး၊ ဟောဒီဂါဝန်လေးလည်း အနိတိဝယ်ပေး တာလေ၊ မလှဘူးလားဟင်”

အသစ်စက်စက် ဂါဝန်လေးကို ကိုင်မပြရင်း မီးမီးလေးပြော တော့ သူ သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း

“ဟာ လှတာပေါ့၊ မီးမီးလေးက ဘိုမရုပ်ကလေးလို လှသွားတာ ပေါ့ကွာ၊ အား လာပါဦး ဦးဦးဆီ”

မီးမီးလေးကို ပွေ့ချီရင်း သနပ်ခါးပါးကွက်လေးနှစ်ဖက်ကို သူ နမ်းရှိုက်တော့

“မီးမီး သနပ်ခါးတွေ ပျက်ကုန်မယ်လေ ဦးဦးရဲ့”

“ဟား ဟား မပျက်ပါဘူးကွာ၊ ဦးဦးက ဖြည်းဖြည်းလေးနမ်း တာပါ ဟုတ်လား”

မီးမီးလေး ရှိနေခြင်းက ငြိမ်းနှင့်သူတို့အတွက် ပိုပြီးအဓိပ္ပာယ် ရှိသောဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်နေရလေ့ရှိပုံဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ ရုံးသွားနေချိန်မှာ ငြိမ်းအတွက် မီးမီးလေးက အဖော်ဖြစ် နေခဲ့သလို သူ့အတွက်လည်း အိမ်အပြန်စောင့်ကြည့်နေမည့် ငြိမ်းနှင့်မီးမီး လေးကြောင့် ကြည်နူးစရာဖြစ်ခဲ့၏။

“ဦးဦး ရေချိုးလေ၊ ထမင်းအတူစားပြီးရင် အနိတိက မီးမီးတို့ သုံးယောက် လမ်းလျှောက်ကြမယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား ငြိမ်း၊ ညနေလမ်းလျှောက်ထွက်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ ထမင်းစားသောက်ပြီး သုံးယောက်လမ်း လျှောက်ထွက်ကြမလားလို့”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဈေးထိပ်ကဆိုင်မှာ ဖာလူဒါသွားသောက် ကြမယ်၊ မီးမီးလေး ကြိုက်လား”

“ကြိုက်တာပေါ့ ဦးဦးရဲ့ ရေချိုးလေ၊ မီးမီး ဦးဦးအတွက် အဝတ်အစားတွေ သွားထုတ်ပေးထားမယ်နော်”

သူ့ကိုပြောပြီး မီးမီးလေး အိမ်ခန်းထဲပြေးဝင်သွားတော့ သူ ငြိမ်းကို ပြုံးကြည့်ရင်း

“မီးမီးလေးက ငြိမ်းအတွက် အဖော်ကောင်းဖြစ်နေပြီထင်တယ် မောင်အတွက် အဝတ်အစားတွေ ယူပေးဖော်ရနေပြီ”

“မီးမီးက မောင့်ကိုတော်တော် သံယောဇဉ်ရှိပုံပဲနော်၊ မောင့် တစ်ချိန်လုံးမေးနေတာ”

“ဟုတ်လား သူ့အမေကို မေ့နေတာပဲ ကောင်းပါတယ် ငြိမ်း မောင်”

“ဪ မောင် မီးမီးလေးရဲ့ရွာက အမျိုးတွေ သတင်းကော ကြားသေးလဲဟင်”

“သွားစုံစမ်းတဲ့သူ ပြန်ရောက်မလာသေးဘူး ငြိမ်းရဲ့၊ ပြန် ရောက်လာရင် ကြားမှာပါ”

“အဲဒီရွာလေးက တော်တော်ခေါင်တယ်ဆို ဟုတ်လား မောင်”

“အင်း၊ မြို့နဲ့တော်တော်ဝေးတယ်တဲ့၊ မြို့ရောက်ပြီးရင် လှည်း သုံးခန်းနဲ့ လေးငါးနာရီလောက်သွားရတယ်ဆိုတော့ မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ ရွာလေးဖြစ်မှာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

သူ့စကားကြောင့် ငြိမ်း ပင့်သက်လေးရှိက်သည်။ မီးမီးလေး အပေါ်မှာ ငြိမ်း ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့လိုပဲ သံယောဇဉ်နှောင်တွယ်နေ ပြီထင်၏။

“မီးမီးလေးရဲ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက အဆင်ပြေရဲ့လားမောင် ရယ်၊ တော်ကြာ မီးမီးလေး နေရေး စားရေး အဆင်ပြေပါ့မလားဟင်”

တကယ်ဆို ငြိမ်း စိုးရိမ်ပူပန်သလို သူ့လည်းပူပန်တွေးမိတာပဲ ဖြစ်သည်။ မိဘမဲ့ မီးမီးလေးဘဝကို ရွာကဆွေမျိုးတွေက ကူညီပေးနိုင် မည်လား သူ စိုးရိမ်ပါသည်။

“မောင်လည်း အဲဒါကိုတွေးဖူးတယ် ငြိမ်း၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က မီးမီးလေးရဲ့ဆွေသားရင်းချာတွေပဲလေ၊ မီးမီးလေး အဆင်ပြေကောင်း ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပေးရမှာပေါ့”

သူ့စကားကို ငြိမ်း လေးပင်စွာ ခေါင်းလေးညိတ်နေတုန်းမှာ သမီးလေး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာ၏။

“ဦးဦး အခုထိ ရေမချိုးသေးဘူးလား”

“ချိုးမှာပေါ့ မီးမီးရဲ့”

“မီးမီး ဦးဦးအတွက် အင်္ကျီနဲ့ပုဆိုးထုတ်ပေးထားပြီးပြီ၊ မြန်မြန် ချိုးနော် ဦးဦး။ နေမကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်”

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စကားတတ်လွန်းသော မီးမီးလေးကို သူ ဒါတွေကြောင့်လည်း အချစ်ပိုရတာဖြစ်သည်။ အိမ်ကိုရောက်နေတာ တစ်ပတ်တောင်မရှိသေးပါဘဲ မီးမီးလေးက သူ့နှင့်ငြိမ်းကို ခင်တွယ်လွန်း သွားတာသေချာ၏။

ဒီအိမ်မှာ မီးမီးလေးသာ မရှိတော့လျှင်တော့ သူ့နှင့်ငြိမ်း ဘယ် လိုဆက်နေထိုင်ရမည်လဲ မသိတော့ပါ။

ချက်ထုပ်ဖက်ရှင်

ဦးဘူးလို့ တောင်းပန်လိုက်တယ်တဲ့”

“ဟင်”

“မီးမီးလေးကို မွေးစားမယ့်သူရှိရင် ပေးလိုက်ပါတဲ့ ဒါမှမဟုတ် ခင်မိဘမဲ့ဂေဟာပို့ပေးပါတဲ့ အဲဒီဘဝကမှ သူ့ဆီမှာရှိနေတဲ့ဘဝအခြေအနေထက် ပိုကောင်းမှာတဲ့လေ”

ငြိမ်း ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ မီးမီးလေးအတွက် အားကိုးရာကိုတွေ့ခဲ့ပေမယ့် ထိုအားကိုးရာကလည်း လက်မခံနိုင်သည့် အခြေအနေဖြစ်နေပြီ။

“မီးမီးလေးဘဝက သနားစရာပဲ ငြိမ်းရယ်”

မောင် စိတ်မကောင်းစွာဆိုနေတာကြည့်ရင်း မောင့်ရင်ထဲက သနားကိုလည်း ငြိမ်း မြင်နေသည်။

“မောင်”

“ဘာလဲ ငြိမ်း၊ ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“ငြိမ်းတို့ မီးမီးလေးကို မွေးစားရအောင်မောင်”

မောင် အံ့သြတောက်ပသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငြိမ်းကိုငေးစိုက်ကြည့်ရင်း လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ငြိမ်း ငြိမ်းတကယ်ပြောတာလားဟင်”

“တကယ်ပြောတာပါ မောင်၊ မီးမီးလေးကို ငြိမ်း သမီးလေးလို ချစ်တယ်၊ မောင်လည်း ချစ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟာ မောင်က မီးမီးလေးကို မြင်ကတည်းက သမီးလေးလို ချစ်တာပါ ငြိမ်းရယ်၊ ငြိမ်းသာ လက်ခံမယ်ဆို မောင်ကလည်း ဝမ်းသာ

အေးရ ကျေနပ်သဘောတူမှာပေါ့”

အခန်း (၁၁)

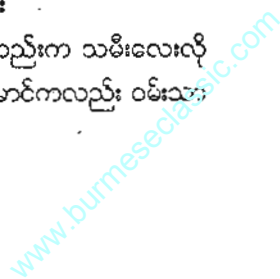
သူနှင့်ငြိမ်းတို့နှစ်ဦး ထင်မှတ်ထားသည်ထက် မီးမီးလေးဘဝက ကံမကောင်းခဲ့ပါ။

“မပန်းနုရဲ့မိဘတွေက မရှိကြတော့ဘူး၊ မပန်းနုဘက်က အဒေါ်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒေါ်ခင်မုံတဲ့ အဲဒီတစ်ဦးတည်းသောအဒေါ်ကလည်း သားသမီးမရှိတဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်တဲ့အခြေအနေမို့ ရွာထဲကတောင် ကျွေးမွေးပေးကမ်းနေရတဲ့ အခြေအနေတဲ့ ငြိမ်းရယ်”

မောင် ပြန်ပြောပြနေသော မီးမီးလေး မှီခိုရာတစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုး ဒေါ်ခင်မုံအခြေအနေက အားကိုးလောက်စရာမရှိခဲ့ပါ။

“ဒါဆို မီးမီးလေး အနာဂတ်အတွက် ဘယ်လိုလဲ မောင်”

“ဒေါ်ခင်မုံက ဒီကလေးလေးကို သူ ဘယ်လိုမှ တာဝန်မယူ

နုညင်ခံတားလွယ်သော မောင်နှလုံးသားမှာ မီးမီးလေးနှင့်ပတ်သက်သည့် သံယောဇဉ်တို့ ခိုင်မာနေခဲ့တာ ငြိမ်း ကြိုသိနေသည်။ ငြိမ်းတို့အဖို့ပင်လည်း မောင်ချစ်သော မီးမီးလေးကိုချစ်သည်။

ကံကြမ္မာက ငြိမ်းနှင့်မောင်သာဝထဲကို အကောင်းဆုံးလက်ဆောင်အဖြစ်ပေးလာတာကို ငြိမ်း လက်မခံနိုင်စရာအကြောင်းမရှိ။

“မောင် မီးမီးလေးကို ငြိမ်းတို့သမီးလေးအဖြစ် တစ်သက်သက်မှတ်လိုက်ကြရအောင်နော်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ငြိမ်းရယ်၊ ဒီလိုဘဝလေးကို မောင်လိုချင်နေခဲ့တာ ငြိမ်းသိပါတယ်၊ ငြိမ်းနဲ့မောင်အတွက် မီးမီးလေးက သမီးလေးဖြစ်စေရမယ်နော်”

ငြိမ်း ခေါင်းလေးညိတ်ပြမိ၏။ မီးမီးလေးဆိုတာ ငြိမ်းနှင့်မောင်တို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပဲဖြစ်မှာပါ။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မောင် သိစရာလည်းမလိုအပ်တော့ဟု ငြိမ်းထင်သည်။ မောင် တောင့်တမျှော်လင့်သောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ပြီးမို့ စိတ်ညစ်ညူးစရာတွေ မောင်သိမို့မမှ မလိုအပ်တော့ဘဲလေ။

မီးမီးလေးကံကောင်းသလို မောင်နဲ့ငြိမ်းအတွက် ကံကြမ္မာက ပေးခဲ့သော ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်တစ်ခုလို့ ငြိမ်း အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်မိသည်လေ။

အခန်း (၁၂)

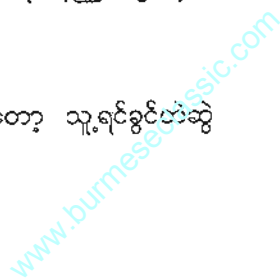
“ဒါ ဒါဆို မီးမီး မေမေမရှိတော့ဘူး သေသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား ငါ့ဦးဦး”

မျက်ရည်လေးတွေ ချက်ချင်းရစ်ဝဲကာ မီးမီးလေးမေးတော့သူရင်ထဲမှာမချိပါ။ အမှန်တရားတစ်ခုကိုလည်း သူ ဘယ်အချိန်ထိ ချီတက်ထားနိုင်မှာလဲ။

“ဟုတ်တယ် သမီးရယ် သမီးမေမေ ဆုံးသွားရှာပြီ ယာဉ်တိုက်ဖြစ်ကတည်းက ဦးခေါင်းခွံရိုးအက်သွားခဲ့တာ၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ကုသကြပေမယ့် ကံဆိုးခဲ့ရှာတယ်ကွယ်”

“အဟင့် ဟင့် မေမေ”

မျက်ရည်တွေစီးကျကာ သမီးလေးငိုတော့ သူ့ရင်ခွင်ဟဲဆွဲချင်းကာ တင်းတင်းလေး ဖက်ထားမိ၏။

“မင့်နဲ့ သမီးလေး၊ သမီးလေးကို ဦးဦးနဲ့အန်တီက တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်သွားမှာပါ။ သမီးက ဦးဦးတို့သမီးလေး ဖြစ်သွားပြီလေ”

တသွင်သွင် စီးကျနေသော မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေနှင့် ပုတ်ခတ်ပြီး မီးမီးလေး သူ့ကို မော့ကြည့်၏။ နံဘေးမှာနီနေသော ငြိမ်းကလည်း

“မီးမီးလေးကို အန်တီတို့ မွေးစားမယ်လေး၊ ဟောဒီ ဦးဦးက သမီးရဲ့အဖေ အန်တီက သမီးမေမေပေါ့”

“ဦးဦးက သမီးဖေဖေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဦးဦးက သမီးဖေဖေ အန်တီက သမီးမေမေလို့ သမီး အမြဲတမ်း မှတ်ထားတော့နော်”

သူ့စကားကို သမီးလေး ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ မျက်ရည်စိစွတ်ဆဲ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ကြည်လင်သော မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေ ပန်းသွေးရောင်ပါးမို့မို့လေးတွေနှင့် ချစ်စရာကောင်းသည့် သမီးလေး၊ ဒီသမီးလေးကို မြင်မြင်ချင်း သူ့နှောင်တွယ်သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူ့လိုပဲ ငြိမ်းကလည်း သမီးလေးကို သွေးသားရင်းချာလို နှောင်တွယ်နေသည်ဆိုတော့...။

ဒီသမီးလေးကို သူ ဘာကြောင့် သမီးရင်းချာလို မစောင့်ရှောက်နိုင်ရမှာလဲ။ သမီးလေးကို ခေတ္တခဏ စောင့်ရှောက်ထားရချိန်တွေမှာ သမီးလေး သူ့ဘဝထဲက ထွက်သွားမည့်အချိန်ကို တွေးကြောက်လန့်နေခဲ့ရ၏။

အခုတော့ သမီးလေးကို သူ တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ပြီ

မိရင်းဖရင်းတွေနှင့် နေခွင့်မရှိအောင် ဘဝကံဆိုးခဲ့သော မီးမီးလေး နှလုံးသားကို သူ့နှင့်ငြိမ်း နွေးထွေးစွာ ယုယပေးချင်သည်။

ဖေဖေနဲ့မေမေအတွက် သမီးလေးက နှလုံးသားတစ်ခုပါ သမီးလေးရယ်၊

သမီးလေးအပေါ်မှာ ဖေဖေတို့တစ်သက်လုံး နွေးထွေးအေးမြတဲ့ မေတ္တာတွေနဲ့ ယုယကြင်နာသွားမယ်။

ဒါကို သမီးလေး အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပါကွယ်။

သူနှင့်ငြိမ်းကို မိဘတွေဟုလက်ခံစက မီးမီးလေး မဝံ့မရဲဖြစ်နေသေးသည်။ ဖေဖေ မေမေဟု ခေါ်ဖို့နှုတ်ကာ မရဲဖြစ်ကာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် နီနေခဲ့သည်။

ဒါကို သူကော ငြိမ်းပါ နားလည်ပေးခဲ့သည်။ သမီးလေးအပေါ်မှာ သူတို့မေတ္တာတွေက အမြဲတမ်း ပြည့်စုံစေခဲ့၏။

“ဒီတနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက် မောင်တို့သုံးယောက် လျှောက်လည်ကြမယ်၊ သမီးလေးအတွက် အဝတ်အစားသစ်တွေ ဝယ်ကြမယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြမယ် ဟုတ်လား”

“ကောင်းတာပေါ့ မောင်ရဲ့၊ သမီးအတွက်လည်း ငြိမ်း ဝယ်ချင်တာလေးတွေ ဝယ်ပေးချင်နေတာ”

သမီးလေးအပေါ်မှာ သူကော ငြိမ်းပါ တူညီသောမေတ္တာတွေ ပြည့်ဝခဲ့တော့ သမီးလေးဘက်ကလည်း ချစ်ခင်တုံ့ပြန်မှုတွေ ပိုင်ဆိုင်လာ

ခဲ့ရ၏။

“မေမေရေ ဖေဖေ ပြန်လာပြီ”

သူ အိမ်ပြန်တိုင်း သနပ်ခါးလေးအဖွေးသားနှင့် ဆီးကြိုတတ်သော သမီးလေး မျက်နှာလေးကို မြင်တိုင်း သူ့ရင်မှာ ချမ်းမြေ့ကြည့်နူးရစမြဲဖြစ်၏။

“ဖေဖေဆီလာပါဦး သမီးလေးရဲ့ မေမေကော ဘာတွေလုပ်နေလဲကွ”

“ရှိတယ် ဖေဖေ မီးဖိုခန်းထဲမှာ”

မီးမီးလေးကိုထွေးပွေ့ခိုပြီး သူမေးနေတုန်းမှာပဲ ငြိမ်း ဧည့်ခန်းထဲကို ထွက်လာသည်။

“မနက်က ချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေ ပြန်နွေးနေတာပါ မောင်ရဲ့”

ငြိမ်း ပြုံးပြုံးလေးဖြေရင်း သူ့လက်ထဲက လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်းယူတော့ မီးမီးလေး ကြားက ဝင်ဆွဲလှကိုင်ရင်း

“ဖေဖေ အိတ် မီးမီးကိုပေး၊ မီးမီးသွားသိမ်းလိုက်မယ်နော် မေမေ”

“အဟား ဖေဖေသမီးလေးက လိမ္မာလိုက်တာ”

သမီးလေး နဖူးနုနုလေးကို သူ တစ်ချက်နမ်းပြီး အောက်ပြန်ချပေးလိုက်တော့ သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို မနိုင်တနိုင်ဆွဲကာ သမီးလေးအခန်းထဲ လှမ်းဝင်သွားသည်။

သူကော ငြိမ်းပါ သမီးလေး အခန်းထဲဝင်သွားသည်အထိ အပြုံးတွေနှင့်ရပ်ကြည့်နေခဲ့မိကြ၏။ သမီးလေးပုံရိပ်လေး ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှည့်ကြည့်မိရင်း

“မောင် ခဏလောက်နားပြီး ရေခဲချိုးလိုက်တော့နော်”

သူ ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း ငြိမ်း ပခုံးလေးကိုသိုင်းဖက်ကာ ဧည့်ခန်းဆီမှာထိုင်ခုံဆီ လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။ နှစ်ဦးသားဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ထိုင်ကြ၏။

“မောင်”

“ပြောလေ ငြိမ်း၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“သမီးလေးကို မူကြိုကျောင်းပို့ရအောင် မောင်၊ မနက်က သမီးလေးနဲ့ဈေးသွားတော့ ကျောင်းဝတ်စုံနဲ့ ကလေးတွေကိုတွေ့ပြီး သမီးလေးက ကျောင်းတက်ချင်တာပဲတဲ့”

“အင်း သမီးလေးအသက်ကပဲ သုံးနှစ်ခွဲကျော်နေပြီဆိုတော့ ကြိုတက်လို့ရနေပြီပဲ ငြိမ်းရဲ့၊ သမီးလေး တက်ချင်ရင် ပို့ကြတာပေါ့”

“ဒါဆို ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ငြိမ်း စိစဉ်လိုက်မယ် မောင်”

“မူကြိုအချိန်တွေက ဘယ်အချိန်လဲ ငြိမ်း၊ မောင် ရုံးသွားရုံးပြန်အချိန်နဲ့တူရင်တော့ သမီးလေးကို ကြိုပို့ဖို့ အဆင်ပြေပါတယ်”

“အဲဒါအတွက် မပုပါနဲ့ မောင်ရဲ့၊ သမီးလေးကို ကြိုပို့ဖို့အတွက် ပြီး တာဝန်ယူမှာပေါ့”

“မောင့်ဇနီးငြိမ်းကတော့ ပင်ပန်းရှာဦးမှာပဲ အိမ်မှကိစ္စတွေက သမီးလေးကိစ္စတွေကတစ်ဖက်နဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလား လိုအပ်အိမ်အကူတစ်ယောက်လောက် ခေါ်ပါလားဟင်”

“အာ မောင်ကလည်း မလိုအပ်ပါဘူး၊ သမီးလေးနဲ့မောင့်အဖေအားလုံးကို ငြိမ်း နိုင်ပါတယ်”

“မောင်က ငြိမ်း ပင်ပန်းမှာစိုးလို့”

www.burmeseclassic.com

“ငြိမ်း မပင်ပန်းပါဘူး၊ မောင်နဲ့သမီးလေးအတွက်ပဲဥစ္စာ”
ပြီးပြီးလေးဆိုသည့် ငြိမ်းမျက်နှာလေးကိုငေးရင်း ငြိမ်း မေးဖျား
လေးကို သူ ဆွဲမော့လိုက်၏။

“ငြိမ်းရယ် ငြိမ်းကိုမောင် အရမ်းချစ်လိုက်တာ”
ပြောရင်း ငြိမ်း မျက်နှာလေးကို နမ်းရှိုက်ဖို့ သူ ခေါင်းကိုငုံ့
ကိုင်းမိစဉ်မှာပဲ

“မေမေ မေမေ”

အသံစာစာလေးနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းထဲပြေးထွက်လာသော သမီး
လေးကြောင့် သူ့ခေါင်းကို ပြန်ရုပ်ကာ ငြိမ်း မေးဖျားလေးကိုဆုပ်ကိုင်
ထားသည့် လက်တွေ့ကိုပါ ရုပ်သိမ်းလိုက်ရသည်။

“ဟင် ဖေဖေ ရေမချိုးသေးဘူးလား၊ မီးမီးက ဗိုက်ဆာနေပြီ”

“သမီး ဗိုက်ဆာနေပြီလား၊ ဒါဆို မေမေနဲ့အတူ စားနှင့်လေ၊
ဖေဖေ ရေချိုးပြီး လာခဲ့မယ်”

“ဟင့်အင်း အတူတူစားကြမှာပေါ့၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ သမီးကို
တစ်လှည့်စီခွံကျွေးတာကို သမီး စားချင်တာ”

“ဪ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ဖေဖေ မြန်မြန်ချိုးလိုက်မယ်
ငြိမ်းနဲ့သမီးက ထမင်းစိုင်းကို အသင့်ပြင်ထားလိုက် ဟုတ်လား”

သူပြောတော့ ငြိမ်း ခေါင်းလေးညိတ်ကာ သမီးလက်ကိုဆွဲကာ
မီးဖိုခန်းဘက် လှမ်းသွား၏။

ဒီလိုပျော်ရွှင်စရာမိသားစုဘဝလေးကို အခုလို လျင်မြန်စွာ
ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဟု သူ ထင်မှတ်မထားခဲ့ပါ။ ကံကြမ္မာက မမျှော်လင့်ဘဲ
ဖန်တီးပေးလာခဲ့သည့်ဘဝလေးပါပဲ။

ချစ်စရာသမီးလေးအတွက် နောက်ထပ်အဖော်လေးတစ်
ဇောက်လောက်တော့ သူ ပိုင်ဆိုင်ချင်သေးသည်။ သူနဲ့ငြိမ်းရဲ့ ရင်သွေး
အေးတစ်ယောက်လောက်တော့ ထပ်လိုချင်ပါသေး၏။

အခန်း (၁၃)

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားပြီဖြစ်သော သမီးလေးခန္ဓာကိုယ်လေးထက်ကို ခြုံစောင်လေး ခြုံလွှမ်းပေးလိုက်သည်။ နဖူးပြင်ပေါ်တင်နေသော ဆံနွယ်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးရင်း သမီးလေးမျက်နှာကို ငြိမ်း ငေးကြည့်မိ၏။

အပြစ်ကင်းစင်စွာ အိပ်မောကျနေသော မျက်နှာလေးက တကယ့်ကိုချစ်စရာကောင်းသည်။

မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေ၊ မျက်တောင်ကျော့ကျော့ကြီးတွေ နှင့် အပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိအောင် ချောမောလှပသော သမီးလေးကို ငြိမ်းနှင့်မောင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ထို့အတွက် ဖန်တီးပေးလာသော ကံကြမ္မာကိုလည်း ငြိမ်း

မျက်နှာပျက်ရှင်

ကျေးဇူးတင်မိသည်။ မောင်နှင့်ငြိမ်းတို့ ချစ်ခင်သလို သမီးလေးကလည်း ခင်တွယ် သံယောဇဉ်ကြီးတော့ ငြိမ်း ကြည့်နူးဝမ်းသာရပါသည်။

သွေးသားရင်းမဟုတ်ပေမယ့် သမီးလေးသည် ငြိမ်းနှင့်မောင် တို့အတွက်တော့ နှလုံးသားတစ်ခုပါပဲကွယ်။

အိပ်ပျော်နေသော သမီးလေး နဖူးပြင်နုနုလေးကို ငြိမ်း တစ်ခုကိုင်နမ်းလိုက်စဉ်မှာပဲ မောင် အိပ်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာ၏။

ငြိမ်းကို ပြုံးပြုံးကြီးရပ်ကြည့်နေသော မောင်အနားကို ငြိမ်း လျှောက်ခွဲရင်း လေသံတိုးတိုးနှင့်မေးမိ၏။

“မောင် စာရင်းတွေစစ်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ ငြိမ်း၊ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်၊ ငြိမ်း စစ်ပေးထားတဲ့အတိုင်း မလွဲပါဘူး”

မောင် ရှယ်ယာဝင်ထားသည့် ကုမ္ပဏီမှ သုံးလတစ်ကြိမ် ဦးပေးသော အမြတ်ဝင်ငွေ စာရင်းတွေကို မနက်ကလည်း ငြိမ်း စစ်ပေးထားသည်။ သေချာမှုရှိအောင် မောင် တစ်ကြိမ်ပြန်စစ် လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီဆိုတော့ မနက်ဖြန် ကုမ္ပဏီကိုရိပ်ပြန်တင်ပေးဖို့ပဲရှိတော့၏။

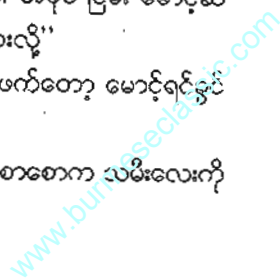
“မောင် ကော်ဖီသောက်ဦးမလားဟင်”

“မသောက်တော့ဘူး ငြိမ်း၊ သမီးလေး အိပ်သွားပြီလား”

“စောစောကပဲ အိပ်သွားတာ မောင်၊ အခုပဲ ငြိမ်း မောင့်ဆီ သွက်လာမလို့ မောင် ကော်ဖီသောက်ချင်မလားလို့”

မောင် ခေါင်းကိုခါရင်း ငြိမ်းကို သိုင်းဖက်တော့ မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ငြိမ်းအလိုက်သင့် ခိုဝင်လိုက်၏။

“မောင် ကော်ဖီမသောက်ချင်ပါဘူး၊ စောစောက သမီးလေးကို

ငြိမ်း နမ်းသလို ငြိမ်းရဲ့အနမ်းတွေကို မောင်ခံယူချင်တာ”

ငြိမ်း ဆံနွယ်တွေကို ငုံ့နမ်းပြီး မောင်ဆိုတော့ ငြိမ်း ရှက် မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် မောင်ကိုမော့ကြည့်ရင်း

“မောင်နော် သမီးလေးက အခုမှ အိပ်ပျော်နေတာ”

“မီးမီးလေး အိပ်မောကုန်နေတာ မောင် သိတာပေါ့ မောင်ကော ငြိမ်းပါ မအိပ်ချင်သေးဘူးလေကွာ အဟင်း”

“ဟာ မောင် ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး”

အရှက်သည်းစွာဆိုရင်း မောင်ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေးတိုးဝင်တော့ မောင်လက်တွေက ငြိမ်းခါးကို တင်းတင်းလေး သိုင်းဖက်လာ၏။

“ငြိမ်း”

“ဟင် ဘာလဲ မောင်”

မော့ကြည့်မိသည့် ငြိမ်း မျက်နှာလေးအနံ့ မောင်အနမ်းတို့ ပြန်ကျကျလာသည်။ နူးညံ့နွေးထွေးသော မောင်အနမ်းတို့က ငြိမ်းအတွက် တော့ မရိုးနိုင်သော ရင်ခုန်သံတွေကို ဖန်ဆင်းပေးနိုင်ဆဲရှိ၏။

“ငြိမ်းကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်”

“မောင်ကိုလည်း ငြိမ်းချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်”

ပူနွေးနူးညံ့သော မောင်နှုတ်ခမ်းက အနမ်းတို့သည် ငြိမ်း ရင်ခုန်သံတွေကို နွေးထွေးရှိန်းမြစေ၏။

ရှည်ကြာသော အနမ်းတို့နှင့်အတူ စီးမျောသွားသောရင်ခုန်သံ တွေကို ငြိမ်း မျက်ဝန်းလေးမှိတ်ကာ ငြိမ်သက်ခံယူနေမိသည့် တဒင်္ဂလေး သည် ဘဝမှာမိန်းမမော့ကြည့်နူးစရာ အကောင်းဆုံးအချိန်လေးတွေပဲ ဖြစ်၏။

မောင် ညင်သာစွာ ပွေ့ချိုလျက် တိမ်သားစိုင့်တွေနှင့်အတူ စီးမျော ခေါ်ဆောင်သွားသည့် ရင်ခုန်ကမ္ဘာလေးထဲမှာ ငြိမ်း မက်မော နောင်တွယ်ခြင်းတွေနှင့်လည်း ပျော်မွေ့ခဲ့ရပါသည်။

“ငြိမ်း”

ငြိမ်း နဖူးပြင်လေးပေါ်က ဆံနွယ်လေးတွေကို ညင်သာစွာပွတ် သပ်ပေးနေရင်း မောင် ခေါ်သည်။ မောင်ရင်ခွင်မှာ ပါးလေးအပ် မှိန်းနေ ဆင်း ငြိမ်း မျက်လွှာလေးပင့်ကြည့်၏။

“ပြောလေ မောင်”

“ငြိမ်းဆီက မောင် တောင်းဆိုချင်စရာရှိလို့”

“တောင်းဆိုချင်စရာ အဟင်း မောင်ကလည်း လင်မယားချင်း ခွင့်တောင်းနေရသေးလား”

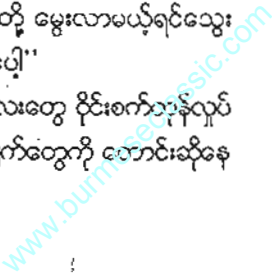
ငြိမ်းပြောရင်း မောင်ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲ နမ်းရှိုက်တော့ မောင် ငြိမ်းဘက်ကိုခေါင်းလှည့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လှဲအိပ်ရင်း

“မောင် တောင်းဆိုပြီးတဲ့ကိစ္စပါ ငြိမ်းရဲ့ ဒါပေမဲ့ ထပ်ပြီး ဆောင်းဆိုချင်တာ မီးမီးလေးအတွက်လည်းပါတယ်”

“ဘယ်လို မောင်၊ သမီးလေးအတွက်ပါတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ငြိမ်း၊ မောင်တို့သမီးလေးအတွက် အဖော်လေး ဘစ်ယောက်တော့ လိုအပ်တယ်၊ မောင်နဲ့ငြိမ်းတို့ မွေးလာမယ့်ရင်သွေး လေးက သမီးလေးရဲ့မောင်လေး ညီမလေးပဲပေါ့”

မောင်စကားကြောင့် ငြိမ်း မျက်ဝန်းလေးတွေ ပိုင်းစက်ဘုန်လှုပ် သွားခဲ့သည်။ မောင် ဘာကြောင့် ဒီတောင်းဆိုချက်တွေကို တောင်းဆိုနေ

ရပြန်သည်လဲ။

“နော် ငြိမ်း သမီးလေးရောက်မလာခင်ကတည်းက ငြိမ်းနဲ့ မောင်တို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့ကြတဲ့ကိစ္စလေး ငြိမ်း လက်ခံမယ်မဟုတ်လား”

ငြိမ်း မျက်နှာကို လက်ချောင်းလေးတွေနှင့် ညှင်သာစွာပွတ်သပ်ပေးရင်း ပြောနေသည့် မောင်စကားတွေကြောင့် ငြိမ်း ရင်ထဲမကောင်းလှပါ။ မောင် မသိစေချင်သော အမှန်တရားကြီးတစ်ခုကို ငြိမ်း ဘယ်အချိန်ထိ သိဂုတ်ထားနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ငြိမ်း မောင်မေးတာ ဖြေဦးလေ”

“မောင်ရယ် ငြိမ်းနဲ့မောင်ဘဝထဲမှာ သမီးလေးရှိနေပြီပဲဥစ္စာ နောက်ထပ် ရင်သွေးမလိုအပ်တော့ဘူးလေ”

“ဟား မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ မောင်အတွက်တော့ ရင်သွေးထေတစ်ယောက်တော့ ထပ်ပြီးလိုအပ်တာ အမှန်ပဲ။ ဒါမှလည်း သမီးလေးအတွက် အဖော်တစ်ယောက် ရှိလာမှာပေါ့ ငြိမ်းရဲ့။ လောကကြီးထဲမှာ မောင်နဲ့ငြိမ်းတို့ မရှိတော့တဲ့အချိန်ကျရင် သမီးလေးအတွက် မောင်နဲ့ သားချင်းဆိုတဲ့ အဖော်လေး ကျန်ရစ်ခဲ့စေချင်တာပေါ့”

မောင်စိတ်ကူးမျှော်လင့်ချက်တွေကို ငြိမ်း မပျက်ပေးစေချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာနိုင်သော မျှော်လင့်ချက်ကြီးဖြင့်လည်း မောင် စိတ်မပင်ပန်းစေချင်ပါ။

“မောင်”

“ပြောလေ ငြိမ်း၊ မောင် နားထောင်နေတယ်”

“ဒီစကားကို ဘယ်တော့မှ မောင်ကို မပြောတော့ဘူးလို့ ငြိမ်း ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာပါ မောင်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ကိုလည်း ငြိမ်း သိဂုတ်မထား

ချင်တော့ဘူး”

မောင် အံ့သြမျက်ဝန်းတွေနှင့် ငြိမ်းကို နားမလည်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေသည်။ မောင်ကိုကြည့်ကာ ငြိမ်း မျက်ရည်ဝဲချင်လာ၏။

“မောင်နဲ့ငြိမ်းတို့မှာ ရင်သွေးရနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး မောင်”

“ဟင် ဘာ ဘာရယ် ငြိမ်း”

မောင် အလန့်တကြားအော်ရင်း ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။ ငြိမ်း နံဘေးမှာအိပ်မောကျနေသော သမီးလေးကို လှည့်ကြည့်ကာ

“ဆောရီး ငြိမ်းရယ် မောင် သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ်၊

ငြိမ်း ငြိမ်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ မောင် နားမလည်ဘူး”

ငြိမ်း ခုတင်ပေါ်မှာ ထထိုင်ရင်း မောင်ကို စာနာနားလည်စွာ ကြည့်မိသည်။ ငြိမ်းစကားအတွက် မောင် စံစားရမည်ဆိုတာကို ငြိမ်း နားလည်ပါသည်။

“ငြိမ်း ပြီးခဲ့တဲ့တစ်လကျော်လောက်ကတည်းက ဆွေဆွေနဲ့ ဆွေဦးပြီ မောင်၊ ဆွေဆွေက သားဖွားမီးယပ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆိုတာတော့ မောင် သိမှာပါ”

မောင် ခေါင်းညှိတ်ရင်း ငြိမ်း စကားတွေကို နားစိုက်ထောင်နေခဲ့၏။ မပြောချင်သောစကားတွေပေမယ့် ငြိမ်း မောင်ကို ဖွင့်ပြောရတော့မည်ဖြစ်၏။

ဆွေဆွေနှင့် ဆုံတွေ့ဖြစ်ပုံ၊ ဆွေဆွေရဲ့အကြံပေးချက်အတိုင်း ငြိမ်း ဆေးစစ်ခဲ့တာတွေကို ပြောပြတော့ မောင် နှုတ်ဆိတ်စွာပဲ နားထောင်နေခဲ့ရာ၏။

“ငြိမ်းဘက်က ချွတ်ယွင်းချက်မရှိဘူးဆိုတော့ ဆွေဆွေက

သေချာအောင် မောင့်ကိုဆေးစစ်စေချင်တယ်တဲ့”

“ငြိမ်းဘက်က ချွတ်ယွင်းချက်မရှိဘူးဆိုတော့ မောင် မောင်ဘက်က”

ပြောရင်း မောင့်အသံတွေ တိမ်ဝင်သွားတော့ ငြိမ်း မောင့်ထံသိုင်းဖက်ရင်း ခေါင်းကိုခါမိ၏။

“ဟင့်အင်း ဒဲဒီလို ယတိပြတ်ပြောလို့မရဘူးလေ မောင်မောင်မောင်ကိုမှ ဆေးစစ်ခဲ့သေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ မောင့်ကိုလည်း ငြိမ်းပြောမထွက်ဘူး မောင်၊ မောင် စိတ်မဆင်းရဲစေချင်လို့ပါ”

“ငြိမ်းရယ်”

ငြိမ်းကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် သိုင်းဖက်ထားရင်း မောင် ရွတ်ရှာသည်။ မောင်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်အထိ ကြော့ကွဲဝမ်းနည်းနေရှာမည်ကို ငြိမ်း နားလည်ပါသည်။ ရင်ချင်းအပ်ကာ ငြိမ်း ပခုံးပေါ်မှာ မေးတင်ထားသော မောင့်မျက်နှာကို ငြိမ်း မမြင်ရပါ။

“ငြိမ်းရယ် မောင် တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး။ မောင် မှောင်လင့်တဲ့ဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတာ မောင့်ကြောင့်ပဲဖြစ်မှာပါ”

“အို မောင် ဒီလိုပြောပါနဲ့ မောင်ရယ်”

မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ချင်းခွာလျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်မိသည်။ ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ ခိုတွယ်နေသော မောင်မျက်ဝန်းတွေကိုကြည့်ကာ ငြိမ်း ရင်ထဲမှာလည်း ဝမ်းနည်းချင်လာသည်။ မောင့်ကိုမပြောချင်လို့ မျှိုသိပ်ထားခဲ့ပေမယ့် ဖွင့်မပြောလို့လည်း မဖြစ်တော့သည့်အခြေအနေမို့ပါ မောင်ရယ်။

“မောင် မောင် အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလားဟင်၊ ငြိမ်း

ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မောင့်ကိုစိတ်မညစ်စေချင်လို့ ဒီအကြောင်းတွေ ငြိမ်း ဖွင့်မပြောခဲ့တာပါ မောင်ရယ်”

မောင့်ပါးပြင်တွေကို ငြိမ်းလက်ဖဝါးတွေနှင့် ပွတ်သပ်ရင်း ဆောင်းပန်နေမိတော့ မောင် ငြိမ်း လက်ဖဝါးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဆိုင်းကိုခါရမ်းသည်။

“ငြိမ်းရယ် ငြိမ်းကိုမောင် ဘာအတွက် စိတ်ဆိုးရမှာလဲ အထင်မလွဲမှာလဲကွာ၊ ငြိမ်းကို မောင်ပိုလို့ မြတ်နိုးရပါတယ်ကွာ၊ မောင့်ဘက်ကို အမြဲတမ်း နားလည်ပေးတဲ့ ငြိမ်းကို မောင့်ဘက်က ဘာမှမသိဘဲ တောင်းဆိုနေမိတာကိုပဲ မောင် ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာပါကွာ”

“ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မီးမီးလေးက မောင်နဲ့ငြိမ်းတို့နဲ့ သမီးလေးပဲပေါ့”

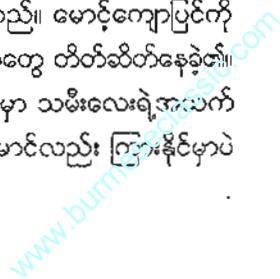
ငြိမ်း စကားကြောင့် မောင့်မျက်ဝန်းတွေက ငြိမ်သက်စွာ အိပ်မောကျနေသော မီးမီးလေးကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ငြိမ်းရယ်၊ မီးမီးလေးက မောင်နဲ့ငြိမ်းတို့ရဲ့ သမီးလေးပါပဲ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ မောင်ရယ်၊ သမီးလေးအပေါ်မှာ မောင်နဲ့ ငြိမ်းတို့ ချစ်ခြင်းတွေ ပြည့်ဝပေးဆပ်ကြရအောင်နော်”

မောင့်မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း ငြိမ်းပြောတော့ မောင် ငြိမ်းတို့ တင်းတင်းသိုင်းဖက်ကာ ပွေ့ဖက်ထားခဲ့သည်။ မောင့်ကျောပြင်ကို ပြန်သိုင်းဖက်ရင်း ငြိမ်း နှုတ်ကလည်း စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။

တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းလေးထဲမှာ သမီးလေးရဲ့အသက်ချသံတိုးတိုးလေးကို ငြိမ်း ကြားနေရသလို မောင်လည်း ကြားနိုင်မှာပဲ

၇၆ ◊

၇၇

ဖြစ်သည်။

သမီးလေးက မောင်နှင့်ငြိမ်းတို့ရဲ့ ဘဝဖြစ်သလို မောင်ချိုငြိမ်း
တို့ရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုဆိုတာလည်း အသေအချာ။

အခန်း (၁၄)

ဒီနေ့ သမီးလေးရဲ့လေးနှစ်မြောက် မွေးနေ့အမှတ်တရအဖြစ်
သမီးလေးတက်နေသော မူကြိုကျောင်းမှာ ကြက်ဆီထမင်းနှင့်ရေခဲမုန့်
မွေးက အလှူလေးလုပ်ပေးဖြစ်သည်။

ထိုအတွက် သမီးလေး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေသလို သူနှင့်ငြိမ်း
လည်း ပီတိဖြစ်ရ၏။

သမီးလေး မွေးနေ့ပွဲမို့ သူလည်း ရုံးကခွင့်တစ်ရက်ယူကာ
သမီးလေးအတွက် တစ်နေ့ကုန် အချိန်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားသည်။ မူကြို
ကျောင်းမှာအညှိအကျွေးမွေးပွဲလေးပြီးတော့ သားအမိသားအဖသုံး ယောက်
အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ကြသည်။

အဖြူရောင်ဇာဂါဝန်လေးနှင့် လှပချစ်စရာကောင်းနေသော
သမီးလေးကို ဝေးကြည့်ရင်း သမီးလေးနံဘေးမှ ငြိမ်းကိုလည်း သူ ငဲ့
ကြည့်မိ၏။

သမီးလေးနှင့်အရောင်တူ အဖြူရောင်ဝမ်းဆက်လေး ဆင်ယင်ထားသော ငြိမ်းသည်လည်း နုနုညက်ညက်လေး လှပနေခဲ့သည်။ သူ့ဘဝအတွက်တော့ ငြိမ်းနှင့်သမီးလေးသည် အရေးပါဆုံးပါပဲ။

“သမီးလေး သိပ်ပင်ပန်းသွားပြီလား”

ငြိမ်း မေးတော့ သမီးလေးခေါင်းကို ခါရမ်းပြုရင်း

“မပင်ပန်းပါဘူး မေမေ၊ မူကြိုကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်”

“အိမ်ရောက်ရင်လည်း သမီးလေးအတွက် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်လေးရှိသေးတယ် သမီးရဲ့”

သူ့စကားကြောင့် သမီးလေး မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ကာ ကားမောင်းနေသည့် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာအစီအစဉ်လဲဟင် ဖေဖေ”

“အခုပဲ အိမ်ရောက်တော့မှာလေ သမီးရဲ့၊ အိမ်ရောက်ရင် သိရမှာပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် သမီးလေး မျက်တောင်လေးတွေ တဖျပ်ဖျပ်ပုတ်ခတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။ နံဘေးမှ ငြိမ်းကတော့ သမီးလေးပန်းကို သိုင်းဖက်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ပြုံးပြုံးရှိနေခဲ့၏။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားလေးတိုးရပ်ချိန်အထိ သမီးလေး တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ သူ့နှင့်ငြိမ်း သမီးလေးကို တစ်ဖက်ဆီက လက်ဆွဲကာ အိမ်ထဲအထိ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဖေဖေ အစီအစဉ်က ဘာလဲ”

“သိရမယ်လေ သမီးရဲ့၊ ကဲ ငြိမ်းရေ သမီးလေးကို အခန်းထဲ

ခေါ်သွားကြရအောင်နော်”

သူ့နှင့်ငြိမ်း တွဲခေါ်ရာကို သမီးလေးခမြော သိချင်စိတ်တို့ပြင်းပြသောမျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် လိုက်ပါလာရာ၏။

သူ့စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ငြိမ်း အသာလေး ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ သမီးလေး မျက်ဝန်းတွေ အံ့ဩဝိုင်းစက်သွားခဲ့သည်။ ရောင်စုံခဲကြိုးတွေ ပေါင်းလေးတွေနှင့် ပြင်ဆင်ထားသောအခန်းလေးက သမီးလေးအတွက် အဆုံးတစ်ခုဖြစ်သွားစေမှာ သေချာ၏။

“လာ သမီးလေး”

သမီးလေးလက်ကိုဆွဲကာ အခန်းအလယ်က စားပွဲဆီ ငြိမ်းခေါ်သွားခဲ့၏။ ငြိမ်းတော့ စားပွဲပေါ်က အုပ်ဆောင်းကြီးကို ငြိမ်း ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟယ်”

သမီးလေးပါးစပ်က အသံလေးထွက်ပေါ်လာသည်အထိ အံ့ဩသွားခဲ့၏။ ရောင်စုံဖယောင်းတိုင်လေး လေးတိုင်စိုက်ထူထားသော မွှေးနံ့ထိပ်တစ်လုံးကို သမီးလေး မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် ကြည့်နေခဲ့၏။

ကိတ်မုန့်ပေါ်က ‘မရင်ငြိမ်းပန်း’ ဟူသော နာမည်လေးကို သမီးလေး အသံထွက်ဘဲ စာလုံးပေါင်းဖတ်နေတာကိုလည်း သူ့ပြုံးကြည့်နေခဲ့၏။

“ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့သမီးလေး ရင်ငြိမ်းပန်းအတွက် ဟက်ပီးဘတ် သေသိကွယ်”

သမီးလေးပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ငြိမ်း ပြုံးပြုံးလေး ပြောသည်။

“မီးမီးအတွက် မွေးနေ့ကိတ်ကြီးလားဟင် မေမေ”
“ဒါပေါ့ သမီးရဲ့၊ သမီးဖေဖေက စီစဉ်ပေးထားတာလေ၊ သမီး အံ့သြဝမ်းသာသွားစေချင်လို့တဲ့”

သမီးလေးက သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကိုဆွဲကာ

“ဖေဖေ ထိုင်ပါဦး၊ ဖေဖေကို မီးမီး နမ်းချင်လို့”
သူ သမီးလေးရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်တော့ သမီးက သူ့လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ကာ ပါးနှစ်ဖက်ကို အားပါးတရ နမ်းရှိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်မှုတွေ ပြည့်ဝသွားခဲ့၏။ သမီးလေး ပါးနှစ်ဖက်ကိုလည်း သူ အနမ်းပွင့်လေးတွေ ခြေချလိုက်သည်။

“ဖေဖေသမီးလေး ပျော်ပါစေကွာ ကဲ မေမေကြီးကိုလည်း မွေးမွေးပေးလိုက်ပါဦးကွာ”

ငြိမ်းက သမီးလေး မိအောင် ခူးထောက်ထိုင်ပေးတော့ သမီးလေး နမ်းသည်။ ငြိမ်းကလည်း တံပြန်အနမ်းတွေပေးနေသည့် မြင်ကွင်းလေးကိုကြည့်ကာ သူ ကြည့်နူးမဆုံး။

“ဖေဖေကလည်း မေမေ့ကိုမွေးမွေးပေးဦးလေ”

“အိုကေ အိုကေ မွေးရမှာပေါ့ သမီးရဲ့”

သမီးလေး တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း သူ ငြိမ်းပါးနှစ်ဖက် နမ်းတော့ ငြိမ်း ရှက်ပြုံးလေးနှင့် ခံယူရှာသည်။ ငြိမ်းကလည်း သူ့ပါးနှစ်ဖက်ကို ပြန်နမ်းတော့ သမီးလေး လက်ခုပ်တီးကာ အားပေးသည်။

“ဟေး ဒါမှ ဖေဖေနဲ့မေမေကွာ”

“ကဲ သမီးရေ မွေးနေ့ဆုတောင်းပြီး ကိတ်လှီးရအောင်၊ ပြီးရင် သမီးက ဖေဖေနဲ့မေမေ့ကို ခွဲကျွေးနေနော်”

သုံးယောက်သား မွေးနေ့ကိတ်ရှေ့မှာ စုဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ သူ့ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖယောင်းတိုင်မှာ မီးညှိထွန်းပေးလိုက်၏။

“ကိုင်း ဖေဖေနဲ့မေမေက သမီးလေးအတွက် မွေးနေ့ဆုတောင်း နှီးချင်းဆိုပေးမယ်”

သူနှင့်ငြိမ်း လက်ခုပ်တီးကာ ဟက်ပီးဘတ်ဒေး သီချင်းကို နှီးဆိုတော့ သမီးလေးပါ လက်ခုပ်တီးကာ ဝင်ဆိုသည်။

“ဟက်ပီးဘတ်ဒေး တူးယူး ဟက်ပီးဘတ်ဒေး တူးယူး ဟက်ပီးဘတ်ဒေး... ယို”

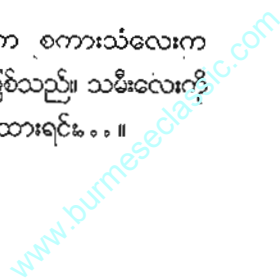
ဖယောင်းတိုင်မီးတွေကို သမီးလေးမှတ်ငြိမ်းတော့ သူနှင့်ငြိမ်း လက်ခုပ်တီး ဂုဏ်ပြုပေးကြသည်။

မွေးနေ့ကိတ်လေးကို သမီးလေးလှီးတော့ ငြိမ်းကပါ ဝိုင်းကူသည်။ သမီးလေးကိုယ်တိုင် ခွဲကျွေးသောမှန်တွေစားကာ သူနှင့်ငြိမ်း သမီးယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပျော်ရွှင်မဆုံးကြပါ။

“ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့သမီးလေး ရင်ငြိမ်းပန်း ပျော်ရွှင်စရာမွေးနေ့ ရာစုနှစ်များစွာတိုင်ပါစေကွယ်”

“မီးမီး အရမ်းပျော်ပါတယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ့ကိုလည်း အရမ်း ချစ်မယ်”

အပြစ်ကင်းစင်သော သမီးလေးနှုတ်က စကားသံလေးက သူ့နှလုံး ရင်ထဲအထိ စီးမျောသွားခဲ့တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ သမီးလေးကို သမီးက ငြိမ်းကိုတစ်ဖက် နွေးထွေးစွာ သိုင်းဖက်ထားရင်း...။

ကြည်နူးစရာမိသားစုဘဝလေး အမြဲတမ်း တည်တံ့စေဖို့ သူ
ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

ရင်ငြိမ်းပန်း ဆိုသော သမီးလေးနာမည်ကို သူပဲရွေးချယ်ပေး
ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သမီးလေးသည် သူ့အတွက် ရင်ကိုငြိမ်းချမ်းအေးမြ
စေသော ပန်းလေးတစ်ပွင့်ဟု တင်ထားသည့်သဘော။

ငြိမ်းကလည်း ထိုအမည်လေးကို လက်ခံသည်။ ရင်ငြိမ်းပန်း
ဆိုသော သမီးလေးက သူနှင့်ငြိမ်းအတွက် တစ်ဦးတည်းသော ရင်သွေး
ဆေးနာလေးပဲဖြစ်မည်က သေချာသည်။

ဒါကို သူနှင့်ငြိမ်း လက်ခံကျေနပ်ပေမယ့် သူ့ဦးလေးနှင့်အဖော်
များကတော့ သိပ်သဘောမကျချင်ကြပါ။

“နေပါဦး ပြည့်စုံ မင်းတို့လင်မယားက ကလေးတစ်ယောက်
မွေးတာဦး ဘာလို့နောက်ထပ် ကလေးမယူတော့တာလဲ ကိုယ့်သွေးသား
အရင်းအချာတော့ ယူသင့်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မောင်ပြည့်စုံ၊ ဒေါ်လေးကလည်း အဲဒီလိုပဲဖြစ် စေချင်တယ်၊ မွေးစားသားသမီးဆိုတာ ကိုယ့်သွေးသားရင်းမှ မဟုတ်တာ”

“သမီးလေးက ကျွန်တော်တို့သွေးသားရင်းလိုပဲ ဒေါ်လေးလှိုင် သမီးလေးကို ကျွန်တော်တို့ တရားဝင် အမွေစားအမွေခံ မွေးစားခဲ့တာပါ”

သူ့စကားကို အလိုမကျစွာ ဒေါ်လေးလှိုင် မျက်နှာမဲ့သည်။ နံဘေးက ဦးမျိုးကလည်း မျက်မှောင်ကြီးကုပ်လျက်

“ကလေးမလေးက မိဘမဲ့ဆွေမျိုးညာတီလည်းမရှိလို့ မင်းမွေး စားတာ ငါ ဘာမှမပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမွေစားအမွေခံဆိုတော့ မင်းနဲ့ငြိမ်းလေးတို့ သားသမီးရလာရင် ဒါက ပြဿနာဖြစ်နိုင်တယ်နော်”

“ဘာပြဿနာဖြစ်ရမှာလဲ ဦးမျိုးရဲ့၊ သမီးက ကျွန်တော့်ရဲ့ သမီးရင်းပဲ၊ နောက်ထပ် သားသမီးရလာရင်လည်း သမီးရဲ့မောင် ညီမ လေးပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ နောက်ဆုံး သားသမီးထပ်မရရင်တောင် သမီးကိုပဲ ကျွန်တော်နဲ့ငြိမ်း တစ်သက်လုံး ချစ်သွားမှာပါ”

သူ့စိတ်ကို သိနေသော ဦးမျိုးနှင့်ဒေါ်လေးလှိုင်တို့ ဘာမှထပ် မပြောကြတော့ပါ။

တကယ်ဆို သူနှင့်ငြိမ်းအတွက် နောက်ထပ်ရင်သွေးတစ်ဦး ရနိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ဟု သူ နားလည်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဒါက ငြိမ်းဘက်က ချွတ်ယွင်းချက်မဟုတ်ဘဲ သူ့ဘက်က ချွတ်ယွင်းချက်ပဲ ဖြစ်မည်။

ငြိမ်း ဖွင့်ပြော၍ သိခဲ့ရစဉ်ကတော့ သူ ဝမ်းနည်းမိတာအမှန် ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့လည်း ကံကြမ္မာကပေးခဲ့သော သမီးလေးရိုနေတာကြောင့် သူ ဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့သည်။

ဘယ်သူ့တွေ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ငြိမ်းသည် သမီးလေးကိုချစ် သည်။ သမီးလေးကလည်း သူနှင့်ငြိမ်းကို သိပ်ချစ်သည်။

ပျော်စရာမိသားစုဘဝလေးအတွက် ကျန်တာဘာမှမလိုအပ် တော့ပါ။

သမီးလေး ရင်ငြိမ်းပန်းသာ သူ့နဲ့ငြိမ်းရဲ့ ဘဝတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ အခုဆိုရင်ပဲ သမီးလေး ငါးတန်းတက်နေပြီ။ သမီးလေးအသက်

ငါး ကိုးနှစ်ကျော်လို့ ဆယ်နှစ်ထဲရောက်နေပြီ။ ဒီအချိန်ထိ သူ့နဲ့ငြိမ်းမှာ ခင်မိသွေးရရှိဖို့လူကဏာမမြင်တော့ သူလည်း စိတ်လျှော့လိုက်ပြီးပြီ။

သမီးလေးကိုပဲ သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ပြည့်ဝစွာပုံအပ်ချစ် သွားတော့မည်။

သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားအားလုံးသည် သမီးလေးနှင့်ငြိမ်း နှစ်ဦးအတွက်ပဲဖြစ်သည်။ သူ့အပေါ် စာနာနားလည်မှုတွေနှင့် ချစ်ခဲ

ခြင်းသည်လည်း...။ သူ့စိတ်နှင့်ထပ်တူ ရှိလိမ့်မည်။

“မေမေ မေမေ မေမေရေ” အလောတကြီး ခေါ်သံနှင့်အတူ ငြိမ်းကို အသံစူးစူးလေးနှင့်

အော်နေသည့် သမီးလေးအသံကြောင့် မီးဖိုခန်းထဲမှ ကသောကမျော ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ညှော်ခန်းထဲမှာပဲ သမီးလေးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးသည်။ ကျောပိုးအိတ် တို့ ဆိုဖာထိုင်ခုံပေါ်ပစ်တင်ရင်း သမီးက ငြိမ်းဆီပြေးလာကာ

တင်းဖက်ထား၏။

www.burmeseclassic.com

“ဘာဖြစ်လာတာလဲသမီးရယ် အထိတ်တလန့်ကွယ်”

“မေမေ့ကို ပြောစရာရှိလို့ အိမ်ရှေ့ကို ကျောင်းကားထိုးရင် ကတည်းက မေမေ့ကိုတွေ့မယ်ထင်ထားတာ”

“ဆောရီး သမီးရယ် မေမေလည်း မီးဖိုထဲဝင်နေလို့”

ညနေ သမီးကျောင်းဆင်းချိန်တိုင်း ကျောင်းကားကို ငြိမ်းခြံဝကထွက်ကြိုတတ်စမြဲဖြစ်သည်။ ဒီနေ့တော့ မနက်ကဟင်းတွေကို ပြန်နွှေးစီစဉ်နေတာကြောင့် မကြိုဖြစ်ခဲ့။

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီး၊ ဗိုက်ဆာနေပြီလား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့၊ သမီး လေးတန်းမှာပထမဆ ရတယ်၊ အဲဒါ ဆုပေးပွဲတက်ဖို့ ဖိတ်စာပါလာတယ်၊ မေမေ့ကို ဝမ်းသာ လွန်းလို့ပြမလို့”

ပြောရင်း သမီးလက်ထဲက ဆုပေးပွဲအခမ်းအနားဖိတ်စာကို ပြတော့ ငြိမ်း ယူကြည့်မိ၏။

“ဟယ် ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ မေမေ့သမီးလေးက တော် လိုက်တာ”

မူလတန်းတစ်လျှောက်လုံး ဆုချိတ်အောင် ကြိုးစားသည့် သမီး လေးအတွက် ငြိမ်း တကယ်ပဲ ဝမ်းသာမိသည်။ သုံးတန်းတုန်းက ဒုတိယ ဆုရသည့် သမီးလေး လေးတန်းမှာပထမဆိုတော့ မောင်လည်း ဝမ်းသာ မှာသေချာ၏။

“ဖေ ဖေဖေ ပြန်မလာသေးဘူးလား မေမေ”

“ရုံးကပြန်မလာသေးဘူးလေ သမီးရဲ့”

“ဖေဖေ ပြန်လာရင် ပြောရမယ် ပြီးရင် သမီးလိုချင်တဲ့”

“ဘက်ဆောင်တောင်းမယ်”

“သမီးဖေဖေက ပေးမှာပါကွယ်၊ မေမေကလည်း သမီးလိုချင် တာ ဝယ်ပေးမှာပေါ့ အဲ အဲ ဒုက္ခပဲ”

“ဘာ ဘာလဲ မေမေ၊ အဲ ညွှန်နဲ့”

“ဟုတ်တယ် သမီးရေ မေမေ ကြက်သားဟင်းအိုးနွှေးခဲ့တာ မှားပြီထင်ပါရဲ့”

ပြောရင်း ငြိမ်း မီးဖိုထဲကို ကသုတ်ကရိုက် ပြေးခဲ့ရသည်။

သမီးလေးကလည်း ငြိမ်း အနောက်က ပြေးလိုက်လာသည်။

“ဟယ် သွားပြီ၊ အကုန်တူးကုန်ပြီ”

လျှပ်စစ်မီးခလုတ်ကိုပိတ်ကာ အိုးကပ်ပြီး တူးကုန်သော ဟင်း တူးကို ငြိမ်းဖိုပေါ်ကချလိုက်ရ၏။ ခြစ်ခြစ်တူးနေသော ဟင်းတူးအနံ့တွေ မီးဖိုခန်းထဲမှာ မှန်တူလျက်...။

“အဟင်း ဟင်း မေမေ ကြက်သားတူးဟင်းနဲ့ပဲ သမီးတို့ ညီစာ စားရတော့မယ်ထင်တယ်”

သမီးရယ်မောရင်းပြောနေတုန်းမှာ မီးဖိုထဲအထိ ဝင်လာသော ဆာင့်မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့လျက်

“ဘာဖြစ်တာလဲ ငြိမ်း၊ ဟင်းတူးနဲ့တွေ့ကြောင့် မောင် စိုးရိမ် မှားတာ”

“မနက်ကဟင်း နွှေးခဲ့တာ မောင်ရေ၊ တော်သေးတာပေါ့ သွားရုံပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဖြစ်ရမယ် ငြိမ်းကတော့၊ လျှပ်စစ်မီးကိုတော့ လှည့်ရက် ငြိမ်းရေ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

“မေမေ့အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေရဲ့၊ သမီးကျောင်းကပြန်တော့ မေမေ့ကိုခေါ်ပြီးဝင်လာလို့ အခုလိုဖြစ်ကုန်တာ၊ သမီးကြောင့်ပါ”

ငြိမ်းကို သူ့အပြစ်တင်နေသည်ထင်ကာ သမီးဝင်ပြောတော့ သူ သမီးကိုပြုံးကြည့်ရင်း

“ဖေဖေက နိုးရိမ်လို့ပါကွာ၊ သမီးမေမေ့ကို ဆူတာမဟုတ်ပါဘူး သမီး အခုမှကျောင်းကပြန်လာတာ ထင်တယ်”

ကျောင်းဝတ်စုံနှင့် သမီးကို သူ သတိထားမိကာ မေးတော့ သမီးက ငြိမ်းလက်ထဲက ဖိတ်စာကို လှမ်းယူကာ သူ့ကိုလှမ်းပေးရင်း

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ သမီး လေးတန်းမှာပထမရတယ်၊ အဲဒီ မေမေ့ကိုခေါ်ကြားရင်း အခုလိုဖြစ်ကုန်တာ”

“ဟာ ဖေဖေသမီးက တော်လိုက်တာ၊ ငြိမ်းရေ သမီးကိုမောင် တို့ဆုချဖို့ စီစဉ်ထားတော့ကွာ”

“ဆုချတာ အသာထားဦး ဒီညနေစာအတွက် ဟင်းကတော့ တူးကုန်ပြီ၊ တစ်ခုခုဝယ်စားရမယ် ထင်တယ် မောင်”

“ပြဿနာမရှိပါဘူး ငြိမ်းရယ်၊ မောင်တို့မိသားစု ဒီည အပြင် ထွက်ပြီး စားကြတာပေါ့”

“ဟာ တကယ်လား ဖေဖေ၊ အပြင်ထွက်မစားရတာကြာပြီ ပျော်လိုက်တာ”

သမီးပြောတော့ သူနှင့်ငြိမ်း ပြုံးကာ အကြည့်ချင်းဆုံမိသည်။ သမီးလေး ပျော်ရွှင်နေလျှင် သူကောငြိမ်းပါ အပျော်တွေကူးစက်ကြည့်နေ ရသည်။

အခန်း (၁၆)

ခြံထဲကို မောင့်ကားလေး မောင်းဝင်လာတာမြင်ကတည်းက ငြိမ်း ဆင်ဝင်အောက်က ဆင်းကြိုပြီးဖြစ်နေသည်။

ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာသော မောင့်အကြည့်တွေက ငြိမ်းကို တွက်လွန်ကာ ဧည့်ခန်းထဲလှမ်းကြည့်ရင်း

“သမီးကော ငြိမ်း ကျောင်းကပြန်လာပြီမို့လား”

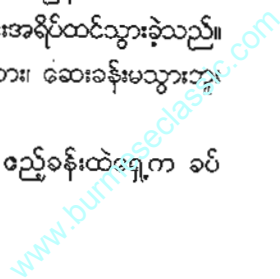
“သမီးက နေ့လယ်ကတည်းက ပြန်ရောက်တာ မောင်၊ သိပ် မကောင်းချင်လို့တဲ့ နေ့တစ်ဝက်ခွင့်တိုင်ပြီး အိမ်ပြန်လာတာ”

မောင့်မျက်နှာမှာနိုးရိမ်ရိပ်တွေ ချက်ချင်းအရိပ်ထင်သွားခဲ့သည်။

“ဟုတ်လား သမီး နေမကောင်းဘူးလား၊ ဆေးခန်းမသွားဘူး”

“ငြိမ်းရဲ့၊ အခု သမီး ဘယ်မှာလဲ”

မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်နှင့် မောင် ဧည့်ခန်းထဲရှေ့က ခပ်

သုတ်သုတ်လှမ်းဝင်သည်။ မောင့်ရဲ့လက်ဆွဲအိတ်ကိုကိုင်ဆွဲရင်း ငြိမ်းနောက်လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။ သမီးအတွက်ဆို စိုးရိမ်တတ်သော မောင့်စိတ်ကို ငြိမ်း ကောင်းကောင်းသိသည်။

“မောင့်သမီးက ဆေးခန်းမသွားချင်ဘူးတဲ့၊ ကိုယ်ပူလည်းမခိုဘူးလေ”

“ဟင် ဆေးခန်းမပြုလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ငြိမ်းရဲ့”

“ဖေဖေ သမီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး နေကောင်းပါတယ်”

ညှို့ခန်းထဲထွက်လာသော သမီးအသံကြားတော့ မောင် လှည့်ကြည့်သည်။ သမီးက မောင့်ရှေ့က ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်၏။ လက်တံဂါဝန်အပါးလေးနှင့် ကွာထားဖူးဖူးဘောင်းဘီလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသော သမီးကို မောင် မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်သည်။

“သမီးပဲ နေမကောင်းလို့ ကျောင်းကနေတစ်ဝက်ခွင့်ယူပြီး ပြန်လာတာဆို”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေရဲ့၊ မနက်ကတည်းက ခေါင်းတွေကိုက်ခွင့် နေတာ၊ မနက်ပိုင်း စာသင်ပြီးတော့ ခေါင်းတွေပိုကိုက်လာလို့ ဆရာကိုခွင့်တောင်းပြီး ပြန်လာတာပါ”

“ဟင် ကျောင်းကတစ်ယောက်တည်း ပြန်လာရတယ်လို့ သမီးရယ်၊ မတော်လို့လမ်းမှာ ခေါင်းတွေမူးမတ်လဲရင် ဒုက္ခပဲ”

“သမီးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးတာပဲ ဖေဖေရဲ့”

“ဪ ဟုတ်လား၊ အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ သမီး”

မေးရင်း မောင့်လက်တစ်ဖက်က သမီးနဖူးပြင်ပေါ် လှမ်းခေါ်

ပြီးဖြစ်နေသည်။ စိုးရိမ်ပိုနေသော မောင့်ကို သမီးက ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ရင်း

“မပူပါဘူး ဖေဖေရဲ့၊ ဖျားတာမှမဟုတ်တာ”

“အင်း အဖျားသွေးတော့ မရှိလောက်ပါဘူး၊ ဝတ်ထားတာကလည်း အင်္ကျီပါးပါးလေးနဲ့ သမီးရယ်၊ ငြိမ်းကလည်း အနွေးထည်လေးဘာလေး ဝတ်မခိုင်းဘူးလား”

မောင့်အပြစ်တင် စိုးရိမ်မှုက ငြိမ်းဘက်ကို ပြန်ဦးလှည့်လာပြန်

“မဝတ်ခိုင်းဘဲ နေမလား မောင်ရဲ့၊ ရောက်ကတည်းက ဝတ်ထားတာ၊ မောင့်သမီးက အိုက်လို့ဆိုပြီး အဝတ်အစားတွေ ပြန်လဲပစ်တာပါနော်”

“သမီးက နေမကောင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ ဖေဖေရဲ့၊ အနွေးထည်တွေဝတ်တော့ ချွေးပြန်ပြီး ခေါင်းတွေပြန်မူးချင်လာလို့ လဲပစ်တာပါ”

“အခုကော ခေါင်းမူးသက်သာရဲ့လား သမီး”

“တော်တော် သက်သာသွားပါပြီ ဖေဖေရဲ့”

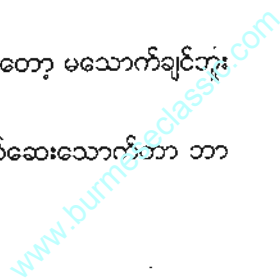
“ဆေးမသောက်ချင်လို့ လိမ်ပြောနေတာလား သမီး”
ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆေးထိုးဆေးသောက်ရမည်ဆိုလျှင် ငြိမ်း

မောင် ဇောရွေးပြန်အောင် ငိုတတ်သည့် သမီးအကြောင်း သိနေသော မောင်မေးသည်။ သမီးက ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ပင်

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ် အဲ ဆေးတော့ မသောက်ချင်ဘူး”

ခေါင်းပိုကိုက်သွားမှာသေချာတယ်”

“ခေါင်းကိုက်လို့ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးသောက်တာ ဘာ

ကြောင့် ခေါင်းမိုက်ရမှာလဲ သမီးရဲ့”

“အဲဒီ ဆေးပြားတွေ သောက်ရမှာကို တွေးပြီး ချွေးပြန်နေတာ ဖေဖေရဲ့၊ မသောက်ချင်ဘူးနော်”

ပခုံးလေးကျုံ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကာ သမီးပြောတော့ မောင်လည်း ဆေးသောက်ဖို့ ဆက်ပြီးစကားမစတော့ပါ။

“ကဲ လာ သမီး ဖေဖေပေါင်ပေါ်ထိုင် ဆေးမသောက်ချင်ဘူး ဆိုတော့ ခေါင်းကိုက်ပျောက်အောင် ဖေဖေ နှိပ်ပေးမယ်”

သမီးအပေါ် အမြဲတမ်း တယုတယ ကြင်နာပြုတ်တတ်သည့် မောင်ကို သမီးက သိပ်ချစ်သည်။ အခုလည်း သမီးခေါင်းတစ်ချက်ညှိတိုက်ကာ မောင့်ပေါင်ပေါ်ဝင်ထိုင်ပြီးဖြစ်နေသည်။

မောင်က သမီးနားထင်နှစ်ဖက်ကို လက်မလေးတွေနှင့်ဖိကာ နှိပ်ပေးသည်။ ငြိမ်း နေထိုင်မကောင်းသည့်အခါတွေမှာလည်း မောင် ဒီလိုပဲ ယုယပြုစုပေးတတ်စမြဲ။

“သမီးက မနက်ကတည်းက ခေါင်းမူးနေတာဆို၊ တစ်မနက်လုံး စာသင်လိုက်တော့ ဇက်ကြောတွေတက်နေမှာပေါ့၊ ခေါင်းလေးကို နည်းနည်းငုံထား၊ ဖေဖေ ဇက်ကြောဆွဲပေးမယ်”

မောင်စကားအတိုင်း သမီး ခေါင်းကလေးငုံကာ မျက်လုံးလေးတွေမှိတ်ထားပေးသည်။ မောင်က သမီးဂုတ်သားလေးတွေကို မနာမကျန်ဖိနှိပ်ပေး၏။

သမီးနှင့်ပတ်သက်လျှင် မောင်သည် အစိုးရိမ်ပိုတတ်သလို ဂရုစိုက်ကြင်နာတတ်လွန်းတာလည်း အမှန်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက သမီး နေမကောင်းလျှင် မောင်ကိုယ်တိုင် ပွေ့ချိုကာ ဆေးခန်းကိုပို့ပေးတတ်

သည်။

ဆေးကြောက်သော သမီးကို မောင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ချော့မော့ကာ ခေါင်းအောင်တိုက်တတ်သူဖြစ်၏။

“ရပြီ ဖေဖေ၊ သမီး သက်သာပြီ၊ ဖေဖေ ရေချိုးတော့လေ”

“ရပါတယ် သမီးရဲ့၊ တကယ် သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါပြီ ဖေဖေရဲ့”

“ကဲပါ မောင်ရယ်၊ ရေချိုးနောက်ကျနေဦးမယ်၊ တော်ကြာ သမီးက ဘာမှမဖြစ်ဘဲ မောင် အအေးပတ်ဖျားနေမှ ခက်မယ်”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီအခါကျရင် မေမေက ဖေဖေလက်တွေချုပ်

ထားပေး၊ သမီးက ဆေးတိုက်မယ် အဟင်း ဟင်း”

သမီးရယ်မောနောက်ပြောင်တော့ မောင် သဘောကျစွာရယ်သည်။ ငြိမ်းလည်း အတူလိုက်ရယ်မောရင်း သမီးစကားကို သဘောကျ

သေး၏။

မောင်နှင့်သမီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အပျော်လေးတွေကို မြင်တိုင်း ငါတို့ချမ်းသာခဲ့ရပါသည်။

သမီးလေးသာ ငြိမ်းတို့ဘဝထဲ ရောက်မလာခဲ့လျှင် မောင့်ဆီမှာ အပျော်တွေ မြင်တွေ့နိုင်ပါ့မလားမသိပါ။

မောင်လိုချင်သော မိသားစုဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးခဲ့သည့် မောင်မိတ်တို့ကို ငြိမ်းသိပ်ကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

ဘူးလို့ အသေအချာ ပြောပြလိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးဦး”

ဝေဝေ ထွက်သွားတော့မှ ပန်းနှင့်ဖေဖေ ရပ်ထားသော ဖေဖေ ချဲ့ဆလွန်းကားဖြူလေးဆီ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ယာဉ်ထိန်းရဲဝန်ထမ်းဝတ်စုံ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ခန့်ညားလွန်းနေသော ဖေဖေ၏မျက်နှာကို ပန်း ခေါင်းလေးမော့ကြည့်မိသည်။ ဒီလို ခြုံဆင်းစောသည့် ညနေခင်းတွေဆို ဖေဖေက ပန်းကျောင်းကို လာကြိုတတ်သည်။

အမြဲတမ်း မဟုတ်ဘဲ ရှားပါးလှသော ထိုနေ့လေးမျိုးဆိုလျှင် ပန်းအတွက်တော့ ပျော်စရာကောင်းသည်။

“ဖေဖေ လာကြိုတာ မေမေ သိလား”

“သိပါတယ် သမီးရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ မေမေ မသိဘဲ ကျောင်းကားထွက်ကြိုနေမှာစိုးလို့ပါ အဖေရဲ့”

“ဖေဖေလည်း အဲဒါကိုတွေးမိလို့ သမီးကို ကျောင်းဝင်ကြိုမယ် ဆို သမီးမေမေဆီ ဖုန်းဆက်ထားပါတယ်ကွာ”

ဖေဖေ ဖွင့်ပေးသော ကားတံခါးမှ ပန်း ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ တံခါးကို ဖေဖေကပဲ ပြန်ပိတ်ပေးသည်။ ပြီးမှ မောင်းသူနေရာကို ကား ချွေကလဲ ဖေဖေ ပတ်လျှောက်ကာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဖေဖေ”

“ဟင် ဘာလဲ သမီး”

“သမီး ဗိုက်ဆာလို့”

အခန်း (၁၇)

“သမီး”

နားထဲမှာ ကြားလိုက်ရသော ဖေဖေအသံကြောင့် ပန်း လှည့်ကြည့်တော့ ပြုံးပြုံးကြီး ရပ်စောင့်နေသော ဖေဖေကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် ဖေဖေ သမီးကိုလာကြိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဒီနေ့ ဖေဖေ ရုံးဆင်းစောလို့ သမီးကျောင်းတစ်မင်ကြိုတာ”

“ဟာ တကယ် ဒါဆို ဖေဖေနဲ့အတူတူ ပြန်မှာပေါ့ ဝေဝေ နင်သွားတော့နော်၊ ငါ ကျောင်းကားနဲ့မလိုက်တော့ဘူး”

နံဘေးက သူငယ်ချင်းဝေဝေကို ပြောရင်း ဖေဖေလက်ထဲ ပန်း ဆုပ်ကိုင်ထားတော့ ဝေဝေ ခေါင်းညှိတ်ပြု၏။ ဖေဖေက

“သမီး ဝေဝေ ရင်ငြိမ်းပန်း ကျောင်းကားနဲ့မလိုက်ဖြစ်စေ”

ပန်းစကားကို ဖေဖေ နားလည်စွာပြုံးပြုံး ခေါင်းညိတ်သည်။
ဖေဖေ ဒီလို ဝင်ကြိုသည် နေ့တွေဆိုလျှင် ပန်းကြိုက်သော
ကြေးအိုးဆီချက် ကို ဖေဖေ လိုက်ကျွေးတတ်သည်။

“ဖေဖေ သိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် နောက်ကျရင် မနိုးရိမ်ဖို့လည်း
မေမေ့ဆီကို ဖုန်းနဲ့မှာထားပါတယ် သမီးရဲ့”

“ဒါဆို မေမေက သူ့အတွက် ကြေးအိုးတစ်ပွဲဝယ်ခဲ့လို့ကော
ဖေဖေကို မမှာလိုက်ဘူးလား”

“မမှာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေတို့က အလိုက်တသိ ဝယ်သွားမှာ
ပေါ့သမီးရဲ့”

ပြောရင်း ဖေဖေရယ်တော့ ပန်းလည်း သဘောကျစွာလိုက်ရယ်
လိုက်မိသည်။

ဖေဖေသည် ပန်းနှင့်မေမေ့အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်ကြည့်
နာတတ်သူဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေကို ပန်း သိပ်ချစ်ရပါသည်။
နွေးထွေးသော ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ပန်း ဘဝလေး
အေးချမ်းခဲ့သည်။

ပန်းကို သုံးနှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက မွေးစားခဲ့သော မိသားစု
နှစ်ပါးကျေးဇူးမေတ္တာတွေက ကြီးမားလွန်း၏။ ကံကြမ္မာက ဖေဖေ
ရင်ခွင်ထဲရောက်အောင် တမင်ပို့ဆောင်ပေးခဲ့တာလားဟုတောင် မိသားစု
တွေကြည့်မိဖူးသည်။

ပန်းရဲ့မိခင် ဒေါ်ပန်းနုဆိုတာ မေမေ ပြောပြ၍သာ မိသားစု
မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ သိထားခဲ့တာဖြစ်၏။ မိရင်းဖရင်းတွေ၏ပုံရိပ်တွေ
ပန်း ပုံဖော်ကြည့်လို့တောင် မရနိုင်ပါ။

ပန်းဘဝက ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ မေတ္တာတွေနှင့်ပဲ ပြီးပြည့်စုံခဲ့
သေးချာသည်။

အခု ပန်းအသက်တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်။ ခုနှစ်တန်းကျောင်းသူဘဝ
အကုန်သည်တိုင် ဖေဖေတို့မေတ္တာတွေက လျှော့ပါးမသွားဘဲ တိုးလာသည်
ပဲ ဖြစ်၏။

ထိုကျေးဇူးတရားများစွာအတွက် ပန်းဘက်က ကြေအောင်
ညည်း ပေးဆပ်မဆုံးမှာ နားလည်ပြီးဖြစ်သည်။

ကားလေး ငြိမ်ခနဲ ထိုးရင်သွားမှ ပန်းအတွေးတွေ ပြတ်တောက်
ကြည့်မိ၏။ ကြေးအိုးဆိုင်လေးရှေ့ကိုပင် ရောက်နေခဲ့ပြီပဲ။

“ကဲ သမီး ဆင်းလေ၊ ဝိုက်ဆာနေပြီလား”
ဖေဖေကို ခေါင်းလေးညိတ်ပြကာ ဆိုင်ထဲကို အတူဝင်ခဲ့ကြ

သည်။
ပန်းအတွက် ကြေးအိုးတစ်ပွဲနှင့် ဖေဖေက ဆီချက်တစ်ပွဲမှာ

မေမေ့အတွက်ပါဆယ်တစ်ပွဲကိုလည်း ဖေဖေ ကြိုတင်မှာလိုက်၏။
“သမီး စာမေးပွဲနီးပြီနော်၊ စာတွေလိုက်မိရဲ့လား”

“မိပါတယ် ဖေဖေ၊ ကျူရှင်မှာလည်း ထပ်သင်ရတော့ အားလုံး
ပေးထားတယ်”

“ဖေဖေသမီး စာတော်တာ ဖေဖေ သိပါတယ်၊ ဆုချိတ်ရင်
အားလုံးချင်တာ ဝယ်ပေးဖို့ ဖေဖေ အသင့်ပြင်ထားမယ် ဟုတ်လား”

ပူပူနွေးနွေး ကြေးအိုးပွဲရောက်လာတော့ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဇွန်း
ကုတ်က နွေးအောင်မှုတ်ပေးသည်။ အသားတုံးတွေ၊ ငုံးဥတွေကို ပန်း
အဖေအဖေထံ ခပ်ထည့်ပေး၏။

၉၈

ပု

“ဟင်းရည်က နည်းနည်းပူသေးတယ်နော် သမီး၊ ဖြည်းဖြည်း
စား ဟုတ်လား”

ယခုအချိန်ထိ ပန်းကို ကလေးတစ်ယောက်လို ဂရုစိုက်တတ်
ကြတာ ဖေဖေကော မေမေပါ အတူတူပဲဖြစ်သည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေရဲ့ရင်ကို ငြိမ်းချမ်းစေမည့် ပန်းတစ်ပွင့်အဖြစ်
အမည်ပေးခဲ့သည့် ရင်ငြိမ်းပန်းလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်စေဖို့လည်း ပန်း ကြီး
စားချင်သည်။

ပန်းဘဝသည်လည်း ဖေဖေနှင့်မေမေအတွက်ပါပဲ။

အခန်း (၁၈)

“မောင်”

ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်ကာ ငြိမ်း ဝင်လာတာကိုမြင်ပုံမရသော
အင်အသံကြားမှ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲစွန်းမှာတင်ပေးရင်း အနီးက ခုံလေးမှာ
သင်ထိုင်တော့ မောင် စားပွဲပေါ်က လက်တော့ပံလေးကိုပိတ်လိုက်ရင်း

“သမီးကော စာကျက်နေပြီလား ငြိမ်း”

“ကျွန်ပြီးလို့ အခု အိပ်ရာဝင်သွားပြီ မောင်၊ မနက်စောစော
အင်တက်ရဦးမှာလေ”

“အင်း သမီးလည်း ကျူရှင်နဲ့ကျောင်းနဲ့ မနားရရှာဘူး၊ ငြိမ်း
သမီးကို ကြိုရပို့ရနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့ ပင်ပန်းနေပြီ”

“မပင်ပန်းပါဘူး မောင်ရယ်၊ ငြိမ်းက အဆင်ပြေပါ့ဟယ်”

“မောင်က မောင့်မိန်းမ မနိုင်မနင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ ဒါကြောင့် အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ခေါ်ပါလို့ ပြောနေတာ”

ငြိမ်းအတွက် စဉ်းစားကာ မောင် ခဏခဏ ပြောနေသော စကားကို ဒီတစ်ခါလည်း ငြိမ်း ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းခါရင်း

“မောင်ရယ် ဒီမိသားစုလေး သုံးယောက်တည်းကို ငြိမ်း နိုင် နင်းပါတယ်။ သမီးကို ကျွဲရှင်ပိုကျီရတာ ဘာမှပြဿနာမရှိဘူး။ ထမင်း ဟင်းချက်ပြုတ်ရတာလည်း ငြိမ်း လုပ်နေကျအလုပ်ပဲ။ အဝတ်အစား လျှော်ဖွပ်တာကို သုံးရက်တစ်ခါ မိညိုလေး လာလုပ်ပေးနေတာပဲလေ။ အိမ်ဖော်သီးသန့် ခေါ်ထားစရာ ဘာလိုလို့လဲ”

ငြိမ်း ချက်ကျကျလေး ရှင်းပြနေသမျှ မောင် ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်ပြီးမှ ပြုံးကြည့်နေပြန်တာမို့

“မောင်က ဘာပြုံးတာလဲ”

“မောင့်မိန်းမပြောတာကို သဘောကျလို့”

“ငြိမ်းပြောတာ ဘာမှားလို့လဲ မောင်ရဲ့”

မောင် ကော်ဖီခွက်ကိုတစ်ဝှဲမော့သောက်ပြီးမှ

“မမှားပါဘူးကွာ၊ ငြိမ်းက မိသားစုအလုပ်တွေ နိုင်နင်းတာ မောင်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်ကြီးလာရင် ဘယ်လုပ်နိုင်တော့မှာလဲ”

မောင့်စကားကြောင့် ငြိမ်း မျက်မှောင်လေးကုပ်သွားမိသည်။ မောင့်စကားတွေက ထူးဆန်းနေသလိုပါပဲ။ မောင်တို့ ငြိမ်းတို့အသက်အရွယ်တွေကပဲ ကြီးနေပြီလား။

တကယ်ဆို ငြိမ်းတို့အသက်တွေက သုံးဆယ်စွန်းမျှလေးပဲ ငွီသေးတာကို။

“မောင်ရယ် အခုမှ ငြိမ်းတို့အသက်က သုံးဆယ့်တစ်လေး ဘာလဲ မောင့်အမြင်မှာ ငြိမ်းက အတော်အိုစာနေလို့လား”

“ဟာကွာ ငြိမ်းကလည်း မောင် ဒီသဘောနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မသိဘူးလေ မောင်က ငြိမ်းကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောနေတာကို ငြိမ်းများ အဘွားအိုရုပ်ပေါက်နေသလားလို့”

ငြိမ်း မကျေမနပ် မျက်စောင်းလေးချီကာပြောတော့ မောင်က ငြိမ်းမေးဖျားလေးကို ပင့်မော့ဆွဲယူရင်း

“မောင့်မိန်းမက တကယ့်အပျိုလေးအတိုင်းပါပဲ။ အဟဲ ကလေး ခင်ပွန်းယောက်မေမေ အပျိုလေးလေ”

“မောင်နော် ကလေးကလား စကားတွေ”

“ဟောဗျာ မောင်တို့က လူကြီးတွေမှ မဟုတ်သေးတာကို။ ကလေးစကားပြောမှာပေါ့”

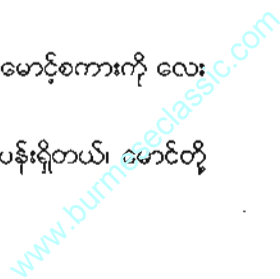
“မောင်နော် လာနောက်မနေနဲ့”

မောင်ရဲ့ရွတ်နောက်ပြောင်မှုလေးတွေကြောင့် ငြိမ်း ဂျက်သွေးကြောက် ကြည့်နူးရပေမယ့် သမီးလေးရှေ့မှာ ဆင်ခြင်ရတာကြောင့် ချက်ချင်း ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်နေပြီလား မသိတော့။

“ငြိမ်း မောင်တစ်ခု ပြောစရာရှိတယ်။ တကယ် အလေးအနက် ပြောမှာပါ”

မောင် တည်တည်တံ့တံ့ဆိုတော့ ငြိမ်း မောင့်စကားကို လေးစားစွာ နားထောင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ငြိမ်း မောင်တို့မှာ သမီးလေး ရင်ငြိမ်းပန်းရှိတယ်။ မောင်တို့

အနာဂတ်က သမီးလေးပဲလေ၊ ဒါကြောင့် မောင်တစ်ခု စဉ်းစားထားတာ ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ မောင်”

“မနက်က ဦးသူရိန် ဖုန်းဆက်တယ်”

ဦးသူရိန်ဆိုတာ မောင် လက်ရှိရှယ်ယာအများဆုံး ထည့်ဝင် ထားသော Sun Light ကုမ္ပဏီက ပိုင်ရှင်ဒါရိုက်တာတစ်ဦးဟု ငြိမ်း သိ သည်။

ဦးသူရိန်က မောင်နှင့်ရင်းနှီးခင်မင်သလို ဆွေမျိုးရိပ်လည်း မကင်းသူတစ်ဦးဖြစ်၏။

“သူက သူ့ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာထပ်ဝင်ပြီး မောင့်ကိုလည်း ကုမ္ပဏီမှာ တစ်နေရာ ဝင်စေချင်နေတယ်”

“ဟင် မောင်မှာက လက်ရှိဝန်ထမ်းအလုပ်နဲ့လေ”

“ဟုတ်တယ် ငြိမ်း၊ ဒါပေမဲ့ မောင် စဉ်းစားနေတာက အရွယ် လေးရှိတုန်း စီးပွားရှာဖွေလေ”

ဘယ်တုန်းကမှ စီးပွားရေးကို စိတ်မဝင်စားခဲ့သောမောင်ကို ငြိမ်း မျက်မှောင်လေးကျကြည့်မိသည်။ လက်ရှိ မောင် ပိုင်ဆိုင်နေသမျှ တွေသည်လည်း မိသားစုဘဝလေးအတွက် ပြည့်စုံပြီးသာ။

“မောင် ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ကို မောင် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဆယ်နှစ် ကျော်ခဲ့ပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ဝန်ထမ်းအလုပ်က နားပြီး ဦးသူရိန်ပြောတာ လက်ခံလိုက်မလားလို့”

“မောင် ဘာတွေ လောဘကြီးနေတာလဲ၊ အခုဝန်ထမ်းအလုပ် က မောင်ဝါသနာနဲ့ လုပ်နေတဲ့အလုပ်လေ၊ မောင် ဘာလို့ စိတ်ပြောင်း

သွားတာလဲ”

“အဟင်း မောင်တို့မိသားစုဘဝအတွက်ပေါ့ ငြိမ်းရယ်၊ အထူး သဖြင့် သမီးလေးအတွက်ပေါ့၊ တစ်ချိန်မှာ မောင်ခွဲငြိမ်းတို့ မရှိတဲ့အခါ သမီးလေးအတွက် ပြည့်စုံလုံလောက်အောင် ချန်ထားပေးခဲ့ချင်တယ်”

မောင်ရည်ရွယ်ချက်ကို ငြိမ်း အခုမှပဲ သဘောပေါက်တော့ သည်။ သမီးလေးအတွက် မောင် လေးနက်စွာဆိုနေခြင်းပါလား။ ဝါသနာ မှီသော အလုပ်အတွက် မောင်သည် အားလုံးကိုဆန့်ကျင်ခဲ့သည်။

အခုတော့ သမီးလေးအတွက် မောင် လုံးဝပြောင်းလဲသွားခဲ့ သည်လား။

“ဒါဆို မောင် ဝန်ထမ်းအလုပ်က ထွက်လိုက်တော့မှာလား”

“အင်း ချက်ချင်းကြီးတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး ငြိမ်းရဲ့၊ ဦးသူရိန် ကလည်း အချိန်ယူစဉ်းစားခိုင်းထားတယ်လေ၊ တစ်နှစ်လောက်တော့ မောင် အချိန်ယူဦးမှာပါ”

“အင်း မောင်ဆန္ဒအတိုင်းပဲလေ၊ ငြိမ်းကတော့ ဘာမှကန့် သွက်စရာမရှိပါဘူး မောင်”

မောင်မျက်နှာကြည်လင် ဝင်းပသွားကာ ငြိမ်း လက်ဖဝါးတွေ တို့ အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်လာသည်။

“ငြိမ်းရယ် ငြိမ်းက မောင်ရဲ့အကောင်းဆုံးအဖော်မွန်တစ် သောက်ပါကွယ်”

ငြိမ်း လက်တွေကို ပါးပြင်မှာဖိကပ်ရင်း မောင် ဆိုသည်။ မောင်ရယ် ငြိမ်းရယ် သမီးလေးရယ် ပျော်ရွှင်စရာအနာဂတ်ဘဝလေးကို ငြိမ်း တစ်သက်တာလုံး ပိုင်ဆိုင်ချင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုတဝလေးထဲက တစ်စုံတစ်ယောက် ခွဲထွက်သွားခဲ့လျှင်တော့
ငြိမ်း တွေးပြီး ကြောက်နေမိတာအမှန်။

အခန်း (၁၉)

ရုံးပိတ်ရက်ဆိုပေမယ့် ဘယ်တော့မှ နေ့မြင့်အောင် မအိပ်တတ်
ဘူး။ သူ့အကျင့်ပဲဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်ပိုင်ဆိုင်ရသည့် ရုံးပိတ်
ရက်လေးကို မိသားစုနှင့်ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းရတာကို သူ မက်မော
သည်။

ဒီနေ့လည်း သူ ရှစ်နာရီမထိုးခင်ကတည်းက နိုးနေသည်။
ညီမအတိုင်း ငြိမ်းကတော့ သူ့ထက်စောစီးစွာနိုးကာ စိစဉ်ချက်ပြုတ်
နေလောက်ပြီ။

ဟိုးအရင်တုန်းကဆို ငြိမ်း သူ့ကိုလာနှိုးချိန်အထိ အိပ်ရာထဲ
ထဲ မျက်လုံးတွေမှိတ်စောင့်နေတတ်စပြု။ ငြိမ်းအနမ်းတွေနှင့်လာနှိုးဖူး
အိပ်ရာက ထတတ်တာကို ပြန်တွေးမိသေး၏။

သမီးလေး ရိုလာကတည်းက ထိုအစဉ်အလာက ပျောက်မှန်း

မသိဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

မနက်ဖိုးလင်းလျှင် ငြိမ်းရဲ့အနမ်းတွေကို စောင့်မအိပ်နိုင်တော့ဘဲ ကျောင်းသွားရမည့် သမီးကိုပဲ အနမ်းနှင့် သူ နှိုးခဲ့ရသည်။ ငြိမ်းကလည်း သူနှင့်သမီးလေးအတွက် မီးဖိုထဲမှာ တကုပ်ကုပ်အချိန်ကုန်ရရှာသည်။

မနက်တိုင်း ငြိမ်းရဲ့အနမ်းတွေနှင့် နိုးခွင့်မရှိတာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ သမီးလေး ရင်ငြိမ်းပန်းတောင် ကိုးတန်းကျောင်းသူကြီးဖြစ်နေခဲ့ပြီပဲလေ။

အတွေ့တွေ ဖြတ်ပြီး အိပ်ရာကထကာ ညဝတ်အင်္ကျီကြီးကို သူ လဲလှယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သဘက်ရှည်ကြီး ပန်းပေါ်တင်ကာ ပြီးတည်ခဲ့မိသည့် ခြေလှမ်းတွေက မီးဖိုခန်းဘက်ကို အရင်ဆုံး။

မီးဖိုခန်းထဲမှာ ငြိမ်း ဘာတွေစိစဉ်ချက်ပြုတ်နေသည်မသိ။ သူ ဝင်လာတာမြင်တော့ ငြိမ်း လှည့်ကြည့်ရင်း

“ဪ မောင် နိုးပြီလား”

“နိုးနေတာကြာပြီ၊ ငြိမ်းများအနမ်းတွေနဲ့လာနွီးမလားလို့ စောင့်နေတာ”

“မောင်နော် ပေါက်ကရတွေမပြောနဲ့၊ ကလေးလေးတွေကူနေတာပဲ”

“ဟာကွာ ငြိမ်းကလည်း ပြောလိုက်ရင် ဒီစကားပဲ၊ မောင်တို့အသက်အရွယ်တွေကပဲ ရင့်ကျက်သွားမယ်၊ မောင်တို့အချစ်တွေက အခြံတမ်း နုပျိုသစ်လွင်နေတာမဟုတ်ဘူးလား အဟင်း”

ငြိမ်း ရှက်နေမှန်းသိတာကြောင့် သူ ထပ်နောက်ပြောင်တော့

ငြိမ်း မျက်နှာလေး ပန်းနုသွေးလွှမ်းသွားခဲ့၏။

“ကဲ မောင် ရေချိုးမှာမဟုတ်လား ချိုးလေ၊ ဒီမှာ သမီးနဲ့မောင်တို့စားဖို့ ငြိမ်း ကြက်သားဆီချက်စိစဉ်နေတာ”

မိသားစုသုံးယောက်ဆုံသည် ဒီလိုမနက်ခင်းတွေမှာ ငြိမ်းက နယ်ဖွယ်ရာရာလေးတွေ စိစဉ်ကျွေးမွေးတတ်သည်။ အခုလည်း သမီးနှင့် သူကြိုက်သော ဆီချက်တုံး။

“သမီး နိုးပြီလား ငြိမ်း၊ ဒီနေ့ သမီးကျူရှင်သွားရဦးမှာလား”

“မနက်ပိုင်း သွားရမှာတဲ့၊ မနီးသေးဘူးထင်တယ်၊ ဒီမှာ ငြိမ်း ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပြီးရင် သွားနိုးလိုက်မယ်၊ မောင့်ဘာသာ ရေအမြန်ချိုးလိုက်လေ”

အိုးထဲက ခေါက်ဆွဲပြုတ်တွေကို တူနှစ်ချောင်းနှင့်ဆယ်မနေရင်း ငြိမ်းပြောတော့ သူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“အင်း စားသောက်ပြီးရင် သမီးကို မောင် ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ငြိမ်းဘာသာဈေးသွားရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလို့ရတာပေါ့ ဟုတ်လား”

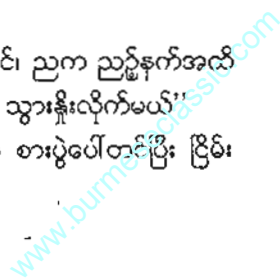
ပြောပြီး သူ ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ရေခန်းချိုး အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီး မီးဖိုထဲရောက်တော့ သမီးကို အတွေ့သေးဘဲ ငြိမ်း ကြက်သားပြုတ်တွေ လှီးနေတာတွေ့၏။

“သမီး မနီးသေးဘူးလား ငြိမ်း”

“အခုထိ ထွက်မလာသေးဘူး မောင်၊ ညက ညဉ့်နက်အထိ စာကျက်သလားမသိဘူး၊ ဒီမှာ ငြိမ်း ပြီးပါပြီ သွားနိုးလိုက်မယ်”

လှီးပြီးသော ကြက်သားပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ငြိမ်း

ဘေဇင်လေးမှာ လက်ဆေးနေတော့ သူ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မောင် ဆာနေပြီလား၊ ငြိမ်းတစ်ပွဲအရင်ပြင်ပေးခဲ့ရမလား”

“ဟင့်အင်း မဆာသေးပါဘူး ငြိမ်းရဲ့၊ သုံးယောက်အတူတူ စားမှာပေါ့”

“ဒါဆို သမီးကို ငြိမ်း သွားနှိုးလိုက်ဦးမယ်နော်”

စားသောက်ခန်းထဲက ငြိမ်း ထွက်သွားတော့ စားပွဲမှာ သူ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သမီးဒီလောက်အထိ အအိပ်မမက်တာထက် တာ သူ သိသည်။

သမီး နေမကောင်းတာကြောင့်လားဟု တွေးရင်း သူ့ပါထွက် လိုက်ခဲ့လိုက်သည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက သူတို့နှင့်အတူတူအိပ်သော သမီး အရွယ် လေး ရလာတော့ သီးသန့်ခွဲအိပ်သည်။ သူ့ရောက်တော့ သမီး အိပ်ခန်း တံခါးပွင့်နေသည်။ ငြိမ်းအသံကို အခန်းရှေ့ရောက်ကတည်းက ကြားရ၏။

“သမီး ခေါင်းတွေကိုက်နေသလား၊ ဆေးတစ်ခွက်ထော့ သောက်လိုက်နော်”

“မသောက်ချင်ပါဘူး မေမေရယ်”

“ဟင် သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

သူ စိုးရိမ်စွာနှင့် အခန်းထဲ လှမ်းဝင်ဝင်ချင်းမေးမိသည်။ ခုထိုင် ဖော်မှာ အိပ်နေဆဲ သမီးက သူဝင်လာတော့ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်သည်။ ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်နေသော ငြိမ်းက

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ ခေါင်းတွေကိုက်နေလို့တဲ့”

“ဟုတ်လား သမီး၊ ဘာလဲ ဆေးသောက်ရမှာကြောက်နေတုန်း ကဲ ကဲ ဖေဖေ နှိပ်ပေးမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

ပြောရင်း သမီးနံဘေး ခုတင်စွန်းမှာ သူ ဝင်ထိုင်တော့ သမီး ကျောက်ကိုင်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရင်း

“ဟို အဲ ရပါတယ် ဖေဖေ”

“ကဲ လာပါ သမီးရယ်၊ ညက စာကျက်များပြီး ဇက်ကြောတွေ ကိုက်နေတာမဟုတ်လား၊ ဆေးမသောက်ချင်ရင် အကြောပြေဆေးလေး သက်သာအောင် ဖေဖေ နှိပ်ပေးမယ်”

ပြောရင်း သမီး နားထင်နှစ်ဖက်မှာ လက်မတွေနှင့် ထောက်ကာ ညှင်သာစွာ နှိပ်ပေးလိုက်သည်။ ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက သမီးလေး ကိုက်လျှင် သူ ဒီလိုပြုစုပေးနေကျဖြစ်၏။

“အဲ အင်း ရ ရတယ် ဖေဖေ ရပါပြီ”

“သားအဖချင်း သမီးက အားနာနေတာလား ကဲ ခေါင်းလေး ကိုက်ပြီး အကြောတွေဖြေထားစမ်းပါ၊ ပခုံးကြောလေးတွေ ပြေအောင် နှိပ်ပေးမယ်”

သမီးပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်က ဆံနွယ်တွေကို အသာဖယ်ရင်း ပခုံး ကိုက်ကိုက် သူ မနာကျင်ရအောင် ဖွဖွလေးနှိပ်ပေးလိုက်၏။ သမီးက ခေါင်းညှက်က ပခုံးတွေကိုကျုံးထားပြန်တာမို့

“အကြောတွေ ဖြေထားလေ သမီးရဲ့၊ ဆယ်မိနှစ်လောက်နှိပ် ပေးရင် သမီး သက်သာသွားမှာ၊ သမီးမေမေ ဇက်ကြောတွေတက် ကိုက်နေဖေ အမြဲနှိပ်ပေးနေကျ၊ မေးကြည့်ပါလား ဖေဖေ ဘယ်လောက် ကိုက်ပေါက်သလဲဆိုတာ၊ သမီးမေမေ သိတယ် နော် ငြိမ်း”

သူ ရယ်ရယ်မောမော ပြောရင်း ငြိမ်းကိုလှမ်းကြည့်တော့ ငြိမ်း

မျက်နှာမှာလည်း အရယ်အပြုံးတို့ ကင်းစင်နေ၏။

“ရ ရပြီ ဖေဖေ၊ သမီး သက်သာပါပြီ ရပြီ အဟင်း”

သမီးက သူ့လက်တွေကို အသာခွဲဖယ်ရင်း ငြင်းဆန်နေတော့ သူ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ သူ ပြုစုပေးနေတာကို သမီး အလိုမရှိတာကြောင့်လား။

“မောင် သမီး သက်သာနေပါပြီ၊ နေပါစေ ကဲ သမီး မျက်နှာ သစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်နော်၊ ပြီးရင် ဆီချက်လေးစားပြီး ဆေးသောက်လိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ဖေဖေ သမီး မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

သမီး သူ့ကိုခွင့်တောင်းပြီး ခုတင်ပေါ်က ဆင်းသည်။ ညထဲ ဂါဝန်ဖားဖားလေးနှင့်ပဲ အခန်းထဲက သမီး ထွက်သွားတာကို သူ နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေမိဆဲ။

“သမီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ ငြိမ်း”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မောင်ရဲ့”

“မဟုတ်ဘူး သမီး ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ငြိမ်း မပွင့်တပွင့်လေးပြီးကာ သူ့ကိုငေးငေးလေးစိုက်ကြည့်သည်။ ငြိမ်း မျက်စိနားတွေထဲမှာလည်း သူ နားမလည်နိုင်သော အရိပ်တွေ ခိုတွယ်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။

“မောင် သမီးကို မောင်က အရင်လိုပဲ ကလေးလေးလို့ထင်မနေနဲ့လေ၊ မောင့်သမီးလေးက အပျိုလေးဖြစ်နေပြီ”

ငြိမ်း စကားကြောင့် သူ မျက်မှောင်တွေကျုံ့ကာ တွေခနဲငြိမ်သွားခဲ့သည်။ ငြိမ်းက သူ့ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း

“သမီးနေမကောင်းတာ မိန်းကလေးသဘာဝ ဓမ္မတာလေ”

“မောင်ရဲ့”

သူ့မျက်နှာ ထူအမ်းအမ်းကြီးဖြစ်သွားခဲ့၏။ နုနယ်ပျိုမြစ်သော သမီးလေးမျက်နှာကို သူ ပြေးမြင်မိသည်။ သူ့အတွက် သမီးလေးသည် ဘာလဲ ကလေးလေးပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ငြိမ်းပြောသလို သမီးလေးအသက်က မငယ်တော့ပါ။ သမီးဆယ့်လေးနှစ်တောင် ပြည့်တော့မည်ပဲ။

“မောင်”

“ဘာလဲဟင် ငြိမ်း”

“မောင်ကို ငြိမ်း တစ်ခုပြောချင်တယ်၊ ဟိုလေ မောင် တစ်မျိုး ထင်ပါနဲ့နော်”

သူ့ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ငြိမ်း တောင်းဆို တောင်းပန်နေသည့် စကားကြောင့် သူ ပြုံးမိသည်။ ပြီးမှ ငြိမ်း နဖူးပြင်ပေါ်က နှယ်တွေကို သပ်တင်ပေးရင်း

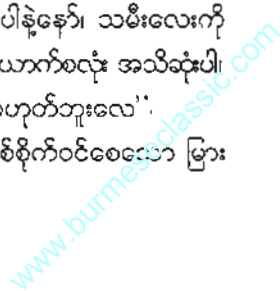
“ငြိမ်းရယ် မောင်နဲ့ငြိမ်းကြားမှာ ဒီစကားတွေပြောဖို့ လိုအပ်လို့လားကွာ၊ ကဲ ပြော ဘာပြောမှာလဲ မောင် နားထောင်နေပါတယ်”

“ဟိုလေ သမီးလေးကို မောင် ပတ်ဝန်းကျင်က အမြင်မသင့်တဲ့အခြေအနေ အပြုအမူမျိုး သတိထား ရှောင်စေချင်တယ်”

“ဘာရယ် ဘယ်လို ငြိမ်း”

“ငြိမ်း စကားကို မောင် အထင်မလွဲပါနဲ့နော်၊ သမီးလေးကို မောင်နဲ့ငြိမ်း ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ နှစ်ယောက်စလုံး အသိဆုံးပါ။ သမီးလေးက ငြိမ်းတို့ရဲ့သွေးသားရင်းမဟုတ်ဘူးလေ”

“ငြိမ်း စကားက သူ့ရင်ထဲအထိ စူးနစ်စိုက်ဝင်စေသော မြား

တစ်စင်းလို စူးရှခံစားရသည်။ သမီးလေး ရင်ငြိမ်းပန်းသည် တစ်သက် တာလုံး သူ့ရဲ့သွေးသားရင်းလိုပဲ ရှိခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒါနဲ့တောင် ဘာကြောင့် ငြိမ်းနုတ်က ဒီလိုစကားတွေ ထွက် လာရတာလဲ။ သူ နားမလည်နိုင်။

“ငြိမ်း သ သမီးလေးက မောင်တို့ရဲ့သမီးလေးပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်၊ ဒါကို မောင်ကော ငြိမ်းပါ လက်ခံပြီး သား၊ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးက မွေးစားသမီးဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကသိနေ တယ်။ သမီးလေးကိုယ်တိုင်ကလည်း သိနေတယ် မောင်”

ငြိမ်း စကားတွေ မှန်တာ သူ မငြင်းနိုင်။ ဒါပေမဲ့ လက်မခံ နိုင်စွာ ခေါင်းကိုခါမိသည်။ ငြိမ်းက သူ့လက်ဖဝါးတွေကို တင်းတင်းဆုပ် ကိုင်ထားရင်း

“မောင်ရယ် ငြိမ်းပြောတဲ့လိုလိုရင်းကို မောင် နားလည်ဖော် သမီးလေးကို မောင်နဲ့ငြိမ်း သိပ်ချစ်တာမှန်ပေမယ့် အခု သမီးလေး အရွယ်က ကလေးလေးမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ အပျိုလေးတစ်ယောက်ဖြစ် နေပြီ၊ မောင်ဘက်က ယုယကြင်နာချစ်ခင်တာမှန်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်မှာ အထင်လွဲစရာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကိုတော့ ငြိမ်းတို့ ဆင်ခြင်သင့် တယ်လေ၊ မောင်သိက္ခာ သမီးလေးရဲ့သိက္ခာကို ဝေဖန်ထိခိုက်လာတာနဲ့ ကို မကြံ့ဆိုချင်လို့ပါ မောင်ရယ်”

သူ့လက်တွေကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း ရှင်းပြနေသော ငြိမ်း မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရိုးသားဖြူစင်သော အရိပ်တွေကို သူ မြင်တွေ့နေ ဖူး၏။ ငြိမ်း စကားတွေကို မငြင်းဆန်နိုင်တာလည်း သေချာသည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲဆိုနစ်သော ဝေဒနာကြီးက ခံရခက်လှ၏။

“မောင် ငြိမ်းကို မောင် နားလည်ပါနော်၊ ငြိမ်းပြောတာ မောင် အားအတွက်ဆိုတာ”

“တော် တော်ပါတော့ ငြိမ်းရယ်”

ငြိမ်းစကားတွေကို ဆက်မကြားနိုင်စွာတားရင်း ငြိမ်း ခန္ဓာကိုယ် ကို သူ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ရင်ချင်းအပ်ဖက်ထားလိုက်မိသည်။ သူ့အတွက် ပြင်ကို ညင်သာဖွဖွ ပွတ်သပ်နှစ်သိမ့်နေသော ငြိမ်း လက်ဖဝါး တို့အတွက်လည်း သိနေသည်။

တကယ်ဆို ငြိမ်းသည်သူ့အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း ပေးဆပ်မှုတွေ နားလည်မှုများစွာနှင့် ချစ်ခဲ့သော ဇနီးမယားတစ်ယောက်ပါပဲ။

“ငြိမ်းရယ် မောင် နားလည်ပါပြီ၊ ငြိမ်းကို မောင် အပြစ်မမြင် တဲ့ ငြိမ်း သတိပေးတာကို မောင် လက်ခံပါတယ်၊ မောင် နားလည် တယ် ငြိမ်းရယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ မေ့မိနေလုံးသားကိုလည်း မြှင်နိုင်ပါတယ်၊ သမီးလေးက မောင်နဲ့ငြိမ်းတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော လေးပါပဲကွယ်”

သူ့လည်ပင်းမှာ မျက်နှာလေးအပ်ကာ ငြိမ်းဆိုသောစကားက နှလုံးထဲ အထိ စီးပျောသွားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးနှင့်ပတ်သက်သော သူ့ကိုကြီးတစ်ကေ ရင်ထဲကို ကြိုတင်ရောက်ရှိနေခဲ့တာလည်း အမှန်။ သမီးလေးဟာ သူနှင့်ငြိမ်းတို့ရဲ့ အသက်တစ်ခု၊ ဘဝတစ်ခု နဲ့ပေးမယ့်လည်း...။

သူ့ရဲ့ယုယကြင်နာခွင့်တို့ကို စည်းတစ်ခုကာဆီးခဲ့ပြီဆိုတာတော့ သေချာနေခဲ့ပြီ။

အခန်း (၂၀)

သမီးတက်သည်ကျူရှင်ကျောင်းရှေ့မှာ သူ ဆယ်မိနစ်လောက် စောရောက်နေခဲ့သည်။ ကားထဲမှာပဲ ထိုင်ကာ ကျူရှင်လွှတ်ချိန်ကိုစောင့်နေလိုက်၏။

တကယ်ဆိုလျှင် သမီးကို ကျူရှင်လာကြိုဖို့ သူ့မှာနဂိုက အင်အစဉ်မရှိခဲ့ပါ။ သမီးကိုကျူရှင်ကြိုဖို့ တာဝန်ယူထားသူက ငြိမ်းပဲဖြစ်သည်။ သူက ဦးသူရိန်နှင့်တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတာမို့ လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ငြိမ်းကို တိုင်ပင်အသိပေးထားသည့်အတိုင်း ဦးသူရိန်၏ Sun Light ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာထပ်ဝင်ပြီး အကျိုးတူလုပ်ကိုင်ဖို့ သူ ညှိနှိုင်းခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဦးသူရိန်၏ SunLight အထည်ချုပ်ကုမ္ပဏီကြီးက အာရှနိုင်ငံကြီး တချို့နှင့် ဆက်သွယ်ထားတာဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်မှာ အထည်ချုပ်

ကော်ရှင်ကြီးများ ထပ်မံတိုးချဲ့ပြီး ထုတ်လုပ်မှုအပိုင်းမြှင့်တင်မည်။

ပြီးလျှင် ထွက်ကုန်အထည်များကို အာရှနိုင်ငံကြီးများသို့ တင်ပို့ သည်ဖို့လုပ်ငန်းပိုင်းက အဆင်ပြေချောမွေ့နေ၏။

ရေရှည်အနာဂတ်အတွက် ဘယ်လိုပုံကြည့်ကြည့် အကျိုးဖြစ် သည်စိမ့်ကိန်းမို့ သူ စိတ်ဝင်စားသည်။

ဝန်ထမ်းအလုပ်မှထွက်ကာ ဦးသူရိန်နှင့်လက်တွဲလုပ်ဖို့ သူ ဆုံး ခြတ်ထားသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် ငြိမ်းက နားလည်လက်ခံခဲ့ သလို သူ့ရဲ့ဦးလေးနှင့်အဒေါ်များက အံ့ဩစွာ ထောက်ခံကြ၏။

“ငါတော့ ဒီအစီအစဉ်ကို အကြွင်းမဲ့သဘောတူတယ် မောင် ညီညီ၊ ဟိုးအရင်ကတည်းက မင်းရဲ့ဝန်ထမ်းအလုပ်ကို ဝါ သဘောတူခဲ့ သာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုစီးပွားရေးအလုပ်ကိုပဲ လုပ်စေချင်ခဲ့တာ”

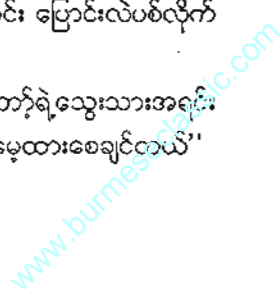
ဦးမျိုးက အားပေးထောက်ခံသလို ဒေါ်လေးလှိုင်ကလည်း သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် ကျေနပ်နေခဲ့၏။

“နေပါဦး မောင်ပြည့်စုံ ဝါသနာပါတဲ့ဝန်ထမ်းအလုပ်ကိုပဲ မင်း သုပ်မယ်လို့ ကြွေးကြော်ခဲ့ပြီးမှ ဘာလို့ အခုမှ စိတ်ကူးတွေ ပြောင်းလဲ သွားတာလဲ”

“ကျွန်တော်မိသားစုအနာဂတ်အတွက်ပေါ့ ဒေါ်လေးလှိုင်ရယ်၊ သမီးလေးအတွက် ကျွန်တော် ရှာဖွေနိုင်တုန်း ရှာဖွေပေးခဲ့ချင်တယ်”

“အင်း မွေးစားသမီးအတွက် မင်းကိုမင်း ပြောင်းလဲပစ်လိုက် သားကီး”

“ဒေါ်လေးလှိုင် သမီးလေးက ကျွန်တော်ရဲ့သွေးသားအရင်း မွေးစားသမီးဆိုတဲ့စကားကို ဒေါ်လေးလှိုင် မေ့ထားစေချင်တယ်”

သမီးနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူတင်မကဘဲ ငြိမ်းကပါ သွေးစိမ်းစေမည့် စကားမျိုးကို အပြောမခံခဲ့ပါ။ အခုလည်း ဒေါ်လေးလှိုင်ကို သူ အားမနာတမ်းပြောခဲ့၏။

“အင်းပါ ထားပါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းစီးပွားရေးကို အာရုံပြောင်းစိတ်ဝင်စားလာတာ ဒေါ်လေးလှိုင် ဝမ်းသာပါတယ်။ လိုတဲ့အကူအညီ ရှိရင်ပြော ဒေါ်လေးတို့ကူညီမယ်”

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို သမီးလေး အနာဂတ်အတွက် ရွေးချယ်ကာ လက်ရှိရန်ဝမ်းအလုပ်ကို သူ စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ငြိမ်းနှင့်အိမ်ထောင်တည်စက ဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေ ဘယ်လိုတားတားမရခဲ့သောသူ အခုတော့ သမီးလေးကြောင့် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

သမီးလေး ရင်ငြိမ်းပန်းက သူ့သွေးသားရင်းမဟုတ်တော့လည်း ဒေါ်လေးလှိုင်တို့ ဘဝင်မကျဖြစ်မည်ပေါ့။

သူ့အတွက်တော့ သမီးလေးသည် ဘဝတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တာမို့...။ အတွေးတွေက ကျူရှင်ကျောင်းခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကိုမြင်မှ တိခနဲ ပြတ်တောက်သွားခဲ့၏။

မျက်ဝန်းတွေက ရောင်စုံလူအုပ်ထဲမှ သမီးလေးကို ရှာဖွေကြည့်မိခိုက်

“ဟင်”

မျက်ခုံးတွေပင့်တက် အလိုမကျ ဖြစ်သွားခဲ့တာ သမီးလေး နံဘေးမှာကပ်ပါလာသော ချာတိတ်တစ်ယောက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ သမီးနှင့်သက်တူရွယ်တူခန့်ပဲရှိသော ထိုချာတိတ်ရုပ်သွင်က ရှင်းသန့်ပေမယ့်လည်း ဒီလိုမြင်ကွင်းကို သူ မနစ်မြို့နိုင်ပါ။

သမီးက သူ့ကိုမမြင်ဘဲ ထိုချာတိတ်နှင့် ရယ်ရယ်မောမော ကောင်းတွေပြောရင်း လျှောက်လာသည်။

ပန်းဆီရောင်ထက်အောက်ဝတ်စုံလေးနှင့် သမီးလေးသည် ငြိမ်းပြောခဲ့သလို ကလေးငယ်လေး မဟုတ်တော့တာတော့ သေချာသည်။

ကျောလယ်ခန့်အထိရည်သော ဆံနွယ်ဖြောင့်စင်းစင်းတွေနှင့် ခင်းပန်နည်ကသော မျက်နှာလေးက ချောမောလွန်းသည်။ မျက်ခုံးမျက်ခုံး နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေ အားလုံး အပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိအောင် အပြစ်ကင်းစင်သည်။

ငြိမ်းလိုပဲ ချောမောလှပကာ သူ့လို အရပ်အမောင်းကောင်းသော သမီးသည် သူနှင့်ငြိမ်းရဲ့သမီးဟု မြင်သူတိုင်း လက်မခံဘဲ မနေနိုင်ခဲ့တာလည်း အမှန်။

သူ ကြည့်နေတုန်းမှာ သမီးက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်မြင်တွေ့သွားခဲ့၏။ မျက်နှာဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်အံ့ဩသွားခဲ့ကာ နံဘေးမှ ချာတိတ်တို့ နှုတ်ဆက်ပြီး သမီး သူ့ဆီကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည်။

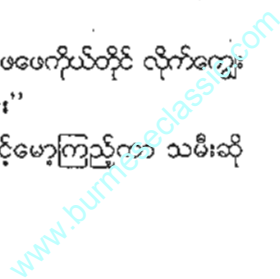
သူ ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး ဆင်းချိန်မှာ သမီးလေးက အနားကို ဆောက်နေခဲ့ပြီ။

“ဖေဖေ သမီးကိုလာကြိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီးမေမေ သိပ်နေမကောင်းလို့ ဖေဖေကို ဆင်ကြိုဖို့ ဖုန်းဆက်တယ်လေ”

“ဟာ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုအတော်ပဲ ဖေဖေကိုယ်တိုင် လိုက်ကျွေးခဲ့ ကြေးအိုး မသောက်ရတာကြာပြီ အဟင်း”

အပြစ်ကင်းစင်သော အပြုံးလေးနှင့်မော့ကြည့်ကာ သမီးဆို

လာတော့ စောစောက အလို့မကျမှုတွေလည်း သူ့ဆီက ချက်ချင်းလွှင့် ပြေးပျောက်ကုန်သည်။

“သမီး စားချင်လို့လား၊ ဖေဖေ လိုက်ကျွေးမှာပေါ့၊ ဒီအနားမှာ ကြေးအိုးဆိုင်ကောင်းကောင်း ဘယ်မှာရှိမလဲ အင်း”

“မပူနဲ့ သမီး သိတယ်၊ မဝေးပါဘူး၊ ဒီနားလေးတင်ရှိတယ်၊ သမီးစကားကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်ရင်း”

“ကြည့်စမ်း သမီး ခဏခဏ သွားစားဖူးတယ်ပေါ့၊ ကျွန်ုပ်လစ်ပြီး သွားတာလား၊ ဖေဖေကိုပြောစမ်း”

“အာ ဖေဖေကလည်း မဟုတ်တာ၊ မေမေ လာကြိုတိုင် တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် စားဖြစ်လို့ ဆိုင်သိနေတာပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လား သမီး၊ မညာနဲ့နော်”

“မညာပါဘူး ဖေဖေရဲ့ မေမေကိုမေးကြည့်၊ ကဲ သွားကြမလဲ ဖေဖေရာ ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ အပြန်ကျ မေမေအတွက်ပါ ဝါပယ်ဝယ်သွားကြမယ်နော်”

သမီးနှင့်သူကြားမှာ နွေးထွေးသော ကြင်နာမှုတွေ ပြန်ပိုင်ခဲ့ရသလို ခံစားမိသည်။ ဟိုးအရင်ကလည်း သမီးကိုကျော ကြီးရင်း ဒီသမီးကြိုက်သည့် ကြေးအိုးကို လိုက်ကျွေးမွေးနေကျမဟုတ်လား။

“ဖေဖေ သမီးကို တစ်ပတ်တစ်ခါ လာကြိုရင် အရမ်းကောင်းမှာပဲ သိလား ဖေဖေ”

“ဘာလို့လဲ သမီးရဲ့၊ သမီးမေမေ လာကြိုနေတာပဲလေ”

“ဖေဖေ လာကြိုရင် အမြဲတမ်း ကြေးအိုးသောက်ရမှာမို့ပဲ အဟင်း ဟင်း”

“သမီး ကြိုက်တယ်ဆိုရင် မေမေကလည်း ဝယ်တိုက်မှာပါ သမီးရဲ့”

“မတူဘူးလေ ဖေဖေရဲ့၊ ဖေဖေက ကြေးအိုးထဲက အသားတုံးတွေ အေးသွားအောင် မှုတ်ပေးပြီး ကျွေးတတ်တာလေ၊ သမီးက တူနဲ့ညှပ် အချဉ်ရည်တို့ပြီး အသင့်စားလိုက်ရုံပဲ ကဲ ဘယ်လောက်အရသာ ခံလိုက်မလဲ အဟင်း ဟင်း ပြောရင်းသွားရည်တောင်ကျလာပြီ ရှလွတ်”

ပြောရင်း သမီးရယ်မောနေတာကြည့်ကာ သူလည်းလိုက်ရယ် ခံပြန်ပါသည်။ သမီးက သူနှင့်အတူ ငယ်ငယ်က သောက်ခဲ့စားခဲ့သော ကြေးအိုးကို မမေ့သေးပါလား။

ဖေဖေ ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးလေးရယ်၊ ဖေဖေနဲ့သမီးလေးကြားမှာ အဲဒီလို နွေးထွေးကြင်နာမှုလေးတွေနဲ့ ဖေဖေ အမြဲတမ်း နေသွားချင်လိုက်တာ။

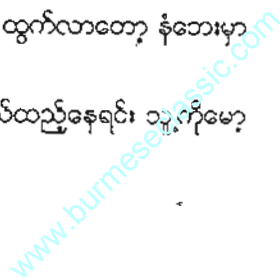
“ငြိမ်း မောင် မေးစရာရှိလို့”

သူနှင့်သမီး ဝယ်လာသော ဂဏန်းပေါင်းနှင့် ကြေးအိုးပါဆယ်ထုပ်တွေကို မီးဖိုထဲသယ်သွားသည့် ငြိမ်းနောက်ကိုလိုက်ကာ သူ အလို့မကျသောက်စွက်မေးကြည့်မိ၏။

“ဘာလဲ မောင်၊ ဘာမေးမလို့လဲဟင်”

“ဪ သမီးကို ကျွန်ုပ်ရင်ခန်းထဲက ထွက်လာတော့ နံဘေးမှာ ချာတိတ်တစ်ယောက်နဲ့တွေ့လို့”

ငြိမ်းပန်းကန်တွေထဲ ဟင်းတွေလှယ်ထည့်နေရင်း သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။

“မောင်ပြောတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဟိုဆံပင်ဘေးခွဲလေးနဲ့ အသံ
ဖြူဖြူ ကောင်လေးလား”

ငြိမ်းပြောမှ ချာတိတ်ပုံရိပ်ကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ သူ
ညိတ်ပြမိ၏။

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ဂျင်းပြာကျောပိုးအိတ်နဲ့ အရပ်မြင့်
ကောင်လေးပဲ”

“ဪ အဲဒါ မောင်သန့်စင်အောင်လေ မောင်ရဲ့၊ ဈေး
ရပ်ကွက်ထဲက မမြမေရဲ့သားလေ၊ သူ့အဖေက စတိုးနဲ့ကုန်စုံဆိုင်
ဈေးထဲမှာဖွင့်ထားတာလေ၊ သမီးနဲ့အတန်းတူပဲ၊ အဲဒီမှာ ကျူရှင်အ
တက်နေတာ”

ငြိမ်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှင်းပြနေပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ
ဘဝင်မကျနိုင်သေးပါ။ သူ မြင်ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းက သူ့စိတ်ကိုအနှော
အယှက် ဖြစ်နေတုန်းပဲရှိ၏။

“ငြိမ်း သမီးက ဒီနစ်ဆယ်တန်းတက်မှာနော်၊ ပညာရေးက
ပြီး တခြားမဟုတ်မဟတ်စိတ်တွေ ဝင်သွားမှာ မောင်စိုးတယ်”

သူ့စကားကို ငြိမ်း မျက်လုံးတွေခိုင်းပြီး နားထောင်နေပြီး
သဘောကျစွာ ရယ်နေပြန်တာမို့

“ငြိမ်းက ဘာရယ်တာလဲ၊ မောင်ပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

“အဟင်း ဟင်း မောင်ရယ်၊ သမီးနဲ့မောင်သန့်စင်အောင်
အတန်းတူ အခန်းတူ သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ သူ့မိဘတွေနဲ့လည်း ငြိမ်း
ခင်မင်ရင်းနှီးတယ်၊ ဒီကောင်လေးနဲ့လည်း သိပါတယ်၊ မောင်ထင်သလို
မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးတို့က သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ ငြိမ်း ကောင်းကောင်း

တယ်”

ငြိမ်း အသေအချာရှင်းပြနေတော့ သူ့ရင်ထဲက စိုးရိမ်စိတ်လေး
ခြေလျော့ရသည်။ သမီးလေးအရွယ်က ပညာသင်နေသည့်အရွယ်။ ဒီ
အရွယ်မှာ တခြားသော စိတ်အာရုံတွေ မထွေပြားစေချင်ပါ။

“အဟင်း ငြိမ်းပြောတာ မောင် ယုံပါ၊ စိတ်ချ သမီးက
သူ့ကို စာလိုက်ပေးရင် ရည်းစားစကားအပြောခံရရင်တောင် ငြိမ်းကို
ပြန်ပြောပြတာ၊ သမီးလေး ခေါင်းထဲမှာ အဲဒီစိတ်တွေမရှိဘူး၊ သမီးက
ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်တက်ချင်နေတာ၊ ပြီးရင် ဖေဖေနဲ့မေမေ
တို့ သူ့လုပ်အားနဲ့ပြန်ကျွေးမွေးချင်သေးတယ်တဲ့ ကဲ”

“မောင်က စိုးရိမ်လို့ပါ ငြိမ်းရာ၊ သူတို့က သူငယ်ချင်းတွေဆို
တည်း မောင် လက်ခံပါပြီ၊ စိတ်ထဲမှာ မရှင်းလို့ ငြိမ်းကိုမေးကြည့်မိတာပါ၊
ဘာလိုက်တော့ မောင် နားလည်ပြီ”

သူ စိတ်ပေါ့ပါးစွာ ပြန်ပြောလိုက်ပေမယ့် ငြိမ်းကတော့ အပြုံး
ခိုင်တုံ့မပြယ်သေးသော အကြည့်တွေနှင့် သူ့ကိုကြည့်နေရင်း

“မောင်ရယ် မောင်မွေးထားတာ သမီးလေးလေ၊ အချိန်တန်ရင်
တော့ မောင် စိုးရိမ်သလို အခြေအနေမျိုး ကြုံလာမှာပဲ၊ အဲဒီကျရင်
သမီးလေးချစ်တဲ့သူနောက်ကို မောင် ထည့်လိုက်ရမှာပဲလေ”

ငြိမ်း စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ချက်ချင်းမွန်းကြပ်ချင်သွား
မိသည်။ ငြိမ်းပြောသလို ကြုံလာလျှင် သူ ရင်ဆိုင်ဖို့ ခက်ခဲမှာသေချာ
သည်။

“မောင်”

“ဟင် ငြိမ်း”

“မောင် ကြုံတွေ့ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာလား၊ ဒါ
သဘာဝပဲလေ၊ တစ်ချိန်မှာကြုံရမှာပဲ”

“သမီးက မောင်တို့ဆီက ဘာလို့ထွက်သွားရမှာလဲ၊ သမီး
သက်တဲ့သူဆို မောင်ကလည်း ကြည်ဖြူလက်ခံပေးမှာပဲ”

“အဟင်း မောင် သမီးကို သိပ်ချစ်တာ ငြိမ်း သိပါတယ်ကွာ
သမီးလေးကလည်း မောင်နဲ့ငြိမ်းကိုချစ်ပါတယ်၊ ငြိမ်းတို့ကိုခွဲပြီး သ
မသွားပါဘူးကွယ်”

သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ငြိမ်း နှစ်သိမ့်စကားဆိုသ
ငြိမ်းပြောသလို သမီးလေး ခွဲသွားတာတော့သူ ဘယ်တော့မှ အပြစ်
နိုင်ပါ။

သမီးကို သူ မျက်ကွယ်မပြုခင်အချိန်ထိ အနားမှာပဲ အ
စေချင်သည်။ သမီးနဲ့အဝေးမှာ ခွဲခွာနေဖို့ဆိုတာ သူ မတွေ့ရပါ။

သမီးလေးကို သူနှင့်ငြိမ်းတို့ အကြင်နာအရိပ်အောက်
အမြဲတမ်း နွေးထွေးစွာ ရှိနေစေချင်သည်။

အဲဒီလောက်အထိ သမီးလေးကို ဖေဖေ ချစ်တာပါ သမီး
ရယ်။

အခန်း (၂၁)

“ဒါ ဒါ သမီးအတွက် ဟုတ် ဟုတ်လား ဖေဖေ”

ဘူးအနီလေးထဲက စိန်လော့ကတ်သီးကိုကြည့်ကာ သမီးလေး
အံ့အံ့တပြု ရေရွတ်သည်။ မောင်မျက်နှာက အပြည့်ဝဆုံးပြုံးလျက်
သမီးလေးကို တစ်မိမ့်မိမ့် ကြည့်နေခဲ့၏။

လှပသော စိန်လော့ကတ်သီးလေးကို မောင် လက်ဆောင်ဝယ်
တာသည်ဆိုတော့ သမီးလေး အံ့အံ့ဝမ်းသာနေမှာသေချာသည်။

ဒီစိန်လော့ကတ်သီးလေးကို သမီးလေးအတွက် မောင်ဝယ်မည်
ဆိုတော့ ငြိမ်းကိုယ်တိုင်လည်း ကြည်ဖြူစွာ သဘောတူခဲ့သည်။ သမီးလေး
သည်တိုင်လေးမှ ပလက်တီနမ်ခွဲကြီးလေးနှင့် တင့်တယ်လိုက်ဖက်မည်ဟု
ငြိမ်းလည်း တွက်ထားပြီးသား။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သမီးလေးအတွက် ဖေဖေနဲ့မေမေ ဝယ်တာ
ဘာလေ၊ သမီးကြိုက်ရဲ့လား”

မောင်ပြောတော့ သမီးလေး ခေါင်းလေးညိတ်သည်။ ဘူးလေးထဲက စိန်လော့ကတ်သီးလေးကို ငြိမ်းကိုယ်တိုင်ယူကာ သမီးလေးလည်း တိုင်က ဆွဲကြိုးလေးမှာ ဆင်ယင်ပေးလိုက်၏။

“ကြည့်စမ်း ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးလေးနဲ့ ပိုပြီးလိုက်ဖက်ကြည့်ရအောင်”

ကောင်းသွားတယ် သမီး”

“သမီး ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေရယ်”

ငြိမ်းကို သိုင်းဖက်ကာ သမီးလေး ရွတ်ခနဲ နမ်းသည်။ မောင်မောင်ကို သမီးလှည့်ကြည့်ရင်း

“ဖေဖေကိုလည်း သမီးသိပ်ချစ်တယ်”

ပြောရင်း သမီးအနမ်းတစ်ပွင့် မောင်ညာဘက်ပါးပြင်ပေါ်က ရောက်တော့ မောင်မျက်နှာဝင်းပကြည်လင်သွားကာ သမီးလေးကို ပြောဖွဲ့ဖက်ရင်း

“ဖေဖေလည်း သမီးကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်ကွယ်”

မောင်အနမ်းကလည်း သမီးလေးနဖူးပြင်ထက်ကို တုံ့ပြန်နမ်းသည်။ ပြီးမှ မောင်အကြည့်တွေ ငြိမ်းဆီကို မလုံမလဲ ရောက်လာသည်။

ငြိမ်းရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရတာအမှန်။ ငြိမ်းရဲ့တစ်က စကားတွေကြောင့် မောင် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေတာမျိုး မရှိစေချင်တာက တကယ်ဆို မောင်နှင့်သမီးလေးတို့ ချစ်ခြင်းကို ငြိမ်း နားလည်သည်။

တစ်ပါးသူတွေက နားမလည်ကြမှာစိုးရိမ်မိတာပဲဖြစ်၏။ မောင်မောင် သမီးကြားက ကြင်နာယုယမှုတွေကို မဝံ့မရဲ မဖြစ်စေချင်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မောင်အကြည့်တွေကို ငြိမ်း မမြင်ဟန်ဆောင်ရင်း

“မကြာခင် ဆယ်တန်းကျောင်းသူကြီးဖြစ်တော့မယ့် သမီးလေး”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ ဖေဖေ ဝန်ထမ်းအလုပ်က ပြန်ဖြစ်မယ်။ ဖေဖေမိတ်ဆွေ ဦးသူရိန်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဖေဖေ ရှယ်ယာ ချိန်းစီးပွားရေးကို အာရုံစိုက်မလို့လေ”

“ဖေဖေက ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာကြောင့် လုပ်ခဲ့တာဆို ဘာလို့

“ဟုတ်တဲ့ သမီးဖေဖေက လက်ဆောင်ပေးတာ သမီးရဲ့”

“ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ် ဖေဖေရယ်”

သမီးလေးက မောင်ကျောပြင်ကို သိုင်းဖက်ရင်းဆိုသည်။ မောင်မောင်လည်း သမီးလေးကျောပြင်လေးကို ဖွဖွလေးပြန်သိုင်းဖက်ရင်း ငြိမ်းကို

“ကြည့်ရအောင်”

မောင်အပြုံးတွေထဲက ဖြူစင်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်းအရိပ်တို့ ပြည့်ဝနေသည်ဆိုတာကို ငြိမ်း အသိဆုံး။

“ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ သမီးအပေါ်မှာသိပ်ကြီးမားခဲ့ပါတယ်။ ဒီချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို သမီး ဘယ်တော့မှမမေ့မော့ဖို့ ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်”

“ယုံပါတယ် သမီးလေးရယ်။ မေမေတို့ အကြွင်းမဲ့ယုံပါတယ်။ သမီးလေး ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင်ကြိုးစားပါကွယ်။ သမီးဖေဖေက အထွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီးထားတာ၊ သမီးလေးနဲ့ အထွက်အတိုက်ဆိုပြီး ဖေဖေက အခု ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ဖို့

မောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ငြိမ်းစကားကြောင့် သမီးမျက်ဝန်းလေးတွေ ပိုင်းစက်သွားခဲ့၏။

“ဟင် ဖေဖေက လက်ရှိဝန်ထမ်းအလုပ်က ထွက်တော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ ဖေဖေ ဝန်ထမ်းအလုပ်က ပြန်ဖြစ်မယ်။ ဖေဖေမိတ်ဆွေ ဦးသူရိန်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဖေဖေ ရှယ်ယာ ချိန်းစီးပွားရေးကို အာရုံစိုက်မလို့လေ”

“ဖေဖေက ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာကြောင့် လုပ်ခဲ့တာဆို ဘာလို့

ထွက်မှာလဲ ဖေဖေရယ်”

“ဖေဖေသမီးလေးနဲ့ မိသားစုအတွက်ပေါ့ကွယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ တို့မရှိရင် သမီးလေးပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ၊ အဲဒီအခါ ဘာမှလိုလေသေးမရှိတဲ့ ဘဝမျိုးကို သမီးလေးပိုင်ဆိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့စေချင်တယ်”

“မဟုတ်တာ ဖေဖေရယ်၊ သမီးအတွက် လိုအပ်တာ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ပါပဲ၊ တခြားဘာမှမလိုအပ်ပါဘူး”

မောင် ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြုံးရင်း သမီးလေးပန်းကို ဆုတ် ကိုင်ခေါင်းညှိတ်၏။

“သမီးလေးအတွက် ဖေဖေနဲ့မေမေက အမြဲရှိနေမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေတို့အနားမှာ မရှိတော့တဲ့အခါမှာလည်း သမီးလေးဘဝလေး ငြိမ်းချမ်းပြည့်စုံစေချင်တာ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပါပဲကွယ်”
“ဖေဖေရယ်”

မောင်ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းလေးမှိုရင်း ငြိမ်သက်နေသော သမီးလေးဆံနွယ်လေးတွေကို မောင် အသာအယာပွတ်သပ်ပေးနေခဲ့၏။

ကြည်နူးစရာမြင်ကွင်းလေးကိုကြည့်ရင်း ငြိမ်း ရင်ထဲမှာလည် ချမ်းမြေ့နေခဲ့သည်။

ဒီမိသားစုလေးရဲ့ခိုင်မြဲသော နောင်ကြီးတွေ တည်မြဲရှည်ကြာ ပါစေတော့...။

အခန်း (၂၂)

ပန်း ဘဝလေးက အရမ်းကိုကံကောင်းလွန်းခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေ မေမေရဲ့မေတ္တာတွေ ပန်းအပေါ်မှာ အမြဲတမ်းပြည့်ဝရွေးထွေးခဲ့သည်။

ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက ဖေဖေတို့ရဲ့မေတ္တာတွေကို ပန်း ပိုင်ဆိုင် နေအထိ မယုတ်လျော့ခဲ့သေးပါ။ အကြွင်းမရှိသော ဖေဖေတို့

အားပေးစွာကို ပန်း ပိုင်ဆိုင်ခံစားခဲ့ရတာအမှန်။
ကံကြမ္မာကသာ ဖေဖေတို့ထံ ပန်းကိုမပို့ဆောင်ပေးခဲ့လျှင် ပန်း

ရင်ဆိုင်ရမည့် အနာဂတ်သည် ဘယ်လိုရှိမည်မသိပါ။
အဖေမရှိတော့ချိန်မှာ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသောဒုက္ခတွေဖြင့်

အဘိုးအဘွားလေးကို ပြန်ဖို့ကြိုးစားချိန်မှာပဲ ယာဉ်မတော်တဆမှု ဖြစ်ခဲ့သည်။

မေမေ ကံဆိုးခဲ့ပေမယ့် ပန်းကံကောင်းခဲ့ခြင်းဟုပဲ ဆိုရမည်။
ပန်းဘဝလေးက ကြင်နာသနားတတ်သော ဖေဖေတို့အရိုပ်ကို

www.burmeseclassic.com

ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့သည်။

ပန်းအတွက် တစ်ဦးတည်းသောအားကိုးရာ မေမေရဲ့အဖော်
ဝမ်းကွဲဆိုတာကလည်း ပန်းကို တာဝန်ယူနိုင်လောက်အောင် အခြေအနေ
မရှိခဲ့ပါ။ ဒါတွေကြောင့်လည်း ဖေဖေတို့က တရားဝင်မွေးစားခဲ့၏။

ရွာမှ မေမေရဲ့အဖော်ဆိုသူလည်း လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော်
ကတည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီမို့ ပန်းအတွက် လောကကြီးထဲမှာ ဆွေမျိုး
ရင်းချာလည်း မရှိတော့ပါ။

ဖေဖေ ဦးပြည့်စုံနိုင်နှင့်ဒေါ်သက်စုဦးမီး ဆိုသော မွေးစားမိဘ
နှစ်ပါးသည်သာ ပန်းဘဝရဲ့ ခိုတွယ်ရာ အားကိုးရာတွေဖြစ်ခဲ့သည်။

သွေးသားရင်းချာမရှိသော မွေးစားမိဘတွေက ပန်းအပေါ်မှာ
ချစ်ခြင်းတို့စုပုံကြင်နာခဲ့သည်။

ဒါတွေကို တွေးမိတိုင်း ပန်း ကျေနပ်ဝမ်းသာသလို ဖေဖေ
မေမေတို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိ၏။

ကြီးမားလှသော ကျေးဇူးတွေအတွက် တစ်ချိန်မှာ ပန်း
ပြန်ပေးဆပ်ခွင့်ရချင်သည်။ ပန်းရဲ့မိဘရင်းချာတွေ မဟုတ်ပေမယ့် မိဘ
ရင်းချာတွေထက်ပင် သာလွန်သော မေတ္တာတွေကိုပေးခဲ့ကြသည် မဟုတ်
လား။

ဖေဖေက ပန်းရဲ့အနာဂတ်အတွက်ဟုဆိုကာ ဝါသနာနှင့်
တည်ခဲ့သော ဝန်ထမ်းအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ကာ ကုမ္ပဏီအလုပ်ကို လှည့်
ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

တကယ်ဆို ဖေဖေတို့အခြေအနေက လောဘဖြင့် စီးပွား
စရာလည်း မလိုတော့ပါ။ အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် ရှင်သန်နေထိုင်သွား

သည့် အခြေအနေဖြစ်သည်။

ဒါကို ဖေဖေက ပန်းအနာဂတ်အတွက် ပြည့်စုံအောင်ရှာဖွေ
ဆွဲချင်သည်တဲ့။

ဖေဖေရင်ထဲမှာ ကြီးမားလှသော မေတ္တာကို ပန်း မြင်သိလိုက်
တော့ မျက်ရည်ဝဲမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဖေဖေသည် ပန်းအပေါ်မှာ ဖခင်တစ်ယောက်၏အဆုံးမဲ့သော
မေတ္တာတွေ ပေးဆပ်မဆုံးသူဖြစ်သည်။ ထိုမေတ္တာကျေးဇူးတွေကို ပန်း
မသိတော့မှ ပေးဆပ်မကြေမှာလည်း သိပါသည်။

ချစ်သော ဖေဖေနှင့်မေမေအတွက် ပန်းတတ်စွမ်းသလောက်
ပေးဆပ်ချင်သည်။ ပန်းအတွက်ကြောင့် ဖေဖေတို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်
မဆင်းရဲစေရပါ။

ပန်း ကတိပေးပါတယ် ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်။

“ဟင့်အင်း သမီးအစောကြီး သွားကြည့်ချင်တာ ဖေဖေရဲ့၊
သမီး သူငယ်ချင်းတွေလည်း အစောကြီးသွားကြည့်ကြမှာလေ”

“သမီးက ဖြေနိုင်ပြီးသားပဲ၊ အောင်မှာပါ ဖေဖေက သမီး
အိပ်ရေးပျက်မှာစိုးလို့ပါ”

“မပျက်ပါဘူး သမီး နိုးအောင်ထမယ်၊ ဖေဖေ လိုက်ပို့ပေးပါ
နော်”

“ကဲ ဟုတ်ပါပြီ ဖေဖေကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးမယ် စိတ်ချ”
ညတန်းကတည်းက ပန်း ဖေဖေကိုအောင်စာရင်းကြည့် လိုက်ပို့
သန့် မှာထားခဲ့သည်။ ဖေဖေကလည်း ကတိပေးခဲ့သည်။ စောစောလည်း
အိပ်ရာဝင်ခဲ့၏။ စိတ်တွေလှုပ်ရှားကာ ပန်း အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။

လေးနာရီလောက် ထမည်ဆိုသော ပန်း နိုးတော့ ငါးနာရီခွဲ
ပြည့် ပန်းမနိုးလျှင် လာနှိုးဖို့ မှာထားသော မေမေကလည်း ဘာကြောင့်
ထားနှိုးရတာလဲ။

ပန်းစိတ်ထဲက မေမေကိုမကျေမနပ် အပြစ်တင်ရင်း ညဝတ်
အင်္ကျီဖားဖားကြီးနှင့် မေမေတို့အိပ်ခန်းဘက် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အမြဲတမ်း စောစောနိုးကာ မနက်စာအတွက် စိစဉ်ချက်ပြုတ်နေ
သည့်မေမေ ဒီနေ့ကျမှ အိပ်မောကျနေသည်လား။

မေမေတို့အိပ်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ ပန်း အထင်တွေ တလွဲဖြစ်
နေသည်။ အိပ်ခန်းတံခါးက ခပ်ဟဟပွင့်နေသည်။

တံခါးလေးကို အသာတွန်းကာ ချောင်းကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ
အဲဒီလို ဖေဖေကော မေမေပါ နိုးနေပြီပေါ့။

ပန်းခြေလှမ်းတွေ မီးဖိုခန်းဘက် ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းခဲ့သည်။

အခန်း (၂၃)

အိပ်ရာက ဖျတ်ခနဲနိုးသည်နှင့် ခုတင်နံဘေး စားပွဲလေးပေါ်က
နာရီလေးကို ပန်းလှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဟင် ငါးနာရီတောင်ခွဲတော့မယ်”

ပန်း ရေရွတ်ရင်း ခုတင်ပေါ်က လူးလဲထလိုက်မိ၏။ ဒီအချိန်ထဲ
အိပ်မောကျသွားခဲ့သော ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း မကျေမနပ်ဖြစ်မိ၏။
မနက်ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ ထွက်မှာမို့လည်း ညကတည်းက
ပန်း အစောကြီး ထကြည့်မည်ဟု ကြိုးဝါးထားခဲ့၏။

“မနက်လေးနာရီလောက် သမီးထကြည့်မှာ၊ ဖေဖေ လိုက်
ပေးနော်”

“မိုးတောင်မလင်းသေးဘူး သမီးရယ်၊ ခြောက်နာရီလောက်
အေးဆေးသွားကြည့်လည်း ရတာပဲ”

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ မီးဖိုခန်းထဲမှာ မီးတွေထိန်လင်းကာ မေမေ တကုန်
ကုပ်နှင့် ဘာတွေချက်ပြုတ်စီစဉ်နေသည်မသိ။

“မေမေ”

“ဟော သမီး နိုးပြီလား”

ပန်းကိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာမေးရင်း အလုပ်တွေရှုပ်နေတာ
မို့ ပန်း မေမေအနားထိ လျှောက်ခွဲလိုက်သည်။

“ကြက်သွန်တွေ မွန်မယ် သမီး၊ မေမေအနား မကပ်နဲ့”

ကြက်သွန်နီတွေကို ပါးပါးလှီးနေသော မေမေ တားမြစ်တာကို

ပန်း ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ

“မေမေ အစောကြီးနိုးနေရက်နဲ့ သမီးကိုဘာလို့ မနှိုးတာလဲ
ငါးနာရီတောင်ခွဲနေပြီ၊ မေမေ လာနိုးလို့ရအောင် သမီး တံခါးဖွင့်ထား
တာ”

ပန်းအပြစ်တင်သလို နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ပြောတော့ မေမေ
ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ရင်း

“သမီးကို မေမေ လာနိုးသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက နှစ်နှစ်
ခြောက်ခြောက် အိပ်ပျော်နေလို့ မနှိုးရက်လို့ပါကွယ်”

“ဟာ မေမေကလည်း အသေအချာ မှာထားရက်နဲ့ နှိုးလိုက်
ပါလား၊ အောင်စာရင်းသွားကြည့်ရမှာကို ဖေဖေကောဟင်”

“သမီးဖေဖေ သမီးအတွက် အောင်စာရင်းသွားကြည့်တယ်”

“ဟင် သမီးကို မခေါ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဟင်း သမီး အိပ်ပျက်မှာစိုးလို့တဲ့”

ပန်း အပြစ်တင်စကားဆိုနေတုန်းမှာ အိမ်ရှေ့ကကားစက်ထဲ

တို့ ကြားလိုက်ရတာမို့

“ဟော သမီးဖေဖေ ပြန်လာပြီထင်တယ်”

မေမေစကားမဆုံးခင်မှာဘဲ ပန်း ခြေလှမ်းတွေက မီးဖိုခန်း
ထဲက ပြေးထွက်ပြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ပန်းနှင့်ဖေဖေ ဆုံမိသည်။ ပန်း ရင်တွေခုန်
တာ ဘာမှမမေးနိုင်ဘဲ ဖေဖေမျက်နှာကို ကြည့်နေမိသည်။

“ဟော သမီး အခုမှနိုးတာလား”

ဖေဖေ ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ရင်း မေးတော့မှ ပန်း ရင်ထဲက
နီနီမိစိတ်တွေ လျော့ကျသွားခဲ့ကာ ခေါင်းလေးညှိတ်ပြရင်း

“ဖေ ဖေဖေ ပန်း ပန်း စာမေးပွဲအောင်လားဟင်”

“အောင်ပါတယ် သမီး၊ တူးဒီပါတယ်၊ တောဂန့်သချာ နှစ်
ဘာသာ”

“ဟယ် တကယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရယ်”

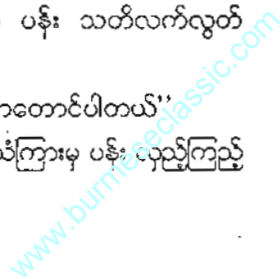
ပန်း ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်ရင်း ဖေဖေကိုသိုင်းဖက်ကာ
ဆိုသည်။ အောင်မည်ဆိုတာ ယုံပေမယ့် ဂုဏ်ထူးမပါမှာကိုစိုးရိမ်နေမိ

သော စိတ်တို့ဖြင့် ပန်း ရင်တွေတုန် လှုပ်ရှားနေခဲ့တာဖြစ်၏။
“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရယ်၊ သမီးက ဂုဏ်ထူးမပါမှာကို

နီနီမိနေတာ ဟား အရမ်းဝမ်းသာတယ် ဟေး”
ဖေဖေကျောပြင်ကို သိုင်းဖက်ကာ ပန်း သတိလက်လွတ်

ထုန်ပေါက်အော်နေမိ၏။
“ငြိမ်း သမီးက ဂုဏ်ထူးနှစ်ဘာသာတောင်ပါတယ်”

မေမေကိုလှမ်းပြောသည့် ဖေဖေအသံကြားမှ ပန်း လှည့်ကြည့်

တော့ မေမေ ပန်းတို့ကို ပြုံးပြုံးလေးရပ်ကြည့်နေ၏။

“မေမေ”

ပန်း ဖေဖေကိုဖက်ထားသည့်လက်တွေ ဖြေလွှတ်ကာ မေမေ့ကို ပြေးဖက်ထားမိပြန်၏။

“ဝမ်းသာပါတယ် သမီး၊ မေမေ အရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ မေမေ သမီးလေးအောင်မှာ မေမေ ယုံကြည်ပြီးသား၊ ဒါကြောင့် ဒီမနက် သမီးတို့စားဖို့ မေမေ နန်းကြီးသုပ်တွေ စီစဉ်နေတာ”

“ဟုတ်လား ပျော်စရာကြီး မေမေရယ်၊ သမီး အရမ်းဖော်တယ်”

မေမေ ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ရင်း ပန်း ပါးပြင်လေးကို ငုံ့နမ်းကာ လေသံတိုးတိုးနှင့်ကပ်ပြော၏။

“သမီး အဝတ်အစားလဲပြီးမှ ပြန်လာခဲ့နော်”

မေမေ့သတိပေးစကားကြားမှ ပန်း မျက်နှာလေးပူကာ ဘာအတွင်းခံမှမပါဘဲ ညဝတ်အင်္ကျီပါးပါးလျှပ်လျှပ်နှင့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန်သတိရမိတော့သည်။

သတိလက်လွတ်နှင့် ပန်းအပျော်လွန်သွားခဲ့၏။ ဖေဖေကိုလည်း မျက်နှာပူနှင့်လှမ်းကြည့်မိ၏။ ဖေဖေကတော့ ဘာကိုမှ သတိပြုမိဟန် မတူဘဲ ပြုံးပြုံးကြီး ရှိနေဆဲ။

“သ သမီး မျက်နှာသွားသစ်ဦးမယ်နော်”

ပန်း ထူထူပူပူနှင့်ပြောကာ ဖေဖေတို့ရှေ့က လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ မေမေသာ သတိမပေးလျှင် ပန်း ဘယ်အချိန်ထိ သတိလက်လွတ်ပျော်နေဦးမည်မသိ။

မေမေ့ကို မျက်နှာပူပူသလို ဖေဖေကိုလည်း ရှက်ရွံ့အားနာထိုက်တာ။

ပန်းက ကလေးလေးမှ မဟုတ်တော့တာ။ ကန်တော့ပါရဲ့။ အဖေဟုပဲ စိတ်ထဲက ပန်း တောင်းပန်လိုက်ရပါသည်။

အနီးထဲမှာထိုင်ပြီး စိမ့်ခန့်ခွဲပေးရတာလောက်ပဲကွယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးက ဖေဖေ့ကို ဘာမှမလုပ်မကိုင်ရဘဲ အိမ်မှာပဲ အနားယူစေချင်တာ။ သမီး တာဝန်ယူနိုင်တဲ့အခါကျရင် ဖေဖေ အနားယူပြီး မေမေ့အနားမှာပဲ အမြဲနေတော့နော်”

သမီးစကားကြောင့် သူ ပြုံးရင်း ငြိမ်းကိုလှမ်းကြည့်တော့ ငြိမ်းကလည်း ပြုံးပြီးလေးရှိကာ သမီးစကားကို ကျေနပ်နေခဲ့သည်။

“အေးပါကွာ သမီးပြောမှာပဲ ဖေဖေရဲ့အသက်အရွယ်ကို ပြန် သတိထားမိတော့တယ်။ ဖေဖေ့အသက်တောင် လေးဆယ်ပြည့်ဖို့ နှစ်နှစ် သိလိုတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အနောက်တိုင်းစကားပုံက အသက်လေးဆယ် ဆိုတာ ဘဝကိုစတင်တဲ့အရွယ်တဲ့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ငြိမ်း။ မောင့် အရွယ်က နုပျိုပါသေးတယ်နော် အဟဲ”

ငြိမ်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူ ရယ်မောနောက်ပြောင်ပြောတော့ ငြိမ်း မျက်စောင်းလှလှလေးချိုလျက်

“ဟုတ်တယ် သမီးရေ၊ သမီးဖေဖေက အခုမှ ဘဝစမယ့် ငယ်လေးပဲရှိသေးတာ။ သွားပြောမနေနဲ့ သမီး”

“ဟာ ငြိမ်းကလည်း မဟုတ်လို့လား။ ငြိမ်းလည်းအသက်သုံး ဆယ်ရှစ်ဆိုပေမယ့် နုပျိုတုန်းပဲလေ။ သမီးနုပျိုသွားရင်တောင် ညီအစ်မ တွေလို့ ထင်ကြမှာ ဟား ဟား”

“မောင်နော် သမီးရှေ့မှာ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ငြိမ်း ရှက်ဝဲဝဲနှင့်ဆိုတော့ သမီး သဘောကျစွာရယ်ရင်း ငြိမ်းကို ချီင်းဖက်လိုက်ကာ

“ဖေဖေပြောတာ မမှားပါဘူး မေမေရဲ့၊ မေမေက ချောလည်း

အခန်း (၂၄)

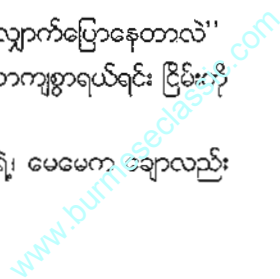
စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တက်ဖို့အတွက် သမီးရွေးချယ်တော့ ဝမ်းသာမိသည်။ ထိုထက်ပို၍ ပီတိဖြစ်ရကာ သမီး ပြောသောရည်မှန်ချက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“သမီး စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ပဲ တက်ချင်တယ် ဖေဖေ။ တစ်ခုအမြန်ရချင်တယ်။ ပြီးရင် ဖေဖေ့ရဲ့အလုပ်တွေကို သမီးကူညီချင်တယ်။ ဖေဖေ့မေမေ့ကို သမီး ပြန်လုပ်ကျွေးပြုစုချင်တယ်”

“ဖေဖေ ဝမ်းသာတယ် သမီး။ သမီးရဲ့သိတတ်မှုကို ဖေဖေ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်ကွယ်။ ဖေဖေကလည်း တစ်ချိန်မှာ ဖေဖေ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေမှာ သမီးကိုဦးဆောင်စေချင်တာပါ”

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ။ ဖေဖေ ဝန်ထမ်းအလုပ်ကထွက်ပြီး ကုမ္ပဏီအလုပ်မှာ တာဝန်ယူလုပ်နေတာကို သမီး မမြင်ရက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့၊ ဖေဖေ့အလုပ်က မပင်ပန်းပါဘူး”

ချော့တယ်၊ အရွယ်လည်းတင်တော့ နှစ်ဆယ်ကျော်လေးအတိုင်းပဲ အဟင်
ဟင်း”

ငြိမ်း ရှက်နေမှန်းသိ၍ သမီးကပါ နောက်ပြောင်နေ၏။ ဧည့်
ခန်းလေးထဲမှာ သူနှင့်သမီး ရယ်သံတွေက ဝေလွင်နေသည်။
ဒီလို ပျော်ရွှင်စရာမိသားစုဘဝလေးကို သူ အမြဲတမ်းပိုင်ဆိုင်
ချင်ပါရဲ့။

အခန်း (၂၅)

“ဘယ်လို သမီး သမီးက ရန်ကုန်မှာကျောင်းသွားတက်ချင်
တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ရန်ကုန်မှာပဲ သမီး ကျောင်းတက်တာ
ပြီးအဆင်ပြေတယ်လေ၊ ကျောင်းတက်ရင်း တတ်သင့်တဲ့သင်တန်းတချို့
လည်း သမီးတက်ချင်လို့”

သမီးဆန္ဒကို မငြင်းဆန်ချင်ပေမယ့် အဆောင်မှာနေ ကျောင်း
တက်ချင်သည့်အစီအစဉ်ကိုတော့ သူ သဘောမကျတာအမှန်။ သမီးကို
သူတို့အရိပ်နှင့် မဝေးစေချင်ပါ။

“သမီးရယ် အဆောင်မှာနေပြီး ကျောင်းတက်မှာကို ဖေဖေ
နိုင်တယ်၊ အဆောင်မှာက အိမ်မှာလောက် နေထိုင်စားသောက်ရတာ
အဆင်မပြေနိုင်ဘူးလေ၊ ဒါကို ဖေဖေ စိုးရိမ်တာ”

“အဲဒါအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဖေဖေ၊ သမီးအဆင်ပြေအောင် နေတတ်ပါတယ်။ သမီးတစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ၊ နွယ်နီလည်း အဖော်ရှိတာပဲ”

သမီးက အတူအဆောင်နေ ကျောင်းတက်မည့် သူငယ်ချင်း အကြောင်းပြသည်။ သမီးသူငယ်ချင်း နွယ်နီခင်ဆိုတာ သူတို့နှင့်နှစ်လမ်း ကျော် တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေသူပဲဖြစ်၏။ သမီးနှင့်လည်း ကျောင်းဆက် ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းအချာတစ်ယောက်။

“ဖေဖေရယ် ရန်ကုန်နဲ့ပဲခူးဆိုတာ နီးနီးလေးပါ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ပတ်တစ်ရက်တော့ သမီး အိမ်ပြန်လာမှာပါ”

စကားဆုံတိုက်ကာ တွေဝေနေသော သူ့ကို သမီးက လေးဖြူလေးနှင့်ထပ်မံတောင်းဆိုနေတော့ ငြိမ်သက်နေသော ငြိမ်းကို သူ အညီတောင်းသလို လှမ်းကြည့်သည်။

သမီးကို မခွဲလိုသော သူ့ခံစားချက်ကို ငြိမ်း နားလည်နိုင်သူ သိသည်။ ဒါပေမဲ့ သမီးဘက်က ပြင်းပြနေသော ဆန္ဒကိုလည်း ငြိမ်း ချိန်ဆနေပုံရ၏။

“မေမေ သမီး ရှင်းပြတာကို မေမေ နားလည်တယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ဖေဖေကိုကြည့်ပြောပေးပါဦး”

သမီးက အက်ခတ်မိကာ ငြိမ်းကိုပွေ့ဖက်လျက် အကူအညီ တောင်းနေပြန်သည်။ ငြိမ်း အကြည့်တွေ သူ့ဆီရောက်လာကာ

“သမီးဆန္ဒထက်သန်နေရင်လည်း ခွင့်ပြုလိုက်ပါ မောင်ရယ်၊ နွယ်နီလေးလည်း အဖော်ရှိတာပဲ၊ နွယ်နီမိဘတွေကလည်း သမီးခွင့်ပြုပေးကြတာပဲ၊ သမီးတို့ငှားနေမယ့်အဆောင်ကလည်း ကျောင်း

အမျိုးသမီးသီးသီးသန့်အဆောင်လေ၊ အဆောင်ပိုင်ရှင်နဲ့ နွယ်နီမိဘတွေက မိတ်ဆွေတွေမို့ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးလို့ ငြိမ်းကို လာပြောပြကြတယ်”

ငြိမ်းစကားတွေက သမီးဘက်ကိုပါနေပြီမို့ သူ ရှုံးနိမ့်ပြီဆိုတာ သိသည်လိုက်သည်။ သမီးကိုလည်း သူ စိတ်မညစ်ညူးစေချင်ပါ။

“အင်း၊ သမီးဆန္ဒပြင်းပြနေရင် ဖေဖေ ခွင့်ပြုရမှာပေါ့”

“ဟယ် တကယ် သမီးဝမ်းသာလိုက်တာ”

သမီးမျက်နှာလေး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ ဝင်းပသွားတော့လည်း ကျေနပ်ဝမ်းသာမိပြန်၏။

“ဖေဖေ ခွင့်မပြုနိုင်တာ သမီးကိုစိတ်မချလို့ပါကွယ်၊ ပြီးတော့ သမီးလေး နေရေးစားရေး ခက်မှာစိုးလို့ပါ”

“သမီးက တစ်ပတ်တစ်ခါပြန်လာမှာပဲ ဖေဖေရဲ့၊ အဆောင်အလှည့်ဟင်းတွေကိုလည်း သမီး အဆင်ပြေအောင် စားနိုင်အောင် ပြုစုပေးရမှာပဲလေ”

“သမီးအတွက် မေမေလည်း တစ်ပတ်စာအကြော်အလှော်တွေ စီစဉ်ပေးမှာပါကွယ်”

ငြိမ်း ဝင်ပြောတော့ သမီးက ငြိမ်းပါးပြင်လေးကို ရွတ်ခနဲ လိုက်ရင်း

“ဒါဆိုရင်တော့ မေမေ့ကိုကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်၊ မေမေရဲ့ အကူအညီနဲ့ဆို သမီးအတွက် အဆင်ပြေပြီ သိလား”

ငြိမ်းနှင့်သမီးကိုကြည့်ကာ သူ ဗင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။ သမီးကတော့ သမီးနှင့်ခွဲနေရမည့်ရက်တွေအတွက် ကြိုတင်မောနုံးနေ

အမှန်။

တစ်ပတ်မှာတစ်ရက်ပဲ သမီးမျက်နှာလေးကို မြင်တွေ့ခွင့်
တော့မှာ ဝမ်းသာစရာတော့မဟုတ်။

သမီးလေးဆန္ဒတစ်ခုကြောင့်သာ။

“မောင် သမီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား”

အိပ်ရာပေါ်မှာ ဝင်မအိပ်နိုင်ဘဲ အခန်းထဲမှာ သူ ခေါက်ထိုး
ခေါက်ပြန်လျှောက်နေတာကိုကြည့်ရင်း ငြိမ်း လှမ်းမေး၏။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်တာထက် သမီးကိုစိတ်ပူတာပါ ငြိမ်းရယ်
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးက မောင်တို့အရိပ်နဲ့ကင်းသွားမှာလေ”

ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်နေသော ငြိမ်းသူ့ဆီကို ဆင်းလျှောက်လာ
သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုနှစ်သိမ့်သလို ပြုံးကြည့်ရင်း

“သမီးက လိမ်မာပါတယ် မောင်ရယ်၊ သမီးရည်ရွယ်ချက်က
ပညာရေးအတွက်ပဲ၊ ငြိမ်းတို့ခွင့်ပြုနားလည်ပေးရမှာပေါ့၊ သမီးက အ
တစ်ခုအမြန်ရပြီး မောင်အလုပ်တွေကို ကူညီချင်နေတာ မောင်ရဲ့”

“အဲဒီအတွက် မောင် ဝမ်းသာပါတယ် ငြိမ်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့
အမြဲတမ်း မောင်တို့နဲ့ မခွဲမခွာရှိနေတဲ့ သမီးလေးကို မောင် ခွဲခွာ
ခက်နေတာ ဝန်ခံပါတယ်”

ငြိမ်း လက်တစ်ဖက်က သူ့လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်အားပေး
နှစ်သိမ့်လာသည်။

“မောင့်ခံစားချက်ကို ငြိမ်း နားလည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သဘာဝ
တရားကိုတော့ မောင် ရင်ဆိုင်ရဲရမယ်လေ၊ သမီးကို မောင်ခွဲငြိမ်း
တစ်နေ့တော့ ခွဲခွာထားရစ်ခဲ့ရမှာပဲလေ”

“အင်း ငြိမ်းလောက် မောင် ခံနိုင်ရည်မရှိတာအမှန်ပဲ”

“ဟင့်အင်း ငြိမ်းလည်း ဒီလောက်ထိ မရင့်ကျက်သေးပါဘူး
မောင်၊ ငြိမ်းချစ်တဲ့ မောင်နဲ့သမီးလေးကို တစ်နေ့ခွဲသွားရမယ်ဆိုတာ
အဘယ့်အတွက် ငြိမ်းလည်းအရမ်းကြောက်တယ်”

“ငြိမ်းရယ်”

သူ့ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားကာ ငြိမ်း ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်
ထဲ ဆွဲသွင်းပေးဖက်ထားလိုက်မိသည်။

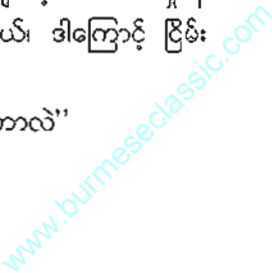
ငြိမ်းပြောသလို သမီးလေးနဲ့ငြိမ်းကို ခွဲသွားဖို့ဆိုတာ သူ
မယုံတုန်းကမှ ယောင်လို့မတွေးခဲ့မိပါ။ ငြိမ်းကကော ဘာကြောင့်များ
ဆိုတော့နေရတာလဲ။

“ငြိမ်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ မောင်တို့သားအဖ ဘယ်တော့
မှ ခွဲခွာရပါဘူး”

သူ့ပုခုံးမှာပါးကိုအပ်ထားရင်း ငြိမ်း လက်ဖဝါးတွေက သူ့
ဘာပြင်ကို ညှင်သာဖွဖွ ပွတ်သပ်ပေးနေခဲ့၏။

“သဘာဝတရားကြီးကို ဘယ်သူလွန်ဆန်နိုင်မှာလဲ မောင်ရယ်၊
ငါတို့အတွက် ဘယ်လောက်ပဲချစ်ကြ သံယောဇဉ်တွေခိုင်မြဲကြပါစေ တစ်နေ့
တော့ ခွဲရမှာပဲလေ၊ တွေးကြည့်ရင် ထိတ်လန့်စရာကောင်းပေမယ့် ငြိမ်း
အိမ်ထဲမှာပဲ ဖြေသာတယ် သိလား၊ ဒီမိသားစုလေးက ငြိမ်း
အတွက် သွားရရင်တောင် မောင့်အနားမှာ မောင်ချစ်တဲ့သမီးလေး ရှိနေ
တာပါ၊ သမီးလေးအနားမှာ မောင်ကျန်နေမယ်၊ ဒါကြောင့် ငြိမ်း
အိမ်ထဲမှာပဲ နေခိုင်းတယ် မောင်”

“ဟာ ငြိမ်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ရင်ချင်းအပ်ထားသော ငြိမ်းခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဆွဲခွာလိုက်ရင် သူ့ အထိတ်တလန့် တားမြစ်မိ၏။ သူ့ကိုမော့ကြည့်သော ငြိမ်းမျက်နှာလေးက တည်ငြိမ်စွာပြုံးရိပ်သမ်းလျက်

“ငြိမ်းက သဘောပြောတာပါ မောင်ရယ်”

“သဘောလည်း မပြောနဲ့ကွာ၊ တစ်နေ့ ရင်ဆိုင်ရမှာမှန်ပေမည် မောင် မကြားရဲဘူး၊ မကြားချင်ဘူး”

“မောင်ရယ်”

သူ့မျက်နှာကို လက်ဖဝါးလေးနှင့် ပွတ်သပ်ကာ ငြိမ်း ရေရှည်တော့ ငြိမ်း လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့ရင်မှာအပ်ထားမိသည့် ငြိမ်းလောက် မတည်ငြိမ် မရင့်ကျက်ဘူးဟုပဲ ဆိုချင်ဆီ ဒီမိသားစုဘဝလေးကို သူ သိပ်ချစ်သည်။

ငြိမ်းနှင့်သမီးကို သူ ခွဲခွာဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဖူးဘဲ နောင်တွယ်စရာဆိုလို့ သူ့ဘဝမှာ ငြိမ်းနှင့်သမီးလေးပဲရှိသည်။

ဒီဘဝလေးကို ဘယ်သောအခါမှ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။

အခန်း (၂၆)

ရန်ကုန်ကို ပန်းနှင့်နွယ်နီတို့လာသည့်နေ့က ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဆိုင်မည့်အဆောင်ရောက်သည်အထိ ကားနှင့်လိုက်ပို့ပေးသည်။

ဖေဖေ၏ဆလွန်းကားဖြူလေး နောက်ခန်းပြည့်လှမတတ် ပါလာသည့် ပန်းနှင့်နွယ်နီတို့အထုပ်အပိုးတွေကို အဆောင်ရောက်တော့ ဝိုင်းကြည့်ပေးဖို့ကြိုသည့် ဖေဖေကိုလည်း ပန်း တားရသေး၏။

“မသယ်နဲ့ ဖေဖေ အဲဒါ သမီးအဝတ်အစားအိတ်လေ”

“သိတယ်လေ သမီးရဲ့ ဖေဖေ သယ်ပေးမှာပေါ့”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ ငရဲကြီးမှာစိုးလို့ပါ၊ အိတ်က တော့ပါတာပဲ သမီးဘာသာ ဆွဲသွားလို့ရတယ်”

ပန်း ဖေဖေဆွဲကိုင်နေသည့် ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဇွတ်လှယူ ဆွဲသယ်လိုက်ရ၏။ ဖေဖေက မေမေ ချက်ပြုတ်ပေးလိုက်သော

တော့ ငဝါကြော်တွေထည့်ထားသော ဆွဲခြမ်းကြီးကိုတော့ ကိုယ်တိုင်

သယ်ဖြစ်အောင် သယ်လိုက်သေးသည်။

အဆောင်ရှင်အန်တီကြီးနှင့်တွေ့တော့လည်း၊ ဖေဖေခမြာ အတွက် မှာမဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်လို့နေသည်။

“အစစအရာရာ စိတ်ချပါရှင်၊ နွယ်နီလေးမိဘတွေနဲ့ကျွန်ုပ်တို့အစီမံရင်းချာတွေလို ခင်မင်တာပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့အပြည့်အဝ တာဝန်ယူပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဖေဖေပြန်တော့ ပန်းနှင့်နွယ်နီ အဆောင်ရှေ့အထိ လိုက်လာပြီး ပေးကြသည်။

“ဖေဖေ ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းနှော်”

“အင်းပါ သမီးရယ်”

“မေမေ့ကိုလည်း စိတ်မပူဖို့ ပြောပေးဦးနော်၊ သမီးအတွက် စိတ်ချလက်ချ နေကြပါ”

ပန်းမှာသမျှ ဖေဖေ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဂူဂူငိုငိုငို ဝေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေကိုကြည့်ကာ ပန်းလည်း မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ဦးချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်ထားသည့် အရိပ်တွေ ဖေဖေမျက်ဝန်းမှာ မြင်တွေ့နေရ၏။

“သမီး”

“ရှင် ဖေဖေ”

“ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်နော်၊ ဖေဖေတို့ဆီလည်း အခြားဆက်ပါ”

အိမ်နှင့်အမြဲတမ်း၊ အဆက်အသွယ်မပြတ်စေချင်သည့် ဖေဖေ ပန်းအတွက် ဟန်းဖုန်းတစ်လုံးပါပေးထားသည်။ ပန်းလိုအပ်လျှင် ဆုံးစွဲဖို့ ငွေငါးသိန်းကိုလည်း ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ တို့ကတော့ ပန်း မငြင်းနိုင်ခဲ့ပါ။

“သမီး နေ့တိုင်းဖုန်းဆက်မှာပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ပြန်တော့နော် မေမေ မျှော်နေဦးမယ်”

ဖေဖေ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ ကားတံခါးဖွင့်တက်သည်။ အထဲရောက်မှ ပန်းကိုပြန်မော့ကြည့်ရင်း

“ကျောင်းပိတ်ရက် ပြန်ခဲ့နော် သမီး၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ မျှော်နေမယ်”

ဖေဖေအသံတွေ တုန်ယင်နေ၏။ ဖေဖေမျက်နှာညှိုးမိုနိုမိုကို ကြည့်ရင်း ပန်းတောင် မျက်ရည်ဝဲချင်လာ၏။ ဒါကို ဖေဖေလည်း မြင်မိသွားပုံရ၏။

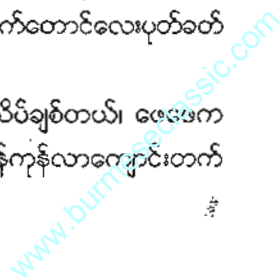
“ဖေဖေ သွားတော့မယ် သမီး”
နွယ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် ဖေဖေကားလေး ငြိမ်ခနဲ မောင်းထွက်

သွားခဲ့သည်။ ပန်း လက်ကလေးမြှောက်ပြုနုတ်ဆက်တာကို ဖေဖေမြင်မှာ များချာပါသည်။

“ပန်း နင့်ဖေဖေက နင့်ကိုအရမ်းချစ်တာပဲနော်”
နံဘေးက နွယ်နီအသံကြောင့် ပန်း မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်

ကြည့်ကြည့်ရင်း
“အင်း ဖေဖေကော မေမေပါ ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ ဖေဖေက

တော့ ပိုပြီးခံစားထိရလွယ်တယ်၊ ငါ အခုလို ရန်ကုန်လာကြောင်းတက်

တာကို ဖေဖေ လုံးဝစိတ်မချဘူး”

“အင်းအခုလောက်ဆို နင့်ဖေဖေ မျက်ရည်ကျနေပြီလားမသိဘူး၊ ဟောစောက မျက်ရည်တွေဝဲနေတာဟ”

ပန်းသိသလို နွယ်နီလည်း ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေကို မြင်တွေ့နေခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ မိဘတွေရဲ့မေတ္တာတရားဆိုတာ သားသမီးတွေအပေါ်မှာ ကြီးမားလှသည်ပဲ။

“အင်း နင့်ဖေဖေ ခံစားနေတာ မြင်လိုက်တော့ ငါ့ဖေဖေတောင် ငါ့ကိုချစ်ရဲ့လား တွေးမိတယ် အဟင်း ဟင်း”

“ဟယ် နွယ်နီရယ် မိဘဆိုတာ သားသမီးကိုချစ်ကြစမြဲပဲ နင့်ဖေဖေကို အထင်မလွဲပါနဲ့”

“အဟင်း ဟင်း ငါသိပါတယ် ပန်းရဲ့ ငါက စကားအဖြမ်းပြောတာပါဟာ၊ နင့်ဖေဖေက နင့်အပေါ်ချစ်တဲ့အချစ်က ဘေးကမြင်နေရတဲ့ငါတို့တောင် အားကျလို့ပြောတာပါဟာ”

နွယ်နီ ဘာကိုဆိုလိုသည်ဆိုတာလည်း ပန်းသဘောပေါက်သည်။ ဖေဖေရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို ပန်းငိုငိုခိုင်ခိုင်ရတာ ဘယ်လောက်ကျေနပ်စရာကောင်းသလဲ။

ဖေဖေတို့ရဲ့ သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ခွင့်ရတာ ပန်းအရမ်းကောင်းပါတယ် ဖေဖေရယ်။

အခန်း (၂၇)

မောင့်ကို မသိမသာကြည့်ရင်း ငြိမ်း အကဲခတ်နေတာကြာပြီ။ မိခင်က ကြည့်လင်ခွင့်ပြုနေသော မောင့်မျက်နှာက အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါ။ အခုလည်း ထမင်းစားပွဲမှာ ထမင်းထိုင်စားနေသော မောင့်ကဲ့သို့ ကြည့်ရတာ စက်ရုပ်ပမာဖြစ်နေသည်။

မောင်နှစ်သက်သော ဟင်းလျာတွေကိုပဲ ငြိမ်း အသေအချာဖြတ်စိစိပေးတာဖြစ်ပေမယ့် ဒီရက်တွေမှာ မောင် ထမင်းသိပ်မစားတာ ငြိမ်း သတိထားမိနေ၏။

“မောင် စားလေ”

ပါးစပ်ထဲထည့်ထားသော ထမင်းတစ်လုပ်ကို စိတ်မပါသလို စားပွဲအလယ်က ဟင်းပန်းကန်တွေကို ငေးငိုငိုငိုက်ကြည့်နေသော မောင်ပန်းကန်ထဲ ကြက်အသည်းတစ်ဖတ် ငြိမ်း ခပ်ထည့်ပေးရင်း ချစ်လိုက်သည်။

“အင်း စားပါတယ်၊ ငြိမ်းလည်းစားလေ”

ငြိမ်းအသံကြားမှ မောင် ဖျတ်ခနဲ မော်ကြည့်ကာ ပြုံးပြသည်။ မောင်အပြုံးတွေကလည်း လန်းဆန်းမှုကင်းမဲ့နေ၏။

“ငြိမ်း စားပါတယ်၊ မောင်ပဲမစားတာ၊ ဒီမှာဟင်းတွေ ဘာမှ ထည့်မစားဘူး၊ မောင်ကြိုက်တဲ့ငါးဆုပ်ကော ချဉ်ပေါင်ဟင်းချိုလေးပါ အရာမယွင်းသေးဘူး”

ငြိမ်းစကားကြောင့် မောင် ခေါင်းညိတ်ကာ ချဉ်ပေါင်ဟင်းချိုကို တစ်ဖွန်းခပ်သောက်သည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်းထည့်ပေးထားသော ကြက်အသည်းဖတ်ကို ဖွန်းနှင့်ဖွဲ့ပြီး တွေ့ခနဲဖြစ်သွားပြန်၏။

“မောင် သမီးကို သတိရသွားတာလားဟင်”

မောင် ပင့်သက်ရှိုက်ကာ လက်ထဲကဖွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို ညှင်သာစွာ ပြန်ချသည်။

“အင်း သမီးကြက်သားဟင်းကြိုက်တာ သတိရသွားလို့မိ ငြိမ်းရယ်၊ ငြိမ်း ကြော်ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ကြက်သားကြော်တွေကုန်ပြီလားမသိဘူး”

သမီးလေးမရှိတော့သည့်နေ့ကတည်းက မောင်အသွင်၊ မောင်အမူအရာတွေ ပြောင်းလဲသွားတာ ငြိမ်း သိပါသည်။ သမီးကိုချစ်သော မောင် ဒီလိုခံစားရမှာ ငြိမ်းသိပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သမီးနှင့်ပတ်သက်တာကို တမင်မပြောနိုင်အောင်နေခဲ့သည်။ အခုတော့ သုံးရက်ကျော်ခဲ့ပေမယ့် မောင်ခံစားချက်တွေက လျော့ပါးမသွားသေး။

“မောင်ရယ် သမီးကိုမောင်လွမ်းသလို ငြိမ်းလည်း လွမ်းတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောင် မစားနိုင်မသောက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာမြင်တော့

စိတ်မချမ်းသာဘူး”

“ဆောရီး ငြိမ်းရယ်၊ မောင်ကြောင့် ငြိမ်း စိတ်ညစ်နေပြီလား”

“ငြိမ်း စိတ်ညစ်တာက ပြဿနာမရှိဘူး၊ မောင် အစားသောက်ဖျက်နဲ့ခုကွရောက်မှာစိုးလို့ ပြောတာပါ”

ငြိမ်းပြောတော့ သူ နှုတ်ဆိတ်နေဖြစ်သည်။ ငြိမ်း သတိထားသောက်အောင်လည်း သူက ခံစားချက်တွေကို ဟန်ဆောင်မထားတတ်အမှန်။

သမီးကို ရန်ကုန်လိုက်ပို့သည့်နေ့က သမီးရှေ့မှာမျက်ရည်မကျအောင် သူ ကြိုးစားထိန်းချုပ်ထားခဲ့ရသည်။

သမီးမျက်ကွယ်ရောက်တော့ ကားပေါ်မှာပဲ သူ မျက်ရည်ကျသည်။

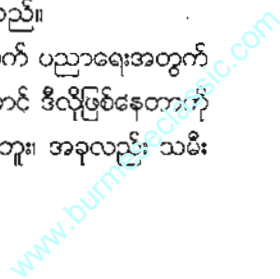
သမီးရဲ့အရိပ်လေးတွေ အမြဲတမ်းရှိနေခဲ့သော အိမ်မှာသမီးမရှိပဲတွေ့ ပျောက်ဆုံးနေတာ သူ့ရင်ထဲမှာ မချိပါ။ ငြိမ်းရယ် သူ့ရယ် သောက်တည်း ဆုံသည့် အခုလို ထမင်းခိုင်းမှာ သမီးကိုပိုလို့သတိရသည်။

“မောင်”

“ဟင် ဘာ ဘာလဲ ငြိမ်း”

ငြိမ်း စကားတွေ နားထောင်နေရင်း စိတ်အာရုံက သမီးဆီသို့လွင့်သွားခဲ့တာမို့ ငြိမ်းကိုမလုံမလဲ ကြည့်မိသည်။

“သမီးလေးက သူ့အနာဂတ်တဝင်အတွက် ပညာရေးအတွက် သွားနေတာကို မောင် လက်ခံသင့်တယ်၊ မောင် ဒီလိုဖြစ်နေတာကို သမီးလေးသိရင်လည်း စိတ်ကောင်းရှာမှာမဟုတ်ဘူး၊ အခုလည်း သမီး

လေးဆီက နေ့တိုင်းဖုန်းဆက်တယ်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေလည်း အိမ်ပြန်
လာမှာပဲလေ၊ မောင့်ခံစားချက်တွေကို ဖြေသိမ့်သင့်တယ်”

“ငြိမ်းစကားကို မောင် လက်ခံပါတယ် ငြိမ်းရယ်၊ ရုတ်တရက်
ကြီးဆိုတော့ မောင် မနေတတ်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ငြိမ်းကိုလည်း မောင်
တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကဲ မောင်တို့ထမင်းစားကြရအောင် ဟုတ်လား”

မောင် ပြောရင်း ငြိမ်းပန်းကန်ထဲကို ကြက်သားဟင်းထွေ
ခပ်ထည့်ပေးသည်။

“ငြိမ်းလည်းစား မောင်လည်းစားမယ် ဟုတ်လား၊ သမီးလေး
ပြန်လာတဲ့နေ့ကျရင် မောင်တို့မိသားစု စုံစုံညီညီ စားကြတာပေါ့”

ငြိမ်းကို နှစ်သိမ့်သလိုပြောကာ မောင်ကိုယ်တိုင် ထမင်းကို
စားသည်။ မောင့်ပန်းကန်ထဲကို ငြိမ်း ငါးဆုပ်ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေး
တော့ မောင် ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း အားပါးတရ စားပြရှာသည်။

မိသားစုအပေါ်မှာ ခင်တွယ်လွန်းသော မောင့်ရဲ့သံယောဇဉ်
နှောင်ကြီးတွေအတွက် ငြိမ်း ကျေနပ်မိသလို စိုးရိမ်မိတာလည်းအမှန်
ဖြစ်သည်။

သုံးပွင့်တစ်ခိုင်း ဒီမိသားစုလေးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်သာ
ထွက်သွားလျှင် မောင် ဘယ်လိုဖြေသိမ့်နိုင်မည်လဲ။

မောင့်အတွက် ငြိမ်း ရင်မောလိုက်တာကွယ်။

အခန်း (၂၈)

ကျောင်းပိတ်ရက်စနေနေ့ မနက်ဆို ပြန်လာတတ်သော သမီး
မောင်ကို သူကိုယ်တိုင် အဝေးပြေးကားဂိတ်က စောင့်ကြိုတတ်တာ
မဟုတ်စဉ်ဖြစ်သည်။

“ဘာလို့ လာစောင့်နေတာလဲ ဖေဖေရယ်၊ သမီးဘာသာ
အိမ်ကို ပြန်လာမှာပေါ့”

“အိမ်မှာငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေရမယ့်အတူတူ ဖေဖေ လာ
ပြောတာ ဘာမှမပင်ပန်းပါဘူး သမီးရဲ့၊ ကဲ ကားပေါ်တက်ကြ သမီးနွယ်နီ
အိမ်ကို အရင်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

သမီးနှင့်အတူ အိမ်ပြန်လာသော နွယ်နီလေးကို အိမ်အရင်
ပြန်ပို့ပေးသည်။ ပြီးမှ သမီးနှင့်အိမ်ကိုပြန်ခဲ့သည်။

“မေမေကော နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား ဖေဖေ”

“ကောင်းပါတယ် သမီးရဲ့၊ သမီးပြန်လာမယ်ဆိုလို့ အစော

www.burmeseclassic.com

ကြီးချေးသွားချက်ပြုတ်နေတယ်လေ”

“မေမေ့လက်ရာကို အားပါးတရ စားရတော့မှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဖေဖေ ဒီနေ့ကုမ္ပဏီမသွားရဘူးလား”

“ကုမ္ပဏီနားရက်ကာ ဆန်းဒေးတစ်ရက်တည်း သမီးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက စနေတစ်ရက်တော့ အမြဲတမ်း ခွင့်ယူထားတယ်”

သူ့စကားကြောင့် သမီး ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်သည်။ စနေတစ်ရက်ပဲအိမ်မှာ ညအိပ်ကာ တနင်္ဂနွေနေ့လယ်ဆို ရန်ကုန်ပြန်ရသည့်သမီးနှင့် အတူရှိနိုင်ဖို့ သူ ခွင့်ရက်တစ်ရက်တော့ ယူမှဖြစ်မည်။ တစ်ပတ်မှ တစ်ရက်ပဲ အိမ်ပြန်ခွင့်ရသည့် သမီးလေးအတွက် သူကော ငြိမ်းပါ ထိုနေ့လေးက ပျော်စရာနေ့လေးဖြစ်၏။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားလေးထိုးရပ်သည်နှင့် သမီးက ငြိမ်းရှိနေမည့် မီးဖိုထဲကို အပြေးတစ်ပိုင်း ဦးတည်တော့၏။

“မေမေ မေမေမေရဲ”

“သမီးလေး ပြန်လာပြီလား။ ဒီမှာ မေမေ ဟင်းချက်နေတာ”

“အား မွှေးလိုက်တာ၊ ဗိုက်ထောင်ဆာလာပြီ၊ သမီး ဘာတူညီပေးရဦးမလဲ မေမေ”

“ဘာမှမလိုတော့ပါဘူး သမီးရဲ့၊ ခဏတာဖြုတ်နား ရေမိုးချိုးပြီးရင် စားကြတာပေါ့”

မီးဖိုထဲမှ ငြိမ်းနှင့်သမီးတို့စကားသံတွေကို သူ ပြုံးပြုံးကြည့်နားထောင်ရင်း ကျေနပ်နေမိသည်။

တစ်ပတ်တစ်ရက်သာ ဆုံရသော ထမင်းပိုင်းလေးမှာလည်း သမီးပန်းကန်ထဲကို သူနှင့်ငြိမ်း ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးရင်း ကြည့်နား

သုံးနိုင်ကြပါ။

စားသောက်ပြီး ညှဉ်ခန်းမှာထိုင်ကြတော့လည်း သမီးနှင့်သူတို့ တွေ့ဖောင်ဖွဲ့မဆုံး။

သမီးက ကျောင်းကအကြောင်းတွေ၊ အဆောင်ကအတွေ့အကြုံတွေ ပြောပြသမျှ သူနှင့်ငြိမ်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ကြသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းမှာ သမီးစားချင်သော လက်ဖက်သုပ်တွေ၊ ရှောက်သုပ်တွေ ငြိမ်းက စီစဉ်သုပ်ကျွေးတော့

“ငြိမ်းနော် သမီးကို ဘာတွေကျွေးနေတာလဲ၊ ဗိုက်အောင့်နေတာဖြစ်မယ့်အစာတွေ မကျွေးပါနဲ့”

“ဟာ ဖေဖေကလည်း မေမေ့ကို သမီးစားချင်လို့ သုပ်ခိုင်းတာမှဖြစ်ပါဘူး။ အဆောင်မှာဆို သမီးတို့သုပ်စားနေကျပါ”

“သမီးရယ် အဲဒီအသုပ်တွေက ဗိုက်အောင့်လေအောင့်ဖြစ်တယ်၊ သမီးက အလိုလိုမှ ဆေးကြောက်တဲ့သူနော်”

“အဟင်း ဖေဖေကလည်း ငယ်ငယ်တုန်းကပဲ ဆေးကြောက်အခု သမီး မကြောက်ပါဘူး”

“မောင်ကလည်း သမီးကို ကလေးလေးထင်နေတုန်းလား၊ မတည့်တာတွေ ကျွေးနေတာကျနေတာပဲ”

သူ အစိုးရိမ်ပိုနေတာကို အလိုမကျသလို ငြိမ်း မျက်စောင်းလှည့်ကာ ပြော၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ငြိမ်းရယ်၊ မောင်က သမီးအတွက် စိုးရိမ်လို့တာပါ”

“အံ့မယ် ငြိမ်းကလည်း သမီးရဲ့အမေပါနော်၊ သမီးစားဆိုင် တယ်ဆိုလို့ ကျွေးပေမယ့် လက်ဖက်သားက သိပ်မပါပါဘူး၊ ကြက်သွန် ကြော်နဲ့ ပုစွန်ခြောက်တွေ နမ်းချင်းထည့်သုပ်ထားတာပါနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ ကဲ ငြိမ်းလက်ရာကို မောင်လည်း စားကြည့်ချင်လို့ သမီးရေ ဒီကိုယူခဲ့ပါဦးကွ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးအိမ်မှာရှိနေသည့်ရက်တွေကတော့ သူ့အိမ်ကလေးလေးသည် နွေးထွေးသော အကြင်နာ ယုယမှုတွေနဲ့ စီဝေနေခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးဖြစ်နေသော သမီးလေးသည် တကယ့်ကို အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေတာတော့ သူ လက်ခံရမည်။

နုညက်ဝင်းမွတ်ကာ မြင်သူငေးလောက်အောင်လှပချောမွေ့သော မျက်နှာလေးနှင့်အတူ အချိုးအစား ကျနသော ခန္ဓာကိုယ်လှပလေးကို သမီးလေး ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

ကျောလယ်ခန်းအထိရှည်သော ဆံညိုညိုတွေနှင့်မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းကြောင့် သမီးလေးအလှတွေက ပိုလို့ထင်ပေါ်စေမှာသေချာ၏။

ဒါတွေကို သတိထားမိတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလို စိုးနိုးမိတာ သမီးလေးမှာ ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှိနေပြီလား။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးဖြစ်နေပြီဆိုပေမယ့် သမီးလေးသည် သူ့အမြင်မှာတော့ ကလေးလေးတစ်ယောက်ဟုပဲ မြင်နေမိဆဲ။

မိဘတွေနှင့် အနေဝေးနေသည့် သမီးလေးချစ်သူ ရည်းစားတွေ ထားနေလျှင်ဟူသောအတွေးက သူ့ရင်ကိုမွန်းကြပ်စေ၏။

သမီးလေး ရန်ကုန်ပြန်သွားတော့ ငြိမ်းကို သူမေးကြည့်မိသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ သမီးလေးက ပညာရေးကလွဲလို့ ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ ငြိမ်း သိတာပေါ့၊ နောက်ဆိုရင် သမီးလေး အထိတ်တိုင်း အိမ်ပြန်လာနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူးတဲ့”

“ဟင် ဘာလို့လဲ ငြိမ်း၊ သမီးက ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ပြန်နေကျကို”

“သမီးနဲ့နွယ်နီတို့က ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ စပီကင်သင်တန်း တက်ချင်လို့တဲ့ မောင်”

“ဟင် မောင်ကို သမီးမပြောပါလား”

“ငြိမ်းကိုပြောခိုင်းနေတာလေ၊ မောင်က ကျောင်းပိတ်ရက် ပြန်လာဘူးဆိုရင် ခွင့်မပြုမှာစိုးလို့တဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးရဲ့ပညာရေး ကိုတော့ မောင် လက်ခံသင့်တယ်”

သူ ပင့်သက်ရှိက်မိသည်။ သမီးလေး ရန်ကုန်မှာ ကျောင်း သွားတက်စက သူ သတိရစိတ်နှင့် ခံစားခဲ့ရသည်။ နောက်တော့လည်း အထုပ်ထဲမှာ အာရုံနှစ်ကာ လွမ်းမောစိတ်ကို ဖြေဖျောက်ခဲ့ရ၏။

အခုတော့ တစ်ပတ်တစ်ခါတောင် သမီးလေးကို ဆုံတွေ့ဖို့ ကျယ်တော့သည့်အဖြစ်။

“သမီးကို မောင်တွေ့ချင်ရင် တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်မှာ သွားတွေ့ ဘာပဲလေ၊ နွေကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုရင်တော့ သမီး အိမ်မှာအကြာ ပြီးတာနေမှာပေါ့ မောင်ရယ်”

သမီးရဲ့ပညာရေးအတွက်ဟူသော အသိနှင့်ပဲ သူ ခွင့်ပြုခဲ့ရ

တာပဲဖြစ်သည်။

ငြိမ်းပြောသလို သမီး အိမ်ပြန်ချိန်မရှိတော့ တနင်္ဂနွေ ငါးရက်တွေမှာတော့ သူ့ ရန်ကုန်ကို ရောက်ခဲ့သည်။ ငြိမ်း စိမ့်ပေးလိုက်သော စားစရာတွေနှင့် သမီးအဆောင်ကို သူ ပုံမှန်ရောက်၏။

“ဟင် ဖေဖေ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား၊ သမီးသင်တန်းမနက်ပိုင်းတက်ရလို့ အခုမှ ပြန်ရောက်တာ”

“မကြာသေးဘူး သမီး၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ် သမီး နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ၊ မေမေကော နေကောင်းတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ကောင်းတယ် သမီး၊ ဒီမှာ သမီးအတွက် စားစရာတွေ သမီးမေမေ ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ သမီးစားဖို့ ဆီစိမ်လက်ဖက်တွေတော့ စီစဉ်ပေးလိုက်တယ်”

“မေမေ ပင်ပန်းပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ တစ်ပတ်တစ်ခါပိုမနေနဲ့၊ ဖေဖေလည်း အပတ်တိုင်း လာနေရတာ ပင်ပန်းတယ်”

“မပင်ပန်းပါဘူး သမီးရယ်၊ ပဲခူးနဲ့ရန်ကုန်ခရီးက ဘာဝေးတာမှတ်လို့”

“ဖေဖေရယ် ဖေဖေမှာကုမ္ပဏီအလုပ်တွေနဲ့ နားရက်က တစ်ရက်လေးပဲရတာမဟုတ်လား၊ သမီးက ဖေဖေ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ကဲ ဖေဖေ ပြန်တော့နော်၊ သမီးလည်း ရေခိုးချိုးပြီးရင် နေ့လယ်ကျူရှင်သွားရဦးမယ်”

“ဟင် သမီး အခုပဲ သင်တန်းက ပြန်လာတာမဟုတ်လား”

“မနက်ပိုင်းသင်တန်းက အင်္ဂလိပ်စာပိုက်လေ ဖေဖေရဲ့ အခုက ကျောင်းစာကျူရှင်တက်ရမှာ”

“သမီးရယ် သမီးကြည့်ရတာ ဖေဖေတောင် ပင်ပန်းတယ်” သူ့စကားကြောင့် သမီး မျက်နှာလေး ဝင်းပကြည်လင်စွာ ပြုံးသွားရင်း ခေါင်းလေးကိုခါသည်။

“သမီးတော့ မပင်ပန်းပါဘူး ဖေဖေ၊ အမြန်ဆုံးဘွဲ့ရပြီးတာ နဲ့ ဖေဖေ အလုပ်မှာ သမီးကူညီနိုင်ပြီလေ၊ သမီး အဲဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တတ်သင့်တဲ့သင်တန်းတွေ တက်နေတာပါ ဖေဖေ”

သမီး၏စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးသွားခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ဒီလို ရည်ရွယ်ချက်တွေနှင့် ကြိုးစားနေသည့် သမီးလေး ရင်ထဲမှာ သူနှင့်ငြိမ်းတို့ပဲ ရှိနေမှာသေချာ၏။

ဖေဖေသမီးလေးက သမီးလိမ်မာလေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါစေ တော့ကွယ်။

အလုပ်တွေ အကုန်လွှဲပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ငြိမ်းကို သူ ဖွင့်ပြောတော့လည်း ငြိမ်းက ခေါင်းလေးညိတ်

ကာ

“အဲဒီတော့မှ မောင် အေးအေးချမ်းချမ်း နားနိုင်မှာမဟုတ်

ဘူး ငြိမ်း ဝမ်းသာပါတယ် မောင်”

“ငြိမ်းကိုလည်း မောင် ကတိပေးပါတယ်”

“ဘာရယ် မောင်၊ ဘာကတိလဲဟင်”

“ဪ မောင်အပေါ် အမြဲနားလည်ပေးခဲ့၊ ပါရမီဖြည့်ပေးနေ

တဲ့ ငြိမ်းအပေါ်မှာလည်း မောင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပြန်မပေးဆပ်နိုင်ခဲ့ဖူးလေ၊

အဲဒါကြောင့် သမီးလေးကို မောင်အလုပ်တာဝန်တွေ လွှဲအပ်နိုင်ပြီးရင်

ငြိမ်းအပေါ် ပြန်ပေးဆပ်ပါမယ်လို့”

“အဟင်း မောင်ရယ်၊ မလိုပါဘူးကွယ်၊ မောင် စိတ်ချမ်းသာ

တာဖြစ်ရင် ငြိမ်း ကြည်နူးဝမ်းသာပါတယ်၊ သမီးလေးနဲ့မောင်က

အနားမှာ အမြဲရှိနေတာပဲ၊ ငြိမ်းအတွက် ပြည့်စုံနေပါတယ်”

“ငြိမ်းရယ်”

နွေးထွေးသော လက်တွေနှင့် မောင် ကမ်းလင့်ပွေဖက်လာ

တာ့ ငြိမ်း မောင့်ရင်ခွင်ထဲ အလိုက်သင့်လေးခိုဝင်လိုက်ပါသည်။

မောင်က ငြိမ်းပခုံးတွေကို တင်းတင်းလေးသိုင်းဖက်ထားကာ နဖူးပြင်

အောက်ကို အနမ်းတစ်ပွင့်ခြေ၏။

“ငြိမ်းကိုမောင် သိပ်ချစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျေးဇူးလည်းအရမ်း

ပေးပါတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငြိမ်းက မောင်အတွက်ကော သမီး

အတွက်ပါ အလိုအပ်ဆုံးသူတစ်ယောက်မို့လေ”

အခန်း (၂၉)

နွေကျောင်းပိတ်ရက်များကတော့ သူတို့မိသားစုအတွက် တကယ့်ကို ပျော်ရွှင်စရာနေ့ရက်တွေဖြစ်ခဲ့သည်။

သမီးက တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်လောက် သူနှင့်အလုပ်ကိုလိုက်သည်။ အထည်ချုပ်စက်ရုံကို လေ့လာချင်သည်ဆိုသော သမီးကို အလုပ်ပေးရ၏။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စီးပွားရေးမှာ ဝါသနာပါနေသော သမီး သူ ချီးကျူးမိသလို ဝမ်းသာမိတာလည်းအမှန်။

သမီးလေး ပညာရေးပြီးဆုံးလျှင်တော့ သူ့တာဝန်အားလုံး သမီးလက်ထဲ ယုံကြည်စွာလွှဲပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။

“သမီးက အခုကတည်းက မောင်အလုပ်ကို ဝါသနာပါနေတော့တော့ မောင် ဝမ်းသာတယ် ငြိမ်း။ သမီး ကျောင်းပြီးတာနဲ့ မောင်

“ဒီမိသားစုဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးထားတဲ့ ကံကြမ္မာလည်း ငြိမ်းက ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ်”

မောင်မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ကာ ငြိမ်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆိုသည်။ မောင်မျက်နှာဝန်းတွေထဲမှာ ငြိမ်းအတွက် အမြဲတမ်းရင်သန်သော ချစ်ခြင်းကြင်နာရိပ်တို့ ရွှန်းပင်းလက်နေ၏။

“ငြိမ်းကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်”

မောင်နှုတ်ဖျားက ဘယ်တော့မှ မရိုးအိနိုင်သောထိုစကား ငြိမ်းနလုံးသားထဲအထိ စိမ့်ပျော့စီးဆင်းစေသည်။

ချစ်ခြင်းနှင့်ကြင်နာခြင်းတို့ ရောယှက်သော ရင်ခုန်သံနှေးတော့ မောင်နှင့်ငြိမ်း နလုံးသားတွေမှ မွှေးဖွားစေပြန်ရဲ့။

တပ်မက်မှုရမ္မာကို ကင်းစင်သောအချစ်ကို မောင်ကော ပါ ပိုင်ဆိုင်ခံစားတတ်ခဲ့တာ ကြာပြီ။

နူးညံ့နှေးထွေးစေသော အနမ်းတို့သည် ယုယကြင်နာခြင်းထုံသင်းစေသော ရင်ခုန်ခြင်းတို့ကိုလည်း ဖန်ဆင်းပေးနိုင်စွမ်းသည် မောင်ကို ငြိမ်း သိပ်ချစ်ရပါသည်။

အခန်း (၃၀)

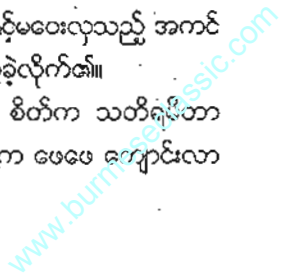
နွယ်နီ နေမကောင်းတာမို့ ဒီနေ့သင်တန်းမတက်နိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် ပန်းတစ်ယောက်တည်းပဲ သင်တန်းကိုတက်ဖြစ်သည်။

နေမကောင်းသည့်နွယ်နီကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးပြီးမှ သင်တန်းထွက်ခဲ့ရတာမို့ ပန်း အချိန်နောက်ကျနေခဲ့၏။ တက္ကစီဌာနပြီး သင်တန်းအချိန်မီလေး ရောက်ခဲ့သည်။

မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားသောက်ခဲ့ရသော ဝမ်းထဲမှာ လောင်မှုက သင်တန်းဆင်းတော့ တဂ္ဂိပိုမြည်ကာ အချက်တွေပေးခဲ့ပြီ။

နွယ်နီနှင့်အတူထိုင်ဖူးသော သင်တန်းနှင့်မဝေးလှသည့် အကင်ဆိုင်လေးမှာ တစ်ခုခုစားမည်စိတ်ကူးနှင့် ထွက်ခဲ့လိုက်၏။

ကြေးအိုးဆီချက်တစ်ပွဲ ဝယ်စားရင်း စိတ်က သတိရမိတာတွေကိုဖြစ်သည်။ စတိတ်ကျောင်းသူဘဝတုန်းက ဖေဖေ ကျောင်းလာ

ကြိုတိုင်း ပန်း ကြိုက်သော ကြေးအိုးလိုက်ကျွေးခိုင်းတတ်စမြဲ။
ပန်းအကြိုက်ကို သိသော ဖေဖေကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မငြင်းခဲ့ပါချေ။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးဘဝရောက်သည့်တိုင် နွေကျောင်း ပိတ်ရက် အိမ်ပြန်လျှင် ဖေဖေက ပန်းကို ကလေးတစ်ဦးလိပ် ထင်မြင်နေ ပုံရှိသည်။

ဖေဖေရဲ့ ကုမ္ပဏီကိုလိုက်ကာ ဖေဖေရဲ့ အထည်ချုပ်စက်ရုံကို လိုက်လေ့လာသည့်နေ့တွေမှာ ဖေဖေက ညနေခင်းအိမ်ပြန်ချိန်တိုင်း ကြေးအိုးဆိုင်ကို ကားလေးဦးတည်မောင်းစမြဲ။

ကြေးအိုးပန်းကန်ထဲက အသားတုံးတွေကို ပန်းကန်ထဲဆယ် ထည့်ပေးကာ ပန်း အသင့်စားနိုင်အောင် အအေးခံပေးတတ်သေးသည်။ ဖေဖေ၏ ထိုဂရုစိုက်ကြင်နာမှုတွေကို ပန်း ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့သလို ယခုအရွယ်ရောက်သည်အထိလည်း ကျေနပ်စွာ ခံယူတတ် စမြဲဖြစ်သည်။

ယခု ပန်း တတိယနှစ်ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်ခဲ့ချိန်ထိ ဖေဖေ နှင့်အတူတူ စားရသော ကြေးအိုးတစ်ပွဲကိုပဲ တမ်းတနေမိဆဲ။ နေ့ ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်ပြန်လျှင်တော့ ဖေဖေကို ကြေးအိုးလိုက်ကျွေးခိုင်း ရဦးမည်။

“အောင်မိုး မင်းဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ငါ ဒီမှာဒုက္ခရောက်နေ ပြီကွ”

ခပ်အုပ်အုပ် ပေါ်ထွက်လာသော အသံကြောင့် ပန်း အတွေးတွေ ပြတ်သွားကာ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ပန်း နံဘေးစားပွဲခိုင်းမှာ ထိုင်နေ သော လူရွယ်ဆီက အသံဖြစ်သည်။

“ငါ့ကျောပိုးအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို မင်းယူသွားတာ မဟုတ် သား”

“...”

“မင်း တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်ကွာ၊ ငါက ပိုက်ဆံအိတ်ပါ သယ်ထင်ပြီး ဒီမှာမနက်စာ ဝင်စားနေတာ”

“...”

“ဟာ ဟောကောင် အောင်မိုး၊ ငါတကယ်ပြောတာ၊ ငါ့မှာတစ် ဩမုပါဘူး။ အခု ငါ ထိုင်နေတာ ရွှေအရသာအကင်ဆိုင်မှာ၊ ငါ့မှာ အထားတာတွေ ရှင်းရမယ် မင်းလာခဲ့ကွာ”

“...”

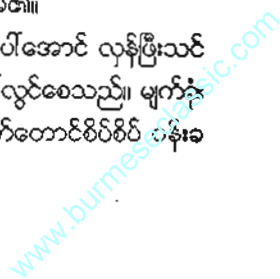
“အောင်မိုး မင်းဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ ငါ တကယ်ဒုက္ခရောက်နေတာ မဟုတ်ကောင် ဟာ”

လူရွယ်ထိုင်နေသောခိုင်းက ပန်းနှင့်ကပ်လျက်မို့ သူ ဖုန်းပြော နေတာတွေကို အားလုံး ကြားနေရ၏။ တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားသည့် နှစ်ထဲ၏။ လူရွယ် ပြန်ခေါ်ဖို့ကြိုးစားနေတာကိုလည်း ပန်း မြင်တွေ့နေ သည်။

“ဟာကွာ ဒီကောင် ပြဿနာပဲ”

စိတ်ပျက်ညစ်ညူးသလို ရေရွတ်ရင်း ဖုန်းကိုစားပွဲပေါ် ပစ်ချ ထုတ်သည့် လူရွယ်ကို ပန်း အသေအချာကြည့်မိ၏။

မကိုမရည် ဆံပင်တွေကို နဖူးပြင်လေးပေါ်အောင် လှန်ပြီးသင် သောအခါ ရှင်းသန့်ချောမောသော ရှုပ်သွင်က ပေါ်လွင်စေသည်။ မျက်နှာ မှုတ်ထူပန်းနေတာမဟုတ်ဘဲ ပေါ်လွင်ကာ မျက်တောင်စိပ်စိပ် ဝန်းခ သော မျက်ဝန်းတွေက စူးရှကြည်လင်သည်။

နှာတံစင်းစင်းနှင့် ပိရီပေါလွင်သော နှုတ်ခမ်းတို့ ပေါင်းစပ်လိုက်
သောအခါ ယောက်ျားပီသ ချောမောသည်ဟု ပန်း မှတ်ချက်ချရမှာ
ဖြစ်၏။ အဖြူရောင်တီရှပ်လက်ရှည်အပေါ်မှာ လက်တိုနက်ပြာကွတ်
ရှပ်အင်္ကျီနှင့်ကျင်းပြာနုနု ဘောင်းဘီဝတ်ဆင်ထားသော စတိုင်က ကြည့်
ကောင်းလွန်းသည်။

ဖြူနုသောအသားအရည်၊ ချောမောရှင်းသန့်သော ရုပ်သွင်နှင့်
ဝတ်စားဆင်ယင်မှုစတိုင်အားလုံးသည် လူပေလူတေတစ်ယောက်မဟုတ်
တာတော့ သေချာလွန်း၏။

မျက်ခုံးတွေ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့စေ့ စားပွဲပေါ်မှာ
စားသောက်ထားသည့် ပန်းကန်တွေကို စိုက်ကြည့်နေသော လူရွယ်
ဒုက္ခကို ပန်း စာနာမိသည်။

ကြည့်ရတာ စားသောက်ပြီးမှ ကျောစိုးအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ
အိတ်မပါတာကို သိခဲ့ပုံဖြစ်၏။ ထိုပိုက်ဆံအိတ်ကိုယူထားပုံရသော သူငယ်
ချင်းဆီ ဖုန်းဆက်တာထင်၏။

သူငယ်ချင်းကလည်း သူပြောတာကို ယုံကြည်ပုံမရပါ။ ဖုန်း
ကိုတောင် ပိတ်ထားလိုက်သေး၏။

အခုတော့ လူရွယ်ခမြာ ရှင်းစရာငွေမရှိဘဲ စံဘဲဒုက္ခရောက်
အကြံအိုက်နေတာ အထင်အရှား။

အသက်အရွယ်က ပန်းတို့နှင့်ရွယ်တူလောက်သာ ရှိပြီးမည်
ထိုလူရွယ်ဒုက္ခ အခက်အခဲကို ပန်း စာနာသွားမိသည်။ တစ်ခါတုန်းက
ပန်းလည်း ဒီလို ဒုက္ခမျိုးကြုံဖူးသည်။

ရန်ကုန်ရောက်စက မြို့ထဲမှာ လိုအပ်တာတွေဝယ်ပြီး ဆာဆာ
နှင့် မနက်စာဝင်စားပြီးမှ ပိုက်ဆံအိတ်မပါတော့တာ သိ၏။ ခါးပိုက်နှိုက်

ဆိုင်ကံရတာလား။ ကျကျနဲ့ခွဲတာလား မသိခဲ့။

ခေါင်းတွေထူပူကာ ပန်း ချက်ချင်းချွေးတွေတောင် ပြန်သွား
ခဲ့သည်။ နောက်မှ နွယ်နီဆီ ဖုန်းဆက်ကာ လာခဲ့ဖို့ ခေါ်လိုက်ရ၏။
နွယ်နီရောက်လာချိန်ထိ စားသောက်ထားသည့် ပန်းကန်ထဲက
ငွေတွေခြောက်ကပ်အောင် စောင့်လိုက်ရဖူးသည်။

အခု ဒီလူရွယ်အဖြစ်ကလည်း ပန်းလို ရင်ဆိုင်နေရပြီ။ ပိုက်ဆံ
အိတ်ယူသွားသော သူငယ်ချင်းကလွဲလို့ တခြားသူ အကူအညီတောင်းဖို့
နည်းထင်ပါရဲ့။ ဖုန်းကြီးစားပွဲပေါ် ပစ်ချ ငှုငှကြီးထိုင်နေရှာ၏။

လူလူချင်း ကူညီသင့်သည်ဟူသော စိတ်တစ်ခုနှင့်ပဲ ပန်း
ဆက်တာမှာ ကျသင့်ငွေ သွားရှင်းလိုက်ပါသည်။ သူ့ဝိုင်းအတွက်
ကျသင့်ငွေက ငါးထောင်တောင်မပြည့်ပါ။

ပထမတော့ စားပွဲထိုးလေးနှင့်ပဲ သူ့ဝိုင်းအတွက် ရှင်းပြီး
ပြောင်း ပြောခိုင်းမည် တွေးပေမယ့် သူ့ရဲ့နောက်ထပ်အခက်အခဲကို
စားမိကာ ကိုယ်တိုင်ပဲ သူ့စားပွဲဝိုင်းကို လှမ်းခဲ့လိုက်၏။

“ကျွန်မကို ခဏထိုင်ခွင့်ပြုပါ”

နှုတ်ကခွင့်တောင်းပြီး လူကလည်း သူ့ရှေ့ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်
ခွင့်ပေးနေသော ပန်းကို လူရွယ် အံ့သြမျက်ဝန်းတွေနှင့် မော့ကြည့်ရှာ

“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ ရှင့်အခက်အခဲကို ကျွန်မသိပါတယ်”

“ဗျာ”

“ရှင် ဖုန်းပြောနေတာ ကြားပြီးသိလိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့်
အတွက် ကောင်တာမှာ ကျွန်မ ရှင်းခဲ့ပြီးပြီ”

“ဗျာ ဟို ကျွန်တော်”

အနီးကပ်ကြည့်မှ ဝင်းမွတ်ချောမောသော မျက်နှာက အနည်းငယ်နီမြန်းသွားတာတောင် ကြည့်ကောင်းနေခဲ့၏။

“ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ဒီလိုမျိုး ကျွန်မလည်း ကြုံဖူးလို့ စာနာစိတ်နဲ့ ကူညီတာပါ။ ရှင်ပိုက်ဆံအိတ်မပါဘူးဆိုတော့ ပြန်ဖို့ကားခလည်း လိုမယ်ထင်တယ်”

“ဟို အဲ ဟို”

“ဒီမှာ ငါးထောင်ယူထားလိုက်ပါ။ အဆင်ပြေမယ်ထင်ပါတယ်။

အံ့ဩရိပ် ရှက်ရိပ်တို့ ထင်ဟပ်နေသော မျက်ဝန်းတွေနဲ့ စူးစိုက်ကြည့်နေသော သူ့ရှေ့မှာ ငါးထောင်တန်လေးကို ပန်း အသားချပေးထားလိုက်သည်။

အခုမှ တွေ့မြင်ဖူးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုက အထူးအညီကိုရယူနေရတာကို လူ့ရွယ်ရှက်မှာသိပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ငါ့အလိုက်တသိ ပြန်ထရပ်ရင်း

“ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

နှုတ်ဆက်ပြန်ထွက်ခဲ့ချိန်ထိ သူ့ကို ပန်းတစ်ချက်တောင် လှည့်မကြည့်ခဲ့ပါ။

ဘာမျှော်မှန်း ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုမှမပါသည့် ကိုယ့်ဝေတနာကို သူ နားလည်နိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။ နောက်ထပ်ပြန်ဆုံဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်။

ပန်းဘက်က ခရီးသွားဟန်လွှဲပြုခဲ့ရသော ကုသိုလ်တစ်ခုဟု မှတ်ယူခဲ့သည်။

အခန်း (၃၁)

“ကံကောင်းလှချည်လား ဇာနည်။ အဲဒီကောင်မလေးက မင်းအထူးထားတာတွေကို ရှင်းပေးရုံတင်မကဘူး။ မင်းအတွက် လမ်းစရိတ်အထောင်တောင် ပြန်ပေးလိုက်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေး သူက ငါ မင်းဆီဖုန်းဆက်နေတာကိုကြားပြီး ငါ့အဖေ့ရောက်နေတယ် ထင်သွားပုံပဲ”

“ဟား ဟား အဲဒီတုန်းက မင်းရုပ်ကြီးက သနားစရာပုံပေါက်လို့နေမှာပေါ့”

အောင်မိုး ရယ်မောရင်းပြောတော့ သူ အသံတိတ် ကျိန်ဆဲတိုင်းမိ၏။ အာရုံထဲမှာလည်း သူ့ကို ကူညီခဲ့သည့် မေခလာနတ်သမီးမျက်နှာကို ပြေးမြင်မိ၏။

တကယ်ဆိုလျှင် မေခလာနတ်သမီးလေး သူ့နံ့ဘေးက စားပွဲ

www.burmeseclassic.com

ပိုင်းမှာရှိနေတာလည်း သူ သတိမထားခဲ့မိပါ။ သူ့အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူသွားသည့် အောင်မိုးကိုတင်းကာ သူ ဖုန်းဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
တစ်အိတ်တည်းမှာ နှစ်ယောက်တည်းနေသော အောင်မိုးနှင့်သူက ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်တက်နေကြသော ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေဖြစ်သလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလွန်နောက်ပြောင်ကြသူတွေလည်း ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လစ်လျှင်လစ်သလို သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကိုယ်ယူသုံး အနိုင်ကျင့်ကြတာမဆန်းပါ။

ဒီနေ့လည်း အောင်မိုးက သူ့အိပ်ပျော်နေတုန်း ကျောပိုးအိတ်ထဲကပိုက်ဆံအိတ်ကိုယူသွားတာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကျောပိုးအိတ်အား အိတ်ထဲကငွေသုံးသောင်းကိုတော့ ထားရစ်ခဲ့သည်။

သူ မနက်စာဝင်စားချိန်ကျမှ သိတာမို့ အောင်မိုးဆီဖုန်းဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်မိုး လာပေးလို ပေးငြား ဆက်တာဖြစ်ပေမယ့် သူ့မှာငွေပိုပါနေတာသိသော အောင်မိုး ဖုန်းချသွားခဲ့၏။

အောင်မိုး လူလည်ကျသွားတာကို ခံရခက်နေတုန်း ဘာမသိညာမသိ မေခလောနတ်သမီးက သူ့ဒုက္ခတွေကို ဝင်ကူသွားခဲ့၏။

“နေပါဦး ဇာနည်၊ မင်းက ရှင်းစရာပိုက်ဆံပါလျက်နဲ့ ဘာလဲ အဲဒီမိန်းကလေးကို ပြန်မပေးလိုက်တာလဲ”

“ဟာ ပြန်ပေးလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ သူက ငါမသိအောင် ကောင်တာမှာ စားထားတာ ရှင်းပြီးနေပြီ၊ ငါ့မှာလမ်းစရိတ်လိုမယ်ထင်ပြီး ငွေငါးထောင်ကို စားပွဲပေါ်အသာတင်ပြီး ထွက်သွားတာကွာ၊ ငါလည်ကြောင်ပြီး ဘာမှပြန်ပြောချိန်တောင် မရလိုက်ဘူး”

“အေး ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်ထားတဲ့ မင်းရဲ့ပါဂျဲရီးကားကြီးကိုသာ ကားမှန်းသိရင် ဟိုက တော်တော်ဒေါသထွက်သွားမှာသေချာတယ်”

“အဲဒါ မသိလို့ ငါ့ကိုလမ်းစရိတ်ပါပေးသွားတာပေါ့ကွာ၊ အင်း သူ့မျက်နှာလေးက တကယ်ဖြူစင်စာနာတတ်ပုံပဲကွာ”

“အံ့မယ် ချက်ချင်းကြီး သဘောကျသွားတာလား၊ မင်း သဘောကျပုံထောက်ရင် ကယ်တင်ရှင် မဖော်မေခလောနတ်သမီးက ကော်တော်လှမယ့်ပုံပဲ”

အောင်မိုး စကားကြောင့် ပြုံးမိသည်။ သူ့ရှေ့မှောက်ကို ဆင်မှတ်ဘဲ ရောက်ရှိလာသော မျက်နှာလှလှလေးကို အာရုံထဲက ဆင်မှတ်ထင်ထင် ရှိနေတာတော့ အမှန်။

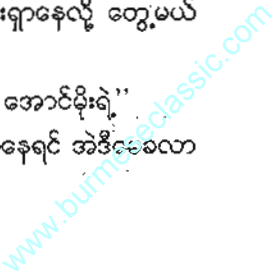
အပြစ်ဆိုလို့ ဆိုရက်စရာမရှိအောင် ချောမွတ်ရှင်းသန့်သော မျက်နှာလေးက ထွေထွေထူးထူး ပြင်ဆင်ခြယ်သထားတာမျိုး မဟုတ်ပါ။ နဂိုလှသော မျက်နှာလေးမှာ ကြင်နာတတ်သော စိတ်ထားကို မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေထဲမှာ သူ မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။

ထိုမျက်နှာလေးကိုပဲ ငေးမောကာ သူ ကြောင်တွေမင်သက်နေသလို စာနာစိတ်ကလေးနှင့် ဇွတ်ကူညီသွားခဲ့တာကိုပဲ အံ့ဩမဆုံး ခြံခဲ့၏။

“သိပ်စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ ဇာနည်၊ နာမည်မသိ လိပ်စာမသိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်မြို့လုံးအနှံ့ မင်းရှာနေလို့ တွေ့မယ်ထင်လား”

“ကံကြမ္မာဆိုတာ ကြုံမမြင်နိုင်ဘူးလေ အောင်မိုးရဲ့”

“ဘာလဲ နောက်တစ်ခါ မင်းဒုက္ခရောက်နေရင် အဲဒီမေခလော

နတ်သမီးလေး သွားခနဲရောက်လာဦးမယ် ထင်နေလို့လား၊ အဲဒီလို မျှော်လင့်နေရင် ဒီတစ်ခါ မင်းပိုက်ဆံအိတ်ကော ရှိသမျှငွေပုန်းတွေ ဝါ ယူသုံးပစ်မှာ”

“ဟေ့ကောင် မင်း အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့နော်၊ အခုကော ငါ့ပိုက်ဆံ အိတ်ထဲက ဘယ်လောက်သုံးပစ်လိုက်ပြီလဲ”

“နည်းနည်းပါ၊ နှစ်သောင်းကျော်လောက်ပဲ အဟဲ”

“အေး မင်းဦးတုန်းလုပ်ထားဦး၊ ငါ့အလှည့်ကျ တွေ့မယ်”

“ကျေးဇူးရှင်ကို မစော်ကားနဲ့လေကွာ၊ ငါ့ကြောင့် မင်း မေခလာနတ်သမီး ဆုံရတာလေ၊ ဒီလောက်ကုန်တာ တန်ပါတယ် ဟိုကလည်း တစ်သောင်းလောက် ပြန်ပေးခဲ့တာပဲကွ”

အောင်မိုး ရွတ်နောက်နောက်ပြောရင်း သူ့အခန်းထဲက ထွက် သွားခဲ့သည်။ သူကတော့ အင်အားအိတ်ကပ်လေးကို စမ်းကြည့်မိသည်။

သူကလေးပေးသွားသော ငွေငါးထောင်တန်လေးကို သူ မှတ် မှတ်ရရ သိမ်းထားသည်။

ကံကြမ္မာကသာ ပြန်ဆုံခွင့်ပေးလျှင် ပြန်ဆုံချင်ပါသည်။ ပြန်ဆုံ မှဲ့မထင် ရောမောသော မိန်းကလေးအကြောင်း သူ ဘာမှမသိသေး ပေမယ့် သူကလေးရဲ့ဖြူစင်ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားလေးကို တွေ့ မြင်တွေ့ခဲ့ရတာ အထင်အရှားဖြစ်သည်။

ကိုယ့်အတွက်တော့ မင်းလေးက မေခလာနတ်သမီးလေးပဲ ကောင်မလေးရယ်။

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ထပ်ဆုံခွင့်ရမယ်ဆိုရင် . . . ။

အခန်း (၃၂)

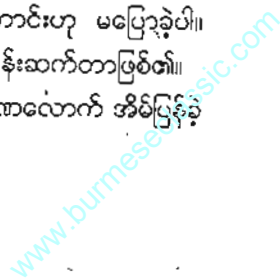
မေမေ နေမကောင်းဟု ဖုန်းဆက်တာကြောင့် ပန်း ပြန်ခဲ့ရ ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်ဆို ကျောင်းပိတ်ရက်နှစ်ရက်စလုံးမှာ ပန်း ဆက်နေသောသင်တန်းတွေ ရှိသည်။

ဒါပေမဲ့ မေမေအတွက်စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် သင်တန်းတွေဖျက် ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ပန်း အိမ်မပြန်ခဲ့တာ တစ်လတော့ ကျော်ပြီ။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပတ်လောက်ကတော့ ဖေဖေ ရောက်လာသေး သည်။ မေမေ စီစဉ်ဖူးသော ဟင်းတွေ၊ စားစရာတွေ လာပို့ရင်း ကိုယ့်အကို နှစ်ကြိမ်တော့ ဖေဖေ လူကိုယ်တိုင်လာတွေ့တတ်စမြဲ။

ဖေဖေ လာတုန်းက မေမေ နေမကောင်းဟု မပြောခဲ့ပါ။ သို့သော် သောကြာနေ့ကမူ မေမေကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်တာဖြစ်၏။

“ဒီတစ်ပတ် ကျောင်းပိတ်ရက်တော့ ခဏလောက် အိမ်ပြန်ခဲ့ သေးရယ် မေမေလည်း သိပ်နေမကောင်းဘူး”

“ဟင် ဟုတ်လား။ မေမေ ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ဖျားတာတော့ သာမန်ဖျားတာပါ သမီးရယ်၊ မေမေသီးလေးကိုတွေ့ချင်လို့ပါကွယ်”

မေမေအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တို့ လျော့ပါးရပေမယ့် သင်တန်းဖျက်ကံ အိမ်ကိုတော့ ရောက်အောင်ပြန်ခဲ့သည်။ ဖေဖေနှင့်မကြာခင် ဆုံနိုင်ပေမယ့် မေမေနှင့်ဆုံဖို့ဆိုတာက ပန်း အိမ်ပြန်မှဆုံရသည်။

ဖေဖေက ကားဂိတ်မှာ လာစောင့်ကြိုနေမှာစိုး၍ ရန်ကုန်ပဲခူးကားမစီးဘဲ ကားငှားပြန်လာမည်ဟု ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

ကားဂိတ်ရောက်မှ အိမ်ကို တက္ကစီငှားပြီး ပြန်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဖေဖေ သိလျှင်တော့ ညာမိတာကို စိတ်ဆိုးမှာသေချာအံ့။

ဖေဖေ မပင်ပန်းစေချင်လို့ပါ ဖေဖေရယ်။
ဖွင့်ထားသော ခြံတံခါးမှ ဆင်ဝင်အောက်အထိ တက္ကစီတော်ကို ပန်း မောင်းဝင်ခိုင်းလိုက်သည်။

ဆင်ဝင်အောက်ရောက်သည်နှင့် ထွက်ကြိုကြသည်က မေမေနှင့်အတူ မေမေပါ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်

“မေမေ နေမကောင်းဘူးဆို”

ပန်း စိုးရိမ်စွာမေးသော စကားကို မေမေ ပြုံးပြုံးလေးခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ ဖေဖေက ပန်းလက်ထဲကအိတ်တွေကို ဝိုင်းသယ်ပေးရင်း

“သမီး ကားငှားလာတယ်ဆိုလို့ ဖေဖေ လာမကြိုတော့တာ”

“မြန်မြန်ရောက်ချင်လို့ တက္ကစီငှားလာတာ ဖေဖေ၊ မေမေ နေမကောင်းဘူးဆိုတော့ စိုးရိမ်တာလည်းပါတယ်”

“မေမေကြောင့် သမီး စိုးရိမ်ပူပန်သွားတာ စိတ်မကောင်းဘူးဘူးလား၊ မေမေ နေကောင်းပါတယ်၊ သမီး အိမ်ပြန်လာစေချင်လို့”

“ဘယ်လို မေမေ”

ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာထိုင်ခုံတွေမှာ ထိုင်မိကြတော့ ပန်း မေမေ့မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ မေမေ့ပုံစံက စိုးရိမ်စရာတော့မဟုတ်နိုင်ပါ။

“ဒီလို သမီးရေ ဖေဖေက သမီးကို ဒီတစ်ပတ်ပြန်လာစေချင်တာလေ၊ သမီး မေမေက လာဖြစ်အောင်ဆိုပြီး နေမကောင်းဘူးလို့ အိမ်ဆက်ခေါ်တာ”

“ဟင် မေမေ ညာတာပေါ့”

ပန်း မေမေ့ကို နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ပြောတော့ မေမေက အိမ်ပန်းခုံးလေးကို သိုင်းဖက်ရင်း

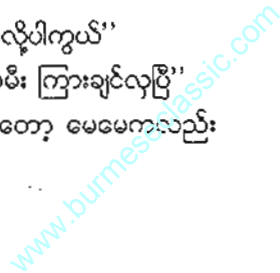
“ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်က ဖေဖေ ဖျားတာ တကယ်ပါ။ အခုတော့ သက်သာသွားပြီ သမီးကို အိမ်ပြန်လာစေချင်တာ အကြောင်းပြောလိုပါကွယ်”

“လုပ်ပြန်ပြီ မေမေတို့က ပဟေဠိတွေနဲ့ပေါ့လေ”

ပန်းပြောတော့ မေမေ ဘာမှမပြောဘဲ ဖေဖေ့ကိုပဲ ပြုံးကြည့်သည်။ မေမေ့မျက်နှာကလည်း အပြုံးတွေ မပြယ်သေးဘဲ ပန်းကို ကြည့်ကာ

“သမီးလေး ဝမ်းသာပျော်သွားစေချင်လို့ပါကွယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြောလေ ဖေဖေရဲ့၊ သမီး ကြားချင်လှပြီ”
ဖေဖေ ခေါင်းညှိတ်ကာ မတ်တပ်ရပ်တော့ မေမေကလည်း

ပန်း လက်ကိုဆွဲကာ ထရပ်စေ၏။ ပန်း နားမလည်နိုင်စွာ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့မျက်နှာတွေကို မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်ကြည့်မိ၏။

“လာ သမီး ငြိမ်းရေ သမီးလေးကို ခေါ်ခဲ”

ဖေဖေက ဦးဆောင်ပြီး ဆင်ဝင်အောက်ဆင်းသွားတော့ မေမေက ပန်းလက်ကိုဆွဲကာ နောက်ကလိုက်သည်။

အိမ်ညာဘက်ဘေးက ဂိုထောင်ဘက်ကို ဖေဖေတို့သွားနေတာကို ပန်း စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေတုန်း ဖေဖေက ဂိုထောင်တံခါးကို ဖွင့်သည်။

ဂိုထောင်ထဲမှာ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ပန်း မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်မင်သက်သွားခဲ့သည်။

ရောင်စုံပန်းပြားတွေနှင့် အလှဆင်ထားသော အဖြူရောင် လင်ဆူဆာကားသစ်ကြီးရှေ့မှန်မှာ ကပ်ထားသော စက္ကူပြားကြီးမှာလည်း ဇာရေးထားသေး၏။

“ပျော်စရာမွှေးနေ့ပါ ချစ်သမီးလေး ရင်ငြိမ်းပန်း”

ချစ်သော ဖေဖေနှဲ့မေမေ တဲ့။

“သမီးရဲ့အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ဖေဖေတို့ရဲ့မွှေးနေ့လက်ဆောင်ပါ သမီး”

ဖေဖေက ပန်းကို ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်ရင်းဆိုတော့ ပန်းဘာစကားမှ မဆိုနိုင်အောင် နှုတ်ဆိတ်ကြောင်တွေနေဆဲ။

ပန်းမွှေးနေ့ကိုတောင် ပန်းမေ့နေခဲ့သည်။ ဒါကို ဖေဖေနှင့် မေမေက မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေခဲ့သည်။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်တွေကလည်း ပန်းမွှေးနေ့ရက်တွေမှာ ဖေဖေတို့နှင့်မဆုံဖြစ်ခဲ့ပါ။

ပန်းရဲ့အဆောင်အထိ မုန်းဆက်ကာ ဖေဖေနှင့်မေမေ

မွှေးနေ့ဆုတောင်းပေးကြသည်။

“အရင်နှစ်တွေက သမီးမွှေးနေ့မှာ မေမေတို့မဆုံနိုင်ခဲ့ကြဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီနှစ်မွှေးနေ့ကို သမီးပါ ရှိစေချင်လို့ မေမေခေါ်လိုက်တာပါ သမီး”

“သမီး သွားလာလို့ လွယ်ကူအောင် ဖေဖေနှဲ့မေမေတိုင်ပင်ပြီး ဒီကားကိုဝယ်ပေးတာ၊ သမီးလည်း ကားကိုကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဆောင်းတတ်နေပြီပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် သတိနဲ့အန္တရာယ်ကိုတော့ ဆင်ခြင်ပါနော် သမီး”

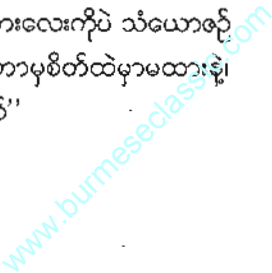
ပန်းအတွက်ဆို အမြဲတမ်း စိုးရိမ်တတ်သော ဖေဖေက သတိပေးစကားတွေ ဆိုနေသေးသည်။ သစ်လွင်တောက်ပသော ကားအသစ်ကြီးကိုကြည့်ကာ ပန်း ဝမ်းသာမဆုံး။

“သမီး အရမ်းဝမ်းသာတယ် ဖေဖေနှဲ့မေမေတို့ကိုလည်း ဆားဖူးတင်တယ်။ သမီးမွှေးနေ့ကိုတောင် သမီးမေ့နေတာ”

“သမီးမွှေးနေ့က ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှလေ၊ အဲဒီရက်ဆို သမီး ပြန်လာလို့မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဖေဖေက ရက်ကြိုပြီး စီစဉ်ပေးလိုက်တာ။ ဒီကားကို သမီးကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟာ ကြိုက်တာပေါ့ ဖေဖေရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကျတော့ ဆလွန်းကားလေးပဲစီးပြီး သမီးကို ဘာလို့ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးကားကြီး ဝယ်ပေးရတာလဲ ဖေဖေရယ်”

“ဖေဖေကတော့ ဖေဖေရဲ့ဆလွန်းကားလေးကိုပဲ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေလို့ သမီးရဲ့၊ အဲဒီအတွက် သမီး ဘာမှစိတ်ထဲမှာမထားနဲ့၊ သမီးကြိုက်တယ်ဆိုရင် ဖေဖေတို့ဝမ်းသာတယ်”

ဖေဖေရဲ့မေတ္တာစေတနာကို ပန်း နားလည်ပါသည်။ ပန်းရဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်မြောက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကတော့ တကယ့်ကို အမှတ် တရဖြစ်သွားခဲ့တာအမှန်။

“ကဲ သမီး ရေမိုးချိုးပြီး နားလိုက်ဦး၊ ပြီးရင် သမီးမေမေရဲ့ လက်ရာနဲ့ ဖေဖေတို့မိသားစုမနက်စာ စားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ ညနေကျရင် ဖေဖေနဲ့မေမေကို သင်္ဃာတစ်ခုခုလိုက်ကျွေးမယ်၊ ဟောဒီ ကားသစ်ကြီးနဲ့ အတူတူသွားကြမယ်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပေါ့ သမီးရယ်”

အပျော်ရိပ်တွေ ဝေဖြာသောအပြုံးတွေက ပန်းတို့မိသားစုသုံး ယောက်စလုံး မျက်နှာတွေမှာ ထင်ဟပ်နေခဲ့သည်။

ဒီမိသားစုဘဝလေးကို ပန်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာ သိပ်ကိုက်ကောင် လွန်းသည်။

ဒီဖေဖေ ဒီမေမေနဲ့ ပန်း ဘယ်တော့မှ မခွဲခွာပါရစေနဲ့။

အခန်း (၃၃)

သင်တန်းခန်းမရှေ့က ကားပါကင်မှာ ရပ်ထားသော ကားဆီ တော်တော် ပန်း မျက်နှာလေးသုန်မှုန်သွားရသည်။ ဒါကို သတိထား

ကာ နွယ်နီက နားမလည်သလိုကြည့်ရင်း

“ပန်း ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

“ဟိုမှာလေ ဒီဘက်က ရပ်ထားတဲ့ ပါဂျဲရိုကားက အဲဒီလောက် တော်တော်နော်တော့ ငါ့ကား ဘက်ဆုတ်လို့လွယ်ပါ့မလား”

ပန်းပြောမှ နွယ်နီ အသေအချာကြည့်သည်။ တစ်ဖက်နံရံမှာ ရပ်ထားသော ပန်း၏လင်ခရူစောကားကြီး နံဘေးမှာ ရပ်ထားသည်က

တော်တော်ရောင် ပါဂျဲရိုကားတစ်စီးဖြစ်သည်။

ပါဂျဲရိုကားရပ်ထားပုံက အတော်ကိုဆိုးသည်။ ပန်း ကားနှင့် တော်တော်က ကားကြားက နေရာလွတ်က ထိုကားပါကင်ထိုးရပ်လောက်က

တော်တော် မရှိပါ။

ဒါကို မရေရအောင် အတင်းဝင်ရပ်ထားပုံရသည်။ ကားတစ်စီးလုံးအပြည့်ဝင်ရပ်မရတာကြောင့် ခေါင်းပိုင်းဝင်တိုးကာ နောက်ပိုင်းပန်းကားကို နောက်ဆုတ်မရအောင် ပိတ်ထားသလိုဖြစ်နေသည်။

“ပြဿနာပဲနွယ်နီ၊ ငါ့ကားကို ဘယ်လိုမှ ဆုတ်ထွက်လို့မရမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ပန်း၊ ဒီကားက ဘယ်သူ့ကလဲမသိဘူး”

“ငါလည်း ဘယ်သိမှာလဲ နွယ်နီ၊ ငါတို့သင်တန်းခန်းကားတွေမဟုတ်နိုင်ဘူး”

ပန်း ပြောတာကို နွယ်နီ လက်ခံသည်။ နွယ်နီတို့တက်သည့် အင်္ဂလိပ်စပိကင်သင်တန်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် သင်တန်းလာသူ ဆို၍ မရှိပါ။

ပန်းတစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ သင်တန်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေ စီးသော ကားလည်းမဟုတ်တာသေချာ၏။

“ပန်း ဟွန်းတီးပြီးခေါ်ကြည့်ဟာ”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ နွယ်နီရယ်၊ သင်တန်းထဲက စာသင်နေသူတွေအနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာပေါ့”

ပန်းပြောတာလည်း ဟုတ်သည်။ ဒီစင်တာမှာက သင်တန်းခန်းမတွေပဲ ခြောက်ခန်းတောင်ရှိသည်။ ပန်းတို့အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းအပြင် ဂျပန်၊ တရုတ်၊ ပြင်သစ်ဘာသာသင်တန်းတွေလည်း ရှိနေသည်။

ကိုယ့်ရဲ့ဟွန်းသံကြောင့် သင်တန်းခန်းမထဲက စာသင်နေသူတွေအနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားလျှင် မကောင်းပါ။

“ဒါဆို ငါတို့က ဒီကားပိုင်ရှင်ရောက်လာတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်လား ပန်းရဲ့”

“အင်း ဒါပဲရှိတော့တာပေါ့ နွယ်နီရဲ့”

ပန်း စကားကြောင့် နွယ်နီလက်မှာပတ်ထားသည့် နာရီလေးကို သင်္ချာကိုင်ကြည့်ရင်း

“ပြဿနာပဲဟာ အဆောင်မှာ ငါ သိတာတို့နဲ့ချိန်းထားတာပဲ”

“ဟယ် ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဆို နင် အရင်တက္ကစီငှားပြီးပြန်နှင့် နာရီလေး ငါကမစောင့်လို့မှ မရတော့တာ”

“ပန်း နင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရတယ် ဖြစ်တယ်၊ ကားပေါ်တက်ပြီး စာကျက်ရင်းစောင့်ကြည့်ရတာပဲ”

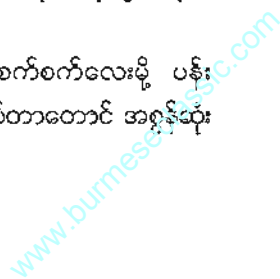
အဆောင်မှာ ချိန်းထားသောကိစ္စတစ်ခုရှိတာကြောင့် နွယ်နီ သွားသည်။ ပန်း ပင့်သက်လေးရှိုက်ရင်း ကားတံခါးသော့ဖွင့်ကာ

အတော့်ကိုဆိုးသည့် ကားဒရိုင်ဘာပါပဲ။ ကိုယ့်ကြောင့် တခြားသူတွေရောက်အောင် ပြီးစလွယ်လုပ်သွားမှန်း သိသာလွန်းသည်။

ပန်း ကားကိုသာ နောက်ဆုတ်လိုက်လျှင် ထိုကားနှင့်ပွတ်တိုက်တာ သေချာသည်။

ဖေဖေ ဝယ်ပေးသည့် ကားအသစ်စက်စက်လေးမို့ ပန်း ချစ်ရုစိုက်မောင်းခဲ့သည်။ အခုလည်း ပါကင်ရပ်တာတောင် အစွန့်ဆုံး

အသေးမှာ ထိုးကပ်ရပ်တာဖြစ်၏။

အခုတော့ စည်းကမ်းမဲ့သော ပါဂျဲရီဒရိုင်ဘာကြောင့် ယခင် ဘယ်လောက်အထိ အချိန်တွေ ကုန်ဦးမည်မသိပါ။ ကျောပိုးအိတ်ထဲက စာအုပ်ကို ထုတ်ကာ ပန်း စာကျက်နေလိုက်သည်။

သင်တန်းချိန်ပြီးဆုံးသည်နှင့် သူ့ ကားပါကင်ဆီထွက်ခဲ့လိုက်သော သူ့ကားပုံမှန်ရပ်နေကျနေရာမှာ ကားကိုမမြင်တော့ မျက်မှောင်ကုန်သွားရ၏။

ပြီးမှ သူ့ကားကို အောင်မိုး တောင်းယူသွားတာကို သတိမထားမိလိုက်သည်။

အရေးကြီးကိစ္စရှိသည်ဆိုကာ ကားကိုမနက်က အောင်မိုး ထား၍ တက္ကသိုလ်သို့ သူ့ သင်တန်းကိုလာခဲ့ရသည်။ သင်တန်းဆင်းပြီး အမိကားကို ပြန်လာပို့ပေးမည်ဆိုသော ကတိကိုတော့ အောင်မိုးတည်မိပါသည်။

သင်တန်းချိန်တစ်ဝက်လောက်မှာပဲ သူ့ဆီကားသော ပြန်လာပို့တာမို့ သင်တန်းဆရာကိုခွင့်တောင်းပြီး သူ့ အပြင်ထွက်ယူခဲ့ရ၏။

“ပါကင်မှာ ကားတွေပြည့်နေလို့ အဆင်ပြေတဲ့နေရာမှာ ရပ်ပေးထားတယ် ဇာနည် ရော့ ကားသော့”

အောင်မိုး မှာခဲ့တာကို သတိရကာ ကိုယ့်ရဲ့ကားကိုရှာရသည် ထင်သည့်အတိုင်း ဘယ်ဘက်အစွန်ပိုင်းမှာ ရပ်နေကျသူ့ကားက ဘက်အစွန်မှာ သွားရပ်ထားသည်။

ရပ်ထားသည့်ကားနားရောက်တော့ ဇာနည် မျက်မှောင်ကုန်သွားရသည်။ တော်တော်ဆိုးသည့်အောင်မိုး ကားကိုရပ်ထားပုံက

စလွယ်နိုင်လွန်းသည်။

တစ်ဖက်က လင်ခရူဆာ ကားဖြူလေး နောက်ဆုတ်ထွက်လို့ ခရူအောင် သူ့ကားနောက်ပိုင်းက ပိတ်နေ၏။

“ဒီကောင်ကတော့ ပြဿနာပဲ ဟိုဘက်က ကားပိုင်ရှင်ရောက်လာရင် ကျွန်ုပ်တို့တော့မယ်”

အောင်မိုးကို စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲရင်း သူ့ကားတံခါးကိုဖွင့်ဖို့

ကြိုးစားစဉ်မှာပဲ

“ဒီမှာ အဲဒါ ရှင်ကားလား”

“ဟင်”

ဒေါသသံထွက်နေသော အသံချိုချိုလေးကြောင့် သူ့ လှည့်ကြည့်တော့ လင်ခရူဆာကားတံခါးပွင့်လာကာ ဆင်းလာသူက

“ဟင်”

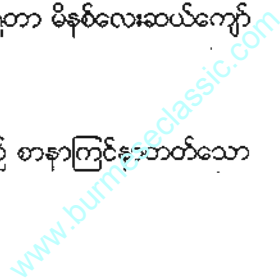
အံ့ဩမယုံကြည်မှုတွေနှင့်အတူ သူ့မျက်ဝန်းတွေ ပြူးကျယ်သွားခဲ့သည်။

မြင်လိုက်ရတာ အဝါနုရောင်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် မေခလောနတ်သမီးလေးဖြစ်သည်။ နုပွတ်ချောမောလွန်းသော မျက်နှာလေးမှာ စွဲမက်ဖွယ်မျက်ဝန်းတွေက ဒေါသရိပ်တချို့ကြောင့် စူးရှတောက်ပလွန်း၏။

“ရှင်ကားကို ဘယ်လိုစည်းကမ်းမဲ့ ရပ်ခဲ့တာလဲ၊ ကျွန်မကား သွက်လို့မရတော့လို့ ဒီအတိုင်း ထိုင်စောင့်နေရတာ မိနစ်လေးဆယ်ကျော်ကြာတယ် သိလား”

“ဗျာ ဟို ဟို ကျွန်တော်”

တစ်ကြိမ်ဆုံးမသော မေခလောသည် စာနာကြင်နာဘတ်သော

မျက်ဝန်းတွေနှင့်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဒေါသနတ်သမီးလေး ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း နီးနီးကပ်ကပ် မြင်နေရသော မျက်နှာလေးက ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့် ချောမွတ်ရှင်းသန့်နေသည်။

ဒီမျက်နှာလှလှလေးကို မြင်လိုက်ကတည်းက သူ မှတ်မိနေပေမယ့် သူကလေးကတော့ မှတ်မိပုံမရှိပါ။

“ရှင် ဒီလောက်ထိ စည်းကမ်းမမဲ့သင့်ဘူး၊ အခုတော့ ကျွန်အချိန်တွေ အလဟဿကုန်သွားတယ်”

“ဟို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“တောင်းပန်တာထက် နောက်ကို ဒီလိုစည်းကမ်းမဲ့လုပ်တာမျိုး ရှင်မလုပ်မိဖို့ လိုတာ”

“ဟို ဒါ ကျွန်တော်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပြောတယ် ဒါ ရှင်ကားမဟုတ်လား”

အောင်မိုး ရှာခဲ့သည့်ပြဿနာကို သူ ဘယ်လိုရှင်းရမည်မသိအောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ တပ်ထားသော နေကာမျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ တောင်းပန်မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်ရင်း

“ကျွန်တော့်ကားမှန်ပေမယ့် ဒီနေရာမှာရပ်ခဲ့တာ ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး၊ အောင်မိုး အဲ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရပ်သွားခဲ့တာပါဗျာ”

ပန်း မျက်မှောင်လေးကုပ်ကာ တောင်းပန်နေသောသူ့ကို မျက်တောင်ကြီးတွေပုတ်ခတ်ကြည့်မိသည်။ ဒီမျက်နှာကို ပန်း မြင်ဖူးသလိုထင်ထင်မိသည်။

“တကယ်ပါဗျာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို ကားခဏငှားလိုက်

ပါ”

အသေအချာ ရှင်းပြတောင်းပန်နေသော မျက်နှာကို နေကာ မျက်မှန်နှင့်မိ မမှတ်မိပေမယ့် မျက်မှန်ချွတ်လိုက်တော့ ပန်း မှတ်မိသွားသည်။ ဒါ ကြေးအိုးဆိုင်မှာဆိုဖူးသည့်သူ။

သူ စားသောက်ထားသမျှနှင့် လမ်းစရိတ်ငွေ ငါးထောင်ကို ဆောင် ပန်း ရှင်းပေးကူညီခဲ့သည်။

သေချာပါသည်။ တစ်ခါမြင်ဖူးရုံးနှင့်မှတ်မိလောက်အောင် ချောချောသော ရုပ်သွင်နှင့်စတိုင်သပ်ရပ်သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက လွဲချော်စရာမရှိပါ။

ကြေးအိုးဆိုင်ထဲမှာတုန်းကလည်း ဒီလိုစတိုင်ကျကျ အသွင်ပုံဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက သူ့ရဲ့ပါဂျဲရိုကားကြီး ပါမပါတော့ ပန်း သိခဲ့ပါ။

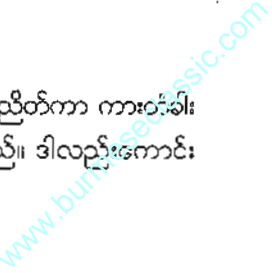
ဒီလိုကားစီးနိုင်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်က ကြေးအိုးဆိုင်ထဲမှာတုန်းက အိမ်အိတ်ပါမလာဘဲ ဒုက္ခရောက်နေသည်ဆိုတာ အမှန်ဟုတ်ရဲ့လားဟု ဆောင် ပန်း သံသယဖြစ်ချင်သွား၏။

ရှိစေတော့။ ပန်း ကူညီခဲ့တာ တကယ်စေတနာအရင်းခံနှင့်မို့ မြန်တွေးမနေချင်တော့ပါ။

“ကဲ ရှင်ကားကို အရင်ဖယ်ပေးပါ၊ ကျွန်မမှာအချိန်တွေ ဆက်ကျနေပြီ”

“ဗျာ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ပန်း ပြောတော့ သူ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ကားတံခါး ခွဲစက်နှိုးသည်။ ပန်းကို သူ မမှတ်မိဟုထင်သည်။ ဒါလည်းကောင်း

ပါသည်။

သူ ကားနောက်ဆုတ်ရှောင်ပေးမှပဲ ပန်းချဲ့ကားကို ဘက်ဆုတ်ထွက်နိုင်တော့၏။

“ဒီ ဒီမှာ ဒီမှာခင်ဗျ”

ကိုယ့်ကားထွက်လို့ရပြီမို့ ပန်း မောင်းထွက်ဖို့ ကြံရွယ်တုန်းမှ သူ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းကာ တားနေတာမို့ ရပ်ထားလိုက်ရ၏။

ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် သူ ပန်း ကားအနီးကို ရောက်လာမိပန်း မျက်ဝန်းတွေပင့်ကာ ဘာလဲဆိုသော အကြည့်နှင့်ကြည့်တော့

“ဟို တောင်းပန်ပြီးရင် ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်စကားပြောခွင့်ပေးပါဗျာ”

“ဘာရယ်”

“ဒီက ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလားဟင်၊ ရွှေအရောင်ဆိုင်မှာတုန်းက ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို ကူညီခဲ့တာလေ”

ပန်းကို သူ မှတ်မိနေသည်ပဲ။ သို့ပေမယ့် ပန်း မမှတ်မိသလို ဝေဝေဝါဟန်နှင့်

“ဟုတ်လား ကြာပြီထင်တယ်၊ ကျွန်မ သိပ်မမှတ်မိဘူး”

“ဟာ မကြာသေးပါဘူး၊ တစ်လနဲ့ဆယ်ငါးရက်ပဲရှိသေးတာပဲ”

ပန်း မျက်ဝန်းလေး ဝိုင်းသွားရ၏။ သူ့မျက်နှာက ကြည့်ကြည့်လင်လင်လေး ပြုံးရိပ်သမ်းလျက်

“ဟို ကျွန်တော် အသေအချာ မှတ်မိနေတယ်၊ အဲဒီတုန်း”

ဒီကကူညီလို့ ကျွန်တော် အဆင်ပြေသွားတာ၊ နို့မို့ဆိုရင် ဆိုင်ထဲမှာ မိုးချုပ်မလား တစ်ခုခုအပေါင်ထားခဲ့ရမလားပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ရှင်တကယ် ဒုက္ခရောက်နေတယ်ထင်လို့ ကျွန်မ ကူညီခဲ့တာပဲ”

“ဟာ တကယ်ပါ၊ စောစောက အောင်မိုးပဲလေ၊ ဒီကောင် အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကိုယူသွားတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ကဲ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုဦး”

“ဟို ဒီကကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီက နာမည်လေးကို သိခွင့်ရမလားဟင်”

“မလိုအပ်ဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်မ ကူညီခဲ့တာက စေတနာသီးသန့်လေ၊ ရှင် ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတာလည်း သိရပြီပဲ၊ ကဲ ကျွန်မ နောက်ကျနေလို့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ပန်း ကားကို ညင်သာစွာမောင်းထွက်ခဲ့လိုက်၏။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ မတ်မတ်လေးရပ်ကျန်ခဲ့သည့် သူ့ကို တော့ တစ်ချက်ကြည့်မိသေး၏။

အပြာနုနုစပို့ရှပ်လက်တိုနှင့် အနက်ရောင်စတိုင်ပန်ကို တွဲဖက်စတတ်ဆင်ထားသော စတိုင်က စမတ်ကျလွန်းပါသည်။

ဒီလိုနေရာမှာ သူနှင့်ပြန်ဆုံရမည်ဟု ထင်မထားခဲ့တာကြောင့် ပန်း အံ့သြမိတာတော့ အမှန်၊ ဘယ်သူလဲမသိသလို ဆုံလည်းမဆုံဖူးပါ။

ပန်းတို့လိုပဲ သင်တန်းလာတက်သူတစ်ယောက်လား မဆိုတတ်။ မပတ်သက်ချင် ဇာတ်လမ်းမရည်ချင်လို့ နာမည်မေးတာကို မပြောခဲ့ပေမယ့် သူ့အကြောင်းတွေကို ပန်း ဘာကြောင့်တွေးနေမိတာလဲ မသိ။

ထူးတော့ ထူးဆန်းနေတာအမှန်။

အခန်း (၃၄)

“ညွှန်လိုက်တာကွာ၊ ဒီလောက်ပြန်ဆုံတာတောင် နာမည်သိ အောင် မင်း မစုံစမ်းနိုင်ဘူးလား”

အောင်မိုး အပြစ်တင်သလိုပြောတော့ သူ ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်း ခါရင်း

“ငါမေးပေမယ့် သူ မဖြေဘူးလေ”

“ဒါဆို မင်းနဲ့မပတ်သက်ချင်တဲ့သဘော၊ စိတ်မဝင်စားတဲ့ သဘောကို ပြတာထင်တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ သဘောကျတယ်၊ မလွယ်ကူတာကိုက အထင်ကြီးစရာအချက်ပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့နာမည် သူ့အကြောင်း ငါစုံစမ်း လို့လွယ်ကူပါတယ်၊ အဲဒီစင်တာမှာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင်တန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ သူလည်း ငါ့လိုပဲ သင်တန်းတက်နေတာဖြစ်မယ်”

“ဘာလဲ မင်းက စုံစမ်းမလို့လား”

“စုံစမ်းရမှာပေါ့၊ ကံကြမ္မာက မေခလာနတ်သမီးလေးကို ငါနဲ့ ပြန်ဆုံခွင့်ပေးပြီပဲ”

“ဇာနည် မင်းဇာတ်လမ်းရှာမလို့လား၊ ကြည့်လုပ်ဦးနော် အန်ကယ်ထက်သိရင် ကျွိုင်နေဦးမယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဟ ဆိုင်တာပေါ့၊ အန်ကယ်ထက်က မင်းနဲ့ငါ့ကို မျှော်လင့် ချက်ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်နိုင်ဖို့ အားလုံးစီစဉ် သေးထားတာလေ”

အောင်မိုး ဘာကိုဆိုလိုသည်ဆိုတာ သူ သိသည်။ ဒယ်ဒီက သူ့ပညာရေးနှင့်အနာဂတ်ကို စီမံကိန်းချ စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သလို သူ ကလည်း ရည်ရွယ်ချက်ခိုင်မာစွာ ရှိနေတာပဲဖြစ်သည်။

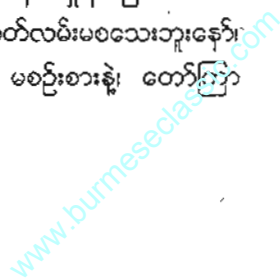
ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုသောအရာက သူ့ဘဝလမ်းအတွက် အဆီး အတားမှမဟုတ်တာ၊ ဘဝအနာဂတ်အတွက် အချစ်ဆိုတာလည်း အရေး မပါသော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲလေ။

“ငါက မင်းရည်ရွယ်ချက်တွေ လွှဲချော်မှာစိုးလို့ သတိပေးတာ”

“မပူပါနဲ့ အောင်မိုးရာ၊ တစ်ကဏ္ဍဆီပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မေခလာ ဘေသမီးလေးကတော့ ငါ့နဲ့အသားကို ပထမဆုံးလှုပ်ခတ်စေတဲ့သူပဲလေ”

“အေးလေ အန်ကယ်ထက်နဲ့ ပြဿနာမရှိရင် ပြီးတာပဲ”

“ဟေ့ကောင် အခုကိစ္စက ဘာမှဇာတ်လမ်းမဝသေးဘူးနော်၊ ဒီဒါနဲ့ပဲရှိသေးတယ်၊ မင်း ချွန်တုန်းလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ တော်ကြာ အသံဒီက စိုးရိမ်နေဦးမယ်”

“ဒါဆိုရင် နှုတ်ပိတ်တဲ့အနေနဲ့ ငါ့ကို ဝမ်းတော့ဘယ်လ် လိုက်
ကျွေး”

“ဆောရီးပဲ၊ မင်းကို နာရင်းတီးချင်နေတာ၊ ကားကိုယူသွား
ပြီး ဖြစ်သလိုရပ်ခဲ့တာ ငါ တင်းနေတာ”

“ဟ ထိုးစရာပါကင်နေရာလွတ်မှ မရှိတာ၊ ရှိတဲ့နေရာ ထိုး
ပေးထားခဲ့တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် မင်း နတ်သမီးလေးနဲ့ပြန်ဆုံရတာ မဟုတ်
လား”

“အေး သူ မဟုတ်ဘဲ တခြားသူဆိုရင် မင်းလုပ်တာ ငါ
ဘယ်လောက်တောင်းပန်ဖြေရှင်းရမယ် ထင်သလဲ”

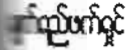
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ကံကောင်းသွားတယ်မဟုတ်လား၊ ငါ
ကြောင့် မေခလာနတ်သမီးလေးနဲ့ ပြန်ဆုံရတာလေ၊ ပြောရရင် ငါက
မြားနတ်မောင်နော် စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်နဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ မဟုတ်မဟတ် ကျိန်ဆဲမနေပါနဲ့၊ မနက်ဖြန်က
ရင် မင်းကိုပြုရမယ်”

အောင်မိုး ကျေနပ်စွာ အခန်းထဲက ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ
ကတော့ စာကြည့်စားပွဲမှာမထိုင်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်သည်။
အာရုံထဲမှာ ထင်မြင်လာသော နတ်သမီးလေးပုံရိပ်က ပျောက်
မသွားခဲ့ပါ။ ကံကြမ္မာက ဆုံခွင့်နှစ်ကြိမ်တောင် ပေးခဲ့သည်ပဲ။

ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ရင်မခုန်တတ်ခဲ့သော သူ့နှလုံးသားက
နတ်သမီးလေးကြောင့် လှုပ်ခတ်ခဲ့ရတာတော့ သေချာသည်။

ထက်စာနည် ဆိုသော သူ့ဘဝကို ဒယ်ဒီက အရာရာပြည့်စုံ
စေခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မာမိဆုံးသွားတာမို့ ဒယ်ဒီက အရာရာ

နှုတ်တိုင်းကျ ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့၏။

ဆယ်တန်းကို လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့်အောင်မြင်ကာ ဆေး
ဘုတ်တက်ခွင့်ရခဲ့ပေမယ့်

“သား ဝါသနာမပါဘူး ဒယ်ဒီ”

“ဒါဆို သားက ဘာတက်ချင်တာလဲ”

“သား ကွန်ပျူတာ တက္ကသိုလ်တက်ချင်တယ် ဒယ်ဒီ”

“အိုကေ သား သားဝါသနာအတိုင်း ရွေးချယ်ခွင့်ကို ဒယ်ဒီ

ပြုတယ်၊ သား ကြိုးစားပါ၊ ပြီးရင် သားအနာဂတ်အတွက်ပညာရေး
ဆိုအပ်သမျှ ဒယ်ဒီ စီမံပေးမယ်”

ပေးထားသည့် ကတိအတိုင်း ဒယ်ဒီက သူ့အတွက် လိုလေ
မရှိ စီစဉ်ပေးခဲ့တာအမှန်ဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်နှင့်မိုင်ပေါင်းများစွာ တေးကွာလှသော ရန်ကုန်မှာ
ဘုတ်တက်ချင်သည်ဆိုတော့လည်း ဒယ်ဒီက သူ့ဆန္ဒကို လက်ခံ

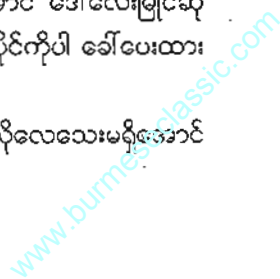
ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့သည်။

သူ လွတ်လပ်အေးချမ်းစွာ တက်နိုင်အောင်ဟုဆိုကာ သီးသန့်
ချွင်းတိုက်တစ်လုံးကို ငှားပေးသည်။ မန္တလေးက သူ့ညီဝမ်းကွဲ
အောင်မိုးကလည်း ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်တက်မှာမို့ အတူလာကာနေ

စားသောက်ရေးကိုလည်း မပူပင်ရအောင် ဒေါ်လေးမြိုင်ဆို
ထမင်းချက်မိန်းမကြီးနှင့် ခြံစောင့်ကြီး ဦးပိုင်ကိုပါ ခေါ်ပေးထား

သည်။

“သားအတွက် ဒယ်ဒီဘက်က ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင်

စီစဉ်ပေးထားတယ်နော်၊ သား ပညာရေးကို ဂရုစိုက်ကြိုးစားပါ၊ ပြီးမှ သားကိုဒယ်ဒီက နိုင်ငံခြားမှာပညာသင်ဖို့အထိ ထပ်ပြီးရည်ရွယ်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒယ်ဒီ”

“သားဆီက ဒယ်ဒီတစ်ခုပဲ ကတိတောင်းချင်တယ်၊ အဲဒါ သားရဲ့ရည်ရွယ်ချက်မပြည့်ခင် အိမ်ထောင်မပြုရဘူး”

“သားကတိပေးပါတယ် ဒယ်ဒီ”

“အလွယ်တကူ ကတိမပေးနဲ့ သား၊ ဒယ်ဒီ လေးလေးနက်နက် တောင်းဆိုတာ”

ဒယ်ဒီသံသယမျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်ကာ ထပ်မေးတော့လည်း သူ ရဲတင်းစွာပဲ ကတိပေးခဲ့၏။

“စိတ်ချပါ ဒယ်ဒီ၊ သား ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှစိတ်မဝင်ဘူး။ သားဘဝအတွက် ဒယ်ဒီဘက်က ဒီလောက်ထိ ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာပဲ သားကြိုးစားမှာပါ”

“ဒယ်ဒီက သားကို အဲဒီလို အပိုင်တုပ်နှောင်မထားပါဘူးနော်၊ ဒယ်ဒီ ဆိုလိုတာက ငါ့သားရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ကို သားစိတ်တိုင်း ရွေးချယ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက် မပြည့်ခင် ဘဝတစ်ခုတည်း တာမျိုးတော့ ဒယ်ဒီ ခွင့်မပြုဘူး။ ဆိုလိုတာက ဘွဲ့ရတာနဲ့ ငါ့ဆက်ကြိုးစားရမယ့်အရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ သားကို ဒယ်ဒီပြောတာ တတ်သင့်တဲ့ပညာတွေ စုံလင်ပြီး သားခြေထောက်ပေါ် သာတည်နိုင်တဲ့အခါ သားနှစ်သက်တဲ့မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ပါ၊ ဒယ်ဒီ ခွင့်ပြုတယ်”

ဒယ်ဒီ ဘာကိုဆိုလိုသည်ဆိုတာကို သူ နားလည်ပါသည်။ ဒယ်ဒီတုန်းက ပညာရေးမဆုံးခင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာကြောင့် ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်။

ဘိုးဘိုးက ဒယ်ဒီကိုအမွေဖြစ်စွန့်လွှတ်ခဲ့တာကြောင့် ဒယ်ဒီနှင့် ဘာမိတ်ဆက်မှုကို ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်။

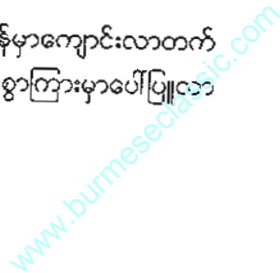
အဆုံးမသတ်သော ပညာရေးကြောင့် ဒယ်ဒီ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ သုံးနှစ်ခန့်ကြာသည်။ ဒယ်ဒီတို့မှာ ထက်စာနည် ဆိုသော သူ မွေးဖွားတော့မှ ဘိုးဘိုးက အိမ်ပြန်ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“အစက အဖေကို ဒယ်ဒီ စိတ်နာခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သား ဘိုးဘိုးလုပ်ရပ် မှန်ပါတယ်၊ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင် ထင်ရာလုပ်ခဲ့တာလေ၊ ဆီအကျိုးက ဒယ်ဒီ အိမ်ထောင်ဦးကာလတွေမှ ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်၊ သား ဘိုးဘိုးရဲ့အရိပ်ကို ပြန်ရောက်မှ သူ့ရဲ့ပုံပိုးမှုတွေနဲ့အတူ ဒယ်ဒီ အောင်မြင်တဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်လာရတာ”

မိုးကုတ် ကျောက်သူဌေးကြီး၏သားဖြစ်သော ဒယ်ဒီသည် ဘိုးဘိုး၏ခြေရာကိုနင်းနိုင်ခဲ့သည်။ မိုးကုတ်မြို့မှာကျောက်တွင်းသူဌေးကြီး ဦးထက်ခေါင်ကျော်ဆိုတာ ဒယ်ဒီ အလွယ်တကူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ဘဝ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ဒယ်ဒီက ထိုအတွေ့အကြုံတွေကြောင့်လည်း သူ့ကိုပညာရေး ဆုံးခင် အိမ်ထောင်မကျစေချင်ခဲ့ပါ။

သူကလည်း ကတိပြုခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မှာကျောင်းလာတက်မည့် သူ့ဘဝအခြေအနေက မိန်းကလေးများစွာကြားမှာပေါ်ပြူလာမယ့် သားတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ရင်မခုန်ခဲ့ပါ။ ထက်စာနည် နှလုံးသားက မာကြောခဲ့၏။

မာကြောသော နှလုံးသားကိုမှ မေခလာနတ်သမီးလေးက လှုပ်ခတ်စေခဲ့၏။ တကယ်ဆို နတ်သမီးလေးက တမင်လှုပ်ခတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ သူ့နှလုံးသားက ပျော်ဝင်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။

အံ့ဩစရာတော့ကောင်းပါသည်။

အချစ်ဆိုသောအရာက ထိုမျှအထိ တန်ဖိုးကြီးမားသည်ဟု သူ့ မထင်ခဲ့။

နှစ်ကြိမ်ရုံးရုံးရုံမျှနှင့် ထက်စာနည် နှလုံးသားကိုလှုပ်ခတ်စေသူ က တစ်ယောက်တည်းပါ။

ကိုယ် မင်းနဲ့ဆုံချင်သေးတယ် မေခလာ နတ်သမီးလေးရယ်။

အခန်း (၃၅)

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါ”

တောင်းဆိုသံနှင့်အတူ ပန်း စားပွဲရှေ့မှာ လာရပ်သော အရိပ်
မာကြောနှင့် မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ ဖြစ်နေ၏။

မှာထားသည့် ကြေးအိုးပူပူကို ငုံ့သောက်နေတုန်း ဝင်လာတာ
ပန်း ကြိုတင်မမြင်လိုက်ပါ။ ရှင်းသန့်ချောမောသောမျက်နှာမှာ
အိမ်မွေ့မွေ့လေး ပြုံးနေပုံက ငြင်းပယ်ဖို့ခက်စေသည်။

ဝတ်ဆင်ထားသည်က ဆင်စွယ်ရောင်စပို့ရှုပ်လက်တို့ကို ဂျင်း
အနုနှင့်ပဲ တွဲဝတ်ဆင်ထားတာမို့ ရိုးရိုးလေးနှင့်အဆင်ပြေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါနော်”

ဒုတိယအကြိမ် ထပ်တောင်းဆိုတော့မှ ပန်း ဆတ်ခနဲ သတိ

ဝင်လာ၏။ သူ့တောင်းဆိုချက်ကို ချက်ချင်းဘာမှခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်ဘဲ သတိလက်လွတ် ငေးမောသွားမိတာကိုတောင် ရှက်မိသည်။

“ကျေးဇူးပါဗျာ”

ရှက်စိတ်နှင့်ခေါင်းငုံ့မိတာကို သူက ထိုင်ဖို့ခွင့်ပြုသည်ယူဆကာ ပန်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီးဖြစ်နေ၏။

အခုမှ မထိုင်ပါနဲ့ဟု ပြောလို့လည်း မသင့်တော့တာမို့ ပန်း နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရသည်။ အခြားသော စားပွဲဝိုင်းတွေရှိနေလျက်နှင့် ပန်း ဝိုင်းမှာထိုင်ဖို့တောင်းဆိုလာတာ အကြောင်းတော့ရှိရမည်။

ဒီနေ့ကျမှ နွယ်နီကလည်း မပါတော့ ပန်းတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည်။ နောက်ထပ်တက်ရမည့်ကျူရှင်က အချိန်လိုသေးတာမို့ ဒီဆိုင်မှာ ကြေးအိုးလာစားဖြစ်တာဖြစ်၏။

အခုတော့ သူ့ရှေ့မှာရှိနေသည့်ဟူသော အသိစိတ်ကြောင့် ပန်း ကြိုက်သောကြေးအိုးအပေါ်မှာတော့ အာရုံမရှိဖြစ်သွားရသည်။

“ဒီက ကားကိုဆိုင်ရှေ့မှာ တွေ့လိုက်ရလို့ ကျွန်တော် ဝင်လာ တာပါ။ ဒီကကို သင်တန်းရှေ့မှာ ကျွန်တော်ရှာသေးတယ်”

ပန်း မျက်မှောင်လေးကပ်သွားရသည်။ ပန်း နာမည်ကို မသိတာကြောင့် နာမ်စားသုံးနေသော ဒီကဆိုသောအသုံးအနှုန်းက နားထဲမှာ ကသိကအောက်ဖြစ်နေတာအမှန်။

“ဒီက ကြေးအိုးကြိုက်တယ် ထင်တယ်နော်”

“နေပါဦး ရှင် ကျွန်မနဲ့ဘာကိစ္စတွေ့ချင်တာလဲ ကိုအုတ်”

“ဗျာ”

ပန်း အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် သူ့ကိုလည်း ကိုအုတ်ဟု သုံးလို့

ဘာမို့ မျက်နှာမဲ့ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဇာနည်ပါ။ အပြည့်အစုံက ထက်ဇာနည်

ပန်း မမေးဘဲ သူ့အမည်ကို ဖွင့်ပြောနေသည်။ ပန်း မဲ့ခနဲ ပြုံးတော့

“ဒီက နာမည်ကောဟင်”

ပန်း မဖြေဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေတော့ ထက်ဇာနည် ပြုံးပြုံးလေး ဆင်းညိတ်ပြီးမှ

“ဒီက နာမ်စားကြီးသုံးရတာ မကောင်းပါဘူးဗျာ ဒီတော့ ကျွန်တော် ပေးထားတဲ့နာမည်ပဲ ခေါ်မယ်၊ မေခလောပေါ့”

“ဘာရယ်”

“မေခလောနတ်သမီးလေ”

ပန်းမျက်နှာလေး ပန်းသွေးရောင်လွမ်းသွားစေမှာသေချာသည်။

“ရှင် လာနောက်မနေနဲ့နော်”

“ဟာ နောက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်နေ တော့ ဒီက ကယ်တင်ခဲ့တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မေခလောနတ်သမီးလို့ ခေါ်တာပါ”

“ကျွန်မနာမည် ရင်ငြိမ်းပန်း၊ မေခလောနတ်သမီးမဟုတ်ဘူး” သူ့မျက်နှာလေး ဝင်းပသွားကာ ပန်း နာမည်ကို အသံလေး ချက်အောင် ရေရွတ်သည်။

“ရင်ငြိမ်းပန်း တကယ်လှတဲ့နာမည်လေးပဲဗျာ”

ပန်း မျက်နှာလေး ဒုတိယအကြိမ် ရှက်ရိပ်လွမ်းသွားစေ၏။

သူ့မျက်ဝန်းတွေနှင့်ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့လည်း စိုးရွံ့နေမိသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ပန်းအချစ်ကို ဝိုင်ဆိုင်ရယူလို၍ ချဉ်းကပ်လာသူတွေ အများကြီးကြုံဖူးပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ပန်း ဒီလိုလှုပ်ခတ်တာမျိုး မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ အခုမှ ဘာကြောင့် ပန်း ခံစားချက်တွေ ထူးဆန်းနေတာလဲမသိပါ။

“ပန်းလို့ပဲခေါ်ပါရစေ၊ အခု ပန်းအတွက် ကျွန်တော်ရှင်းပေးပါရစေနော်”

“မဟုတ်တာ ကျွန်မဘာသာ ရှင်းပါ့မယ်”

“ဒီလို မငြင်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်တုန်းက ပန်း ကူညီပေးတဲ့ကျေးဇူးရှိတယ်လေ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ရှင်ကြိုသလို အခက်အခဲကြုံမှ ရှင်းပေးအောင် အခု ကျွန်မပိုက်ဆံအိတ် ပါလာတယ်လေ”

“ဟာဗျာ အဲဒီလို အတုံ့အလှည့်ကြီးမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ရှင်းခွင့်ပေးပါ၊ ပြီးတော့ ပန်းရဲ့မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါ ကျွန်တော် ပန်းနဲ့ခင်မင်ချင်လို့ပါ”

ကြည့်စမ်း တကယ်လည်သည့် ထက်ဇာနည်ပါပဲ။ တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် တောင်းဆိုချက်တွေ စုံလင်သွားခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်က ပန်း အင်္ဂလိပ်စာသင်နေတဲ့စင်တာမှာပဲ ဂုဏ်ထူးစကားသင်တန်း တက်နေတာပါ”

“ဟင် ကျွန်မ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းတက်နေတာ ရှင် သိတယ်ပေါ့”

ပြုံးပြုံးလေးခေါင်းညိတ်သော သူ့မျက်နှာလေးက မနိုးသော

အရိပ်တွေကင်းစင်နေသည်ဟု ပန်း ထင်သည်။ ပန်း တက်နေသည့် သင်တန်းကိုတောင် သိသည်ဆိုတော့ သူ့စုံစမ်းထားပြီးပြီဆိုတာ သေချာသည်။

“ဒါဆို ရှင် ကျွန်မနာမည်ကို မသိဘူးဆိုတာ ညာတာပဲဖြစ်မယ်”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ပန်းရယ်၊ ပန်းက မသိစေချင်တော့ မသိဟန်ဆောင်ပေးတာပါ၊ ပန်း နာမည်ကိုသိပေမယ့် ကျန်တာတွေ ကျွန်တော် ဘာမှမသိသေးပါဘူး”

ပန်း မျက်စောင်းလေးထိုးတော့ သူ ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးတွေကို ပန်း ခင်မင်ရင်းနှီးသွားမိတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိခဲ့ပါ။

ထိုနေ့က သူနှင့်တစ်ခဏအတူထိုင် စကားပြောခဲ့ရသော အချိန်လေးတွေကို ပန်း ကျေနပ်နေမိတာလည်း အသေအချာပဲဖြစ်သည်။

ကျူရှင်ချိန်ရှိတာကြောင့် ပန်း နှုတ်ဆက်ပြန်တော့ သူက တိုတိုလေး ထပ်တောင်းဆိုသည်။

“ပန်း ကျွန်တော့်ကို ပန်းရဲ့မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ် လက်ခံပါနော်”

ပန်း ခေါင်းလေးညိတ်တော့ ရွှန်းလဲ့တောက်ပသွားသော မျက်ဝန်းတွေက ရင်ခုန်စရာကောင်းနေသည်။

ပန်း ရင်ထဲမှာလည်း တငြိမ်ငြိမ် လှုပ်ခတ်ကြည့်နူးခြင်းတွေနှင့် ထူးဆန်းသောခံစားမှုတွေက ဘဝမှာ ပထမဆုံးပါပဲ။

ဆင်မင်ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားလာတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်မယ် အဲဒီနေ့က နင်သင်တန်းမတက်လို့လေး ငါထိုင်တဲ့ ကြားအနီးဆိုင်ထဲ သူရောက်လာတာ”

နွယ်နီ ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ စဉ်းစားနေ၏။ ပြီးမှ ပန်းကို နှုတ်ဆုတ်လေးစိုက်ကြည့်ရင်-

“သေချာတာကတော့ နင်ရှိနေတဲ့ သင်တန်းခန်းမရှေ့မှာ မောင်းပေါက်တော့မှာပဲ”

နွယ်နီစကားကြောင့် ပန်း ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြုံးမိသည်။

အခုထဲမှာလည်း သူ့ပုံရိပ်လေးကို ပြေးမြင်မိသည်။ သူ့အပြုံးတွေ ကြည့်တွေ့ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသည်ကို ပန်း ကြိုတင်မြင်သိသလိုပါပဲ။

နွယ်နီ ပြောသလို သင်တန်းခန်းမရှေ့မှာ သူ စောင့်နေမည် ဆိုသောကားကောင်း ရင်ကခုန်ချင်သေး၏။

“ပန်း သူ့ကိုနင် စိတ်ဝင်စားနေပြီလား”

ပန်း မျက်နှာအမူအရာက နွယ်နီ အကဲခတ်လို့ရအောင်ပေါ် ချင်နေပြီလား။ နွယ်နီဆိုတာ ပန်းရဲ့အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်သလို

အိမ်ထဲမှာတောင် တိုင်ပင်ဖက်ဆိုလည်းမဟုတ်။

“ဒီသဘောလည်းမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါနဲ့သူက အခုမှ ရင်းနှီး မိ ခဲ့သေးတာကို”

ရှက်သံဝဲဝဲလေးနှင့် ပန်းဆိုတော့ နွယ်နီ သဘောကျသလို ပြုံးရင်း ပန်း ပခုံးလေးကိုသိုင်းဖက်သည်။

“ပန်းရယ် နင်နဲ့ငါက ညီအစ်မတွေလိုနေတာပါ။ နင့်အကြောင်း မသိဘဲပေါ့။ ကျောင်းမှာ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့

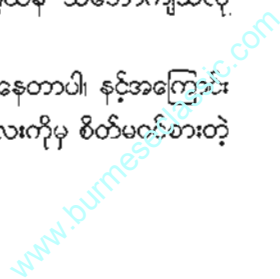
အခန်း (၃၆)

“သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ငါတို့လိုပဲ ကျောင်းသားပဲလား၊ ဘယ်မေဂျာကလဲဟင် ပန်း”

ထက်ဇာနည်အကြောင်း နွယ်နီကိုပြောပြတော့ နွယ်နီဆီက မေးခွန်းတွေ ထွက်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ ပန်း မဖြေနိုင်သော မေးခွန်းတွေ ဖြစ်၏။

“ဟင့်အင်း အဲဒါတော့ ငါလည်းမသိသေးဘူး နွယ်နီ၊ ကြားအနီး ဆိုင်မှာ ငါတို့ဆုံဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုတစ်ခါ ငါတို့ကားကို ပိတ်ရင် သလိုဖြစ်နေတာ သူ့ကားလေး၊ သူက တို့တက်နေတဲ့စင်တာမှာပဲ ဂျပန် ဘာသာစကားသင်တန်း တက်နေတာတဲ့”

“သိပြီ သူက နင်ကူညီပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကို အကြောင်းပြုပြီး

နှင့်က ထက်စာနည်နဲ့မှ ထူးခြားနေသလိုပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် စိတ်ထဲ
စားတဲ့ယောက်ျားလေးရှိသေးတာ တော်သေးတာပေါ့။

နွယ်နီပြောရင်း သဘောကျသလို ရယ်နေပြန်သည်။ ဒုတိယ
နှစ်ကတည်းက နွယ်နီက ချစ်သူရည်းစားရကာ အခုချိန်အထိ စိတ်ထဲ
ကိုယ်တူ တွဲနေဆဲဖြစ်သည်။

ပန်းချစ်သူရည်းစား မထားတာကို နွယ်နီ မကြာခဏပြောတတ်
သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အကြောင်းတွေတော့ နင်သိအောင်စုံစမ်း
ပေါ့ဟာ၊ ရွေးချယ်သင့်တဲ့သူဆိုရင် ရွေးချယ်ပေါ့။”

နွယ်နီက အကြံပေးသလို ထက်စာနည်နှင့်ဆုံတော့ ပန်း
အတူလိုက်ကာ အကဲခတ်ပေးသည်။

သင်တန်းရှေ့မှာ ကြိုစောင့်ကာ ပန်းနှင့်နွယ်နီကို တစ်
ကျွေးဖို့ခေါ်သော ထက်စာနည်နှင့်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။
နွယ်နီက ပန်းဘက်က ရှေ့နေလုပ်ကာ ထက်စာနည်ကိုမေးမြန်း
တော့၏။

“ကိုစာနည်လို့ပဲခေါ်မယ်နော်၊ ကိုစာနည်က လက်ရှိကျောင်း
တက်နေတုန်းလား။”

“ကျွန်တော် ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်တက်ရင်း ဂျပန်စကား
သင်တန်း တက်နေတာပါ မနွယ်နီ”

“ဪ ကျောင်းချင်းမတူလို့မဆုံဖြစ်တာကိုး၊ နွယ်နီတို့
အိကိုကလေ”

“နွယ်နီတို့ကျောင်းကို ကျွန်တော် လာလည်လို့ရမလား”

“အဲဒါ ပန်းကိုမေးလေ၊ ပန်းကခွင့်ပြုရင် လာလို့ရတာပေါ့”
စကားပြော သွက်လက်ချက်ချာသော နွယ်နီကြောင့်ပဲ ထက်
စာနည်နှင့်ရင်းနှီးမှုတို့ ပိုလို့ခိုင်ကျည်ခဲ့ကြသည်။

သင်တန်းမှာဆုံဖြစ်ကြရုံမကဘဲ ပန်းတို့အိကိုအထိ ထက်စာနည်
လာလည်တတ်သည်။

ကင်တင်းနီမှာအတူထိုင်ရင်း ပန်းအကြောင်းတွေကို ပြောပြ
မိသလို သူကလည်း သူ့အကြောင်းတွေကို ပြောပြသည်။

မိုးကုတ်မှ ရန်ကုန်အထိကျောင်းလာတက်သော ထက်စာနည်
အပြည့်စုံချမ်းသာမှုက ပန်းတို့ထက်တောင် သာလွန်မှာတော့သေချာသည်။

“ပန်းဖေဖေက ပန်းကို အတော်ချစ်တာပဲနော်၊ ရန်ကုန်မှာ
အဆင်ပြေပြေကျောင်းတက်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးထားတာပဲ”

“ဇာနည် ဖေဖေလည်း ဒီလိုပဲမဟုတ်လား၊ လုံးချင်းတိုက်နဲ့
ကားနဲ့ ဘာလို့လေသေးမရှိအောင် စီစဉ်ပေးထားတာပဲလေ”

“ဒယ်ဒီက ကိုယ့်ကိုကိရုစိုက်ချစ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်အတွက်လည်း
ဒယ်ဒီက အချစ်ဆုံးသူပဲ အဲ အခုတော့ တစ်ယောက်တိုးသွားပြီ ပန်းရဲ့”

“ဟင် ဇာနည်တို့က သားအဖနှစ်ယောက်တည်းဆို”
“ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ့်မာမိက ကိုယ်ငယ်ငယ်ကတည်းက
ဆုံးသွားတာ”

“ဒါဆို ထပ်တိုးသွားပြီဆိုတာက”
“ဒယ်ဒီကိုပဲချစ်ခဲ့ရတဲ့ကိုယ့်ဘဝမှာ နောက်ထပ်ချစ်ရမယ့်သူ
တစ်ယောက် တိုးလာတာ၊ အဲဒီသူက ရင်ငြိမ်းပန်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

“အို”

ဝေလည်ကြောင်ပတ်နှင့်ရည်းစားစကားအပြောခံလိုက်ရတာ
ကြောင့် ပန်း မျက်နှာလေး ရဲရဲနီသွားခဲ့၏။

“တောင်းပန်ပါတယ် ပန်းရယ်၊ မေခလာနတ်သမီးလေးလို
ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲ ဝင်လာတဲ့မိန်းကလေးက ပန်းပါဗျာ”

ပန်း လက်ဖိုပေါ်ကို အုပ်ဖုံးဆုပ်ကိုင်လာသော သူ့လက်ဖို
တွေက နွေးထွေးနေခဲ့သည်။

တလှိုက်လှိုက်ရုန်းနေသော ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသား၏တောင်း
ဆိုမှုတို့ကို ပန်း မငြင်းဆန်နိုင်ခဲ့ပါ။ တကယ်ဆိုလျှင် မဆွတ်ခင်ကညွတ်
ချင်နေခဲ့သော ပန်းအဖြစ်က ...။

အချစ်ကို ပန်းနှလုံးသားက ခံစားတတ်ခဲ့ပြီ။

အခန်း (၃၇)

“ရင်ငြိမ်းပန်းရေ ရှင့်အဖေရောက်နေတယ်”

အခန်းအပြင်က အသံကြောင့် မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ အလှပြင်
နေသော ပန်း တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အေး၊ အေး၊ အခုလာခဲ့မယ်”

ပြန်ပြောရင်း ပန်း စားပွဲတင်မှန်ထဲကို တစ်ချက်ကြည့်မိ၏။
အေး ဇာနည်နှင့်ချိန်းထားတာမို့ ပန်းအလှပြင်နေမိတာဖြစ်သည်။ မပြင်
မှန်ညက်နေအောင် ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားသောအသွင်နှင့် ဖေဖေကို
ဆိုင်တွေ့ဖို့ စိတ်က မလုံသလို ခံစားနေရ၏။

ပြင်ဆင်ထားတာတွေကိုဖျက်၊ အဝတ်အစားတွေကို ပြန်လဲ
သလိုလည်း အချိန်မရှိတော့ပါ။

ညှော်ခန်းမှာစောင့်နေမည့် ဖေဖေဆီကိုပဲ ပန်း ခပ်သုတ်သုတ်

လေး ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အဆောင်ညှို့ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေသော ဖေဖေက ပန်းကို မြင်တော့ ပါဝါမျက်မှန်ပါးလေးကိုပင့်ကြည့်၏။

“ဟင် ဖေဖေ မျက်မှန်တပ်လိုက်ရတာလား။”

ပန်းအိမ်ကို ပြန်မရောက်တာ တစ်လလောက်တော့ရှိပြီထင် သည်။ ဖေဖေ မျက်မှန်တပ်လိုက်ရတာ မသိပါ။ မျက်မှန်နှင့်ဆိုတော့ ဖေဖေအသွင်က ပိုပြီးရင့်ကျက်သွားသလိုလို။

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဟိုတစ်လောက ဇက်ကြောတွေတက်လို့ ဆေးခန်းပြတော့ မျက်မှန်တပ်ဖို့လိုပီဆိုတာနဲ့ တပ်လိုက်တာလေ၊ ဒါနဲ့ သမီး ဒီနေ့ သင်တန်းမရှိဘူးလား။”

ဖေဖေ မေးတော့ တစ်ခါမှမလိမ့်ညားဖူးသော ပန်း ဘာပြော မှန်းမသိဖြစ်သွားခဲ့၏။ သို့ပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ လိမ့်ညားဖို့အသင့်ဖြစ်နေ၏။

“ဟို အဲ ဒီနေ့ မတက်ဖြစ်တာပါ ဖေဖေ၊ ကျောင်းကသူငယ် ချင်းတစ်ယောက် အလှူရှိလို့လေ။”

အတွေးထဲ ရုတ်ချည်းဝင်လာသော အကြောင်းပြချက်ကို ဖေဖေယုံကြည်ပါမည်လား စိုးရိမ်မိသေးသည်။ ဇာနည်နှင့်ချစ်သူတွေဖြစ် ကတည်းက ပန်း သင်တန်းပျက်တာ သုံးကြိမ်လောက်ရှိပြီ။

ဖေဖေကတော့ ပန်းစကားကို ယုံကြည်သွားဟန်တူသည်။ ဖန် ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတာကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။

“သမီးနေကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ သမီးမေမေက စားစရာ တွေ ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ဆွဲခြင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဖေဖေ

ကြာတော့ ပန်း ခေါင်းလေးညှိတ်ပြုရင်း

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ ဒါနဲ့ မေမေကော နေကောင်းတယ်နော်”

“အင်း ကောင်းတယ်ပဲဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရက်အတွင်းမှာ ခေါင်းကိုက်လောက်တော့ မကြာခဏဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား မေမေက အိမ်အလုပ်တွေကိုတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေရတာ ဖေဖေရဲ့၊ သမီးအတွက်လည်း ချက်ပြုတ်ဖို့မပေးပါ သမီး အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဖေဖေ သမီးဆီသွားမယ်ဆိုတာသိတော့ သမီးမေမေက သမီး ကြိုက်တာလေးတွေ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပေးချင်တယ်တဲ့လေ၊ သူ့သမီး အိမ်ထမ်းဟင်း မစားရတာကြာပြီတဲ့”

ဖေဖေစကားကြားတော့ မေမေမျက်နှာကို ပန်း ပြေးမြင်မိသေး ပန်းအိမ်မပြန်ဖြစ်တာပဲ လေးပတ်ကျော်ပြီမို့ တစ်လလောက်တော့ မပြန်

ပြီးခဲ့သည့်အပတ် ကျောင်းပိတ်ရက်က နွယ်နီတောင် အိမ် ပြင်သည်။ ပန်းကတော့ မပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ သင်တန်းလည်းမတက်ဖြစ်တဲ့ သို့နှင့်လည်ပတ်ဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“သမီးလည်း ကျောင်းတစ်ဖက် သင်တန်းတွေတစ်ဖက်နဲ့ နှစ်ခုနဲ့ ကျန်းမာရေးကိုတော့ ဂရုစိုက်နော် သမီး”

ပန်း ခေါင်းလေးညှိတ်ပြုလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ လိပ် မှည့်ခဲ့ပါ။ ဖေဖေတို့အပေါ် မညာချင်ပေမယ့် ညာတတ်နေပြီ။

“ဖေဖေရဲ့လုပ်ငန်းတွေလည်း မျှော်မှန်းထားတာထက် အောင် မကောင်းတယ် သမီး၊ ဒီနှစ်နေ့ကျောင်းပိတ်ရက်ကျရင် သမီးမြင်တွေ့ရ

www.burmeseclassic.com

မှာပါ”

“ဟုတ်လား သမီး ဖေဖေစက်ရုံကို လိုက်ကြည့်ချင်ပါတယ် မေမေ့ကိုလည်း ပြောပြလိုက်ပါ ဖေဖေ၊ နွေကျောင်းပိတ်ရက်ကျမှ သမီး ဆိုကြမယ်နော်”

“အင်းပါကွယ် စနေ တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်က သမီးသင်တန်း ကျရှင်နဲ့ ဖေဖေတို့ဆီပြန်လာလည်း ပင်ပန်းပါတယ်”

ဖေဖေ စေတနာမေတ္တာ ပြည့်ဝစွာနှင့်ပြောသော စကားဆိုတ ပန်း အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မလုံမလဲဖြစ်နေ

“ဪ သမီး သမီးသုံးဖို့ ငွေလိုသေးလား”

“သမီးမှာရှိပါသေးတယ် ဖေဖေ”

ပန်း ငြင်းပေမယ့် ဖေဖေက ပေါင်ပေါ်က သားရည်အိတ်ကြီး ကိုဖွင့်ကာ ငွေတစ်ထပ်ကို ထုတ်ပြီးဖြစ်နေ၏။

“လိုလိုမယ်မယ် ယူထားလိုက် သမီး၊ ဖေဖေကလည်း စက်ရုံ ကုမ္ပဏီရုံးခန်း ပြေးနေရတော့ သမီးဆီ ခဏခဏ မလာနိုင်ဘူးလေ လိုတာရှိရင် ဖုန်းဆက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

စားပွဲပေါ်က ဆွဲခြင်းထဲကို ပိုက်ဆံတွေထည့်ပေးပြီး ပန်းဘဝ လှမ်းတိုးရွှေ့ပေးပြီးမှ

“သမီး သွားစရာရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ၊ အခုပဲ အလှူသွားမလို့လေ”

“အေး အေး ဖေဖေပြန်မယ် သမီး၊ ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက် နော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

သမီးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ရပေမယ့် သမီး မျက်နှာလေးကို ကြည့်မဝသေးသလို ပြောချင်သောစကားတွေကလည်း ရင်ထဲမှာကျန်ရှိ နေသေးသည်။

တကယ်ဆို သမီးရဲ့အဆောင်ကိုလာစဉ်က သူ့မှာစိတ်ကူးတွေ ခန္ဓာတွေ အများကြီးနှင့်ဖြစ်သည်။ သမီးကိုခေါ်ပြီး ကြေးအိုးဆိုင်ကောင်း ကောင်းတစ်ဆိုင်ကို သွားစားကြမည်။

အိမ်ကိုပြန်မရောက်တာ တစ်လကျော်ကြာပြီဖြစ်သည့် သမီး ဆို စကားတွေအများကြီး ပြောချင်သည်။

“သမီးလေးကို ကျောင်းပိတ်တစ်ရက် အိမ်ပြန်ခဲ့ဖို့ ငြိမ်းမှာ သယ်လို့ ပြောပေးဦးနော် မောင်”

ငြိမ်း မှာလိုက်သောစကားကိုလည်း သူ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ အပြင်သွားစရာကိစ္စတစ်ခုနှင့် ပြင်ဆင်ထားသောသမီးကို သူ ကြေးအိုး ဆိုင်ကိုလည်း မခေါ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

သမီးလေးခမြာ အချိန်ပိုမရှိအောင် ချာလည်နေတာကိုပဲ သူ နားမိသည်။

နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေရောက်မှပဲ သမီးလေးနဲ့မိသားစုဖျော် နှစ်ခြင်းခွင့် ဆိုတွေကြတော့မည်။ ဒီအချိန်မှာတော့ သမီးလေးကို သူမိသည့်စိတ်တွေကို သူကော ငြိမ်းပါ မျှီသိပ်ထားကြရဦးမည်။

အခန်း (၃၈)

“ဒါဆို ကိုက ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဂျပန်စကားပြောသင်တန်း တက်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား ကို”

“ဟုတ်တယ် ပန်းရဲ့၊ ကိုယ်ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဆေး ကျောင်းတက်ခွင့်ရပေမယ့် ကိုယ်က ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ဒယ်ဒီကို တောင်းဆိုကြည့်တယ်။ ဒယ်ဒီက ခွင့်ပြုတယ်။ ကိုယ်ဘွဲ့ရင် ဂျပန်မှာ ကွန်ပျူတာနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ ဒီလိုပမာသင်တန်းတွေ ဒယ်ဒီ တက်စေချင်တယ်တဲ့”

“ဪ ဒါကြောင့် ကိုက ဂျပန်စာကိုသင်နေတာကိုး”

“အခု ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပန်းကိုငေးငေးလေးစိုက်ကြည့်ဦး”

“ပန်းကကော ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ သင်တန်းတက်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဘွဲ့ရပြီးချိန်မှာ တတ်သင့်တဲ့ပညာတွေလည်း စုံလင်တာ ကျွမ်းရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့လေ”

“ဟင် ကို သိနေတယ်”

“သိတာပေါ့၊ ဘွဲ့ရပြီးတာနဲ့ ပန်းက ပန်းဖေဖေရဲ့လုပ်ငန်းတွေ ကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မဟုတ်လား”

ပန်း စိတ်ကူးရည်ရွယ်ချက်တွေကို ပန်းတစ်ခါမှ မပြောပြဖူးဘဲ ကို ဘာကြောင့် သိနေတာလဲ အံ့ဩမိ၏။

ပန်း မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်အံ့ဩနေတာကိုပဲ ဇာနည်က ပြီးပြုံးကြုံးကြည့်နေဆဲ။

“ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ ပန်း မပြောဖူးပါဘူး”

“နွယ်နီ ပြောပြတာလေ”

“ကြည့်စမ်း ဒါကြောင့်ကိုး”

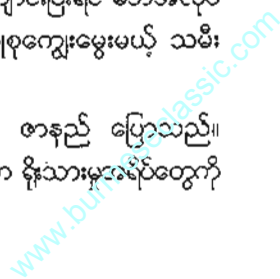
“ကိုယ်က ပန်းအကြောင်းတွေ အားလုံးသိထားပြီးသားပါ။ ပန်းကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေက ပန်းကိုလစဉ် စားသောက်စရာတွေ ချွေးကလာသို့ပေးတာကော အားလုံးသိတယ်”

ဇာနည် စကားကြောင့် ပန်း ရင်ထဲထိတ်သွား၏။ နွယ်နီ အားလုံးကို ပြောပြလိုက်သည်လား။ ပန်းက ဖေဖေတို့ရဲ့မွေးစားသမီးဆိုတာကို ဇာနည်သိနေသလား။

“ကိုကို နွယ်နီပြောပြတာလား၊ နောက်ထပ် ဘာတွေထပ်သိ သားသေးလဲ”

“ပန်းမိဘတွေက ပန်းကိုသိပ်ချစ်သလို ပန်းကလည်း သူ့မိဘ တွေကိုအရမ်းချစ်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျောင်းပြီးရင် မိဘအလုပ် တွေကို ပန်း ဦးဆောင်ပြီး ပန်းမိဘတွေကို ပြုစုကျွေးမွေးမယ့် သမီး ဦးစွာလေး မဟုတ်လား”

ပန်း မေးဖျားလေးကို ကိုင်မော့ရင်း ဇာနည် ပြောသည်။
“ပြီးရင်တိုတောက်ပနေသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ခိုးသားမုသေ့လုပ်တွေကို

ပန်း မြင်နေသည်။

ထိုထက်ပိုပြီး ဇာနည် သိထားပုံမရှိပါ။ နွယ်နီကလည်း ပန်းကို မိသားစု၏အရေးကိစ္စတွေကို ပြောမည်မဟုတ်။

“ပြောလေ ပန်း၊ ကိုယ်သိထားတာတွေ ပြောတာတွေ မမှာဘူးမို့လား”

“မမှားပါဘူး ကိုရယ်”

“သမီးအလိမ္မာလေးက မိဘတွေသဘောမတူလို့ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုတော့ မစွန့်ပစ်လိုက်ပါနဲ့နော် ပန်း”

“ကိုရယ် ဖေဖေ မေမေတို့က ကိုလိုလူတစ်ယောက်ကို ဘာလို့လက်မခံရမှာလဲ၊ အဲဒါကိုဘက်က စိုးရိမ်စရာမလိုဘူး၊ ပန်းကသားစိုးရိမ်ရမှာ၊ တော်ကြာ ကိုမိဘတွေက ပန်းနဲ့သဘောမတူဘူးဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဇာနည် ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါရမ်းရင်း ပန်း ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်သည်။

“ကိုယ့်ဒေသဒိကာ သဘောမတူစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ကိုယ်ခြေချင်တာတွေကို အမြဲတမ်းလုပ်ပေးခဲ့တဲ့ဒေသဒိကာ အိမ်ထောင်ဖက်ကိုလည်း ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျရွေးချယ်ခွင့်ပေးပြီးသားပါ၊ အဲ တစ်ခုတော့ ဒေသဒိကာ ကိုယ့်ကိုကတိတောင်းထားတယ်”

“ဘာကတိလဲ ကို”

“ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရပ်တည်နိုင်ဖို့အတွက် ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ပညာတွေမစုံမချင်း အိမ်ထောင်မပြုဖို့ပါ၊ ကိုယ်ဘွဲ့ရတာနဲ့ ဂျပန်မှာ ပညာဆက်သင်ရမယ်၊ ပြီးရင် ကိုယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ပညာနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု ဒေသဒိကာ တည်ထောင်ပေးမယ်၊ ဒါတွေပြည့်စုံရင် ကို”

သဘောကျနှစ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူတဲ့”

“ကိုဒေသဒိကာ ကိုအနာဂတ်အတွက် ကတိတောင်းတာ ဖြစ်မှာဦး”

“ဟုတ်တယ် ပန်း၊ ဒေသဒိတုန်းက ဘိုးဘိုးသဘောမတူဘဲ သညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လို့ ဘိုးဘိုးက အမွေဖြစ်ခဲ့တယ်၊ မိသားစုဘဝကို ဒေသဒိခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အလှည့်မှာ ဒေသဒိကာ စိုးရိမ်နေတာ”

ဇာနည်ရဲ့ဒေသဒိကို မမြင်ဖူးပေမယ့် ပန်း နားလည်နိုင်ပါသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသား ဇာနည်အပေါ်မှာ သိပ်ချစ်ရှာမှာ သေချာသည်။ ဖေဖေတို့လည်း ပန်းကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တာပဲလေ။

ပန်းက သွေးသားရင်းချာမဟုတ်ပေမယ့် ဖေဖေတို့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပြည့်ဝစွာပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။

ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ဇာနည်ကို ပန်း နှင့်ပြောပြဖြစ်မှာပါ။ မွေးစားသမီးဆိုပေမယ့် ဖေဖေတို့ပန်းကို ဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲ ဇာနည် သိထားသည်။

ပန်း ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် အံ့ဩသွားရုံကလွဲလို့ ဇာနည်အတွက် ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင်တာလည်း သေချာသည်။

ပန်းနှင့်ဇာနည်တို့အခြေအနေက နှစ်ဖက်မိဘတွေ မကြည်ဖြူစရာအကြောင်းမှ မရှိဘဲလေ။

အရေးကြီးတာက ပန်းနှင့်ဇာနည်တို့ရည်ရွယ်ချက်တွေအတိုင်း ဆက်ကြိုးစားကြဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

မောင်: ဟင်း”

“ပန်းနော် မခံနိုင်အောင် လာမပြောနဲ့၊ ဇာနည်ဆိုတဲ့ကောင်
နည်းသားက တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ အားလုံးမြင်အောင် သက်သေပြ
နိုင်ရမလား”

ဇာနည် မျက်မှောင်ကြီးကပ်ကြည့်ရင်း မကျေမနပ်ပြောတော့
နဲ့ သဘောကျစွာရယ်မောရင်း

“နောက်တာပါ ကိုရယ်၊ ကဲ ဘယ်သွားမှာလဲ”

ဇာနည် လက်မောင်းကိုခိုတွယ်ရင်း ပန်း မေးနေတုန်း ကျောပိုး
ဆိတ်လေးထဲက ဟန်းဖုန်းလေးက မြည်လာတာမို့

“ခဏလေး ကို၊ နွယ်နီလား မသိဘူး”

ဖုန်းလေး ထုတ်ကြည့်တော့မှ နွယ်နီဆီကမဟုတ်ဘဲ ဖေဖေဆီ
ဖုန်းဆက်တာဖြစ်နေသည်။

“ဖေဖေဆီက ကိုရဲ့၊ ခဏလေးနော်”

ဇာနည်ကိုပြောရင်း ပန်း ဖုန်းကိုဖွင့်နားထောင်လိုက်တော့
ဒေအသံကို ပီပီသသကြားရ၏။

“သမီး ဖေဖေပါ၊ စာမေးပွဲဖြေနိုင်ရဲ့လား သမီး”

“ဖြေနိုင်ပါတယ် ဖေဖေ၊ အခုပဲ စာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်တာ
ပေးရဲ့”

ဇာနည် ကြားအောင် ပန်း စပီတာပါဖွင့်ပေးထားတာမို့ ဇာနည်
ထည်း ပြုံးပြုံးလေး နားထောင်နေသည်။

“ဝမ်းသာတယ် သမီး၊ သမီး ဒီညနေ ပြန်ရောက်မှာလား”

“မေမေက မျှော်နေတာ”

အခန်း (၃၉)

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့မှာ ဇာနည် ပန်းကိုလာစောင့်နေခဲ့သည်။
စာမေးပွဲဖြေဆိုပြီးသွားပြီမို့ နွယ်နီကလည်း သူမချစ်သူနှင့်လည်ပတ်ဖို့
အစီအစဉ်ရှိသည်။

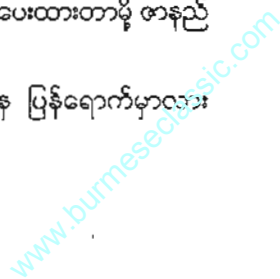
ပန်းတို့လည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး လျှောက်လည်ကြဖို့ ချိန်းဆဲ
ထားကြတာဖြစ်၏။

“ပန်း ဖြေနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြေနိုင်ပါတယ် ကို၊ ကို ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ၊ ကင်တင်းနီမှာ ဝေါင်တောင်ထောင်
ထိုင်စောင့်နေရတာ ပျင်းလိုက်တာ”

“ဆိုင်ရှေ့ကဖြတ်သွားသမျှ ကောင်မလေးတွေကို လိုက်စောင့်
နေတာမဟုတ်လား၊ ကိုခေါင်းကြီးတောင် ညာဘက်စောင်းနေသလို”

“ဟို အဲ သမီး မနက်ဖြန်မှပြန်လာမယ် ဖေဖေ၊ ဒီနေ့ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လျှောက်လည်ကြမလို့ နွယ်နီလည်းပါတယ် ဖေဖေရဲ့”
တစ်ဖက် ဖေဖေအသံ ခဏတော့တိတ်သွား၏။ ပြီးမှ

“ဪ အင်း အင်းပါ သမီး၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ဖေဖေတို့ဆုံ ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ မေမေကိုလည်း ပြောလိုက်နော်၊ သမီး ပြန်လာတော့မယ်လို့”

“ကောင်းပြီ သမီး၊ ဒါပဲနော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ပန်း ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့ ဇာနည်က ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ လှင်း ပုတ်လာရင်း

“သမီးအလိမ္မာတုံးလေးက ဒီလိုပဲ အဖေကိုညာရသလား”

“ကိုနော် ခုချက်ချင်း အဆောင်ပြန်ပြီး အိမ်တန်းပြန်လိုက်ရ မှာလား”

“အာ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒီတစ်ရက်လေးတော့ ကိုယ်နဲ့အတူ ရှိပေးပါ။ နွေကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ခုလုံး ခွဲနေရမှာလေ”

ပန်း ခါးလေးကို သိုင်းဖက်ရင်း ဇာနည်ပြောတော့ ပန်း မျက်စောင်းလေးထိုးမိ၏။

တကယ်ဆို ကိုနှင့်ခွဲခွာနေရမည့် နွေကျောင်းပိတ်ရက်အတွက် ပန်းလည်း ကြိုတွေး လွမ်းကြည့်မိရုံနှင့် ရင်ထဲမှာခွမ်းမောချင်ချင်။

ကိုကို ပန်းသိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ ကိုရယ်။

အခန်း (၄၀)

ခြံထဲကို ပန်း ကားလေးထိုးဝင်လာကတည်းက ဖေဖေ ဆင်ဝင် ဆက်က စောင့်ကြိုနေသည်။

“ဖေဖေ မေမေကောဟင်”

“ညှော်ခန်းထဲမှာရှိတယ် သမီး”

ပန်း ဖေဖေကိုကျော်ပြီး ညှော်ခန်းထဲလှမ်းကြည့်တော့ ထိုင်ခုံမှာ ဆိုင်နေသော မေမေကိုတွေ့သည်။

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား ဖေဖေ”

ပန်း ဖေဖေကိုမေးရင်း ခြေလှမ်းတွေက မေမေဆီကို ခပ်သွက် သွက်လှမ်းခဲ့ပြီးဖြစ်နေသည်။ မေမေက ပန်းကိုပြုရင်း လက်ကမ်းပေးရုံ အထဲပြီး မတ်တပ်တောင် မရပ်နိုင်ရှာ။

“မေမေ မေမေ နေမကောင်းဘူးလား”

“အင်း သိပ်နေမကောင်းဘူး သမီး၊ ဆေးသောက်ထားတော့ ဆင်ကမူးနေလို့ ထွက်မကြိုနိုင်တာ”

မေမေအပြုံးတွေက တောက်ပနေပေမယ့် မေမေမျက်နှာက ညှိုးလျှော့နေသည်။ မေမေမျက်နှာလေး သိသိသာသာ ချောင်ကျသွားသည်။ ပန်း စိုးရိမ်သွားမိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ၊ နေမကောင်းတာ ကြာပြီလားဟင်”

မေမေလက်ဖဝါးလေးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ဘေးကပ်ထိုင်ရင်း ပန်းမေးတော့ ဖေဖေ အနားရောက်လာကာ

“တစ်ပတ်လောက်တော့ ရှိပြီ သမီး၊ အာနုံကြောအားနည်းလို့ တဲ့၊ စောစောကပဲ ဆေးတွေသောက်ထားလို့ သမီးရဲ့”

“သမီးကို ဖုန်းဆက်တုန်းက ဘာလို့မပြောတာလဲ ဖေဖေရယ်၊ မေမေ နေမကောင်းကတည်းက ဖုန်းဆက်ပြောရောပေါ့”

“ဪ သမီး စာမေးပွဲရက်ကြီး စိတ်ပူမှာစိုးလို့ပါ၊ မနေ့ကလည်း သမီးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လည်ပတ်စေချင်ပြီး ဖေဖေ မပြောဖြစ်တာပါ”

ပန်း လိပ်ပြာမလုံသလို ဖြစ်သွားရသည်။ မနေ့က ဖေဖေတို့ ညာခဲ့တာ ကိုယ်တိုင်ပဲအသိဆုံးဖြစ်သည်။ မေမေ နေမကောင်းဆိုလျှင် ပန်း ပြန်လာဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာဖြစ်၏။

“အခု သမီးရောက်လာပြီပဲကွယ်၊ မေမေ သက်သာပါတယ်၊ ဪ သိသိသာသာ ပညာရှိလားဟင်”

အိမ်ခန်းတံခါးဝက မတ်တပ်လေးရပ်ကြည့်နေသော မိန်းမကြီးကို မေမေ လှမ်းခေါ်မှပဲ ပန်း မြင်မိတာဖြစ်၏။ ဒေါ်ညိုစိန်ဆိုသော မိန်းမကြီးက ပန်းတို့အနားလျှောက်လာကာ ရိုရိုလေးရပ်နေ၏။

“ထိုင်ပါ မညိုစိန်၊ ဒါ ငြိမ်းတို့သမီးလေးလေ့ ရင်ငြိမ်းပန်းတို့ သမီး မညိုစိန်က မေမေတို့အိမ်မှကိစ္စတွေအတွက် ခေါ်ထားတာလေ၊ မေမေ သိပ်နေမကောင်းတော့ မညိုစိန်ကိုပဲ အားကိုးရမှာ”

အိမ်အကူတစ်ယောက် ခေါ်လိုက်တာကို ပန်းမသိပါ။ ဒါပေမဲ့

မေမေ သက်သာသွားသည့်ကိစ္စမို့ သဘောတူသည်။

“သမီး မေမေက နေမကောင်းဖြစ်မှပဲ မီးဖိုခန်းထဲက ထွက် ချင်တာကွ၊ မနက်ကတောင် သမီးစားဖို့တုံ့ ဟင်းတွေ ဘယ်လိုချက် ဘာညာနဲ့ မညိုစိန်ကို စီမံခိုင်းနေသေးတာ”

“သမီးအကြိုက်ကို မညိုစိန် သိအောင်ပြောပြတာပါ မောင်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးရောက်လာပြီဆိုတော့ ငြိမ်း ဝေဒနာတစ်ဝက် သက်သာသွားပြီမဟုတ်လား”

ဖေဖေစကားကြောင့် မေမေ ပြုံးပြုံးလေးခေါင်းညိတ်ကာ ပန်း ကို ကြည့်သည်။ ပန်း မေမေကိုသိုင်းဖက်ရင်း

“မေမေ နေမကောင်းအောင်နေနော်၊ သမီး မေမေနဲ့အကြာကြီး နေမှာပါ”

မေမေက ပန်းခေါင်းက ဆံနွယ်တွေကိုပွတ်သပ်ရင်း ပြုံးနေဆဲ။ ပန်းတို့သားအမိကိုကြည့်ရင်း ဖေဖေရဲ့မျက်နှာကလည်း အပြုံးတွေ ဝေ ဘာနေသည်။

ပန်းအတွက်တော့ ဖေဖေ မေမေတို့အရိပ်သည် အမြဲတမ်း နှေးထွေးငြိမ်းချမ်းနေတာ သေချာသည်။ ဒီလိုချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ပြည့်ဝ နေလျက်နှင့် နောက်ထပ်ရင်ခွင်တစ်ခုကို ပန်းမျှော်လင့်ချင်နေတာ ဖြစ် သင့်ရဲ့လား။

ပန်းမှာချစ်သူရှိနေခဲ့ပြီဆိုတာသိလျှင် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ ဘယ် နည်းစားရမည်လဲ။

ဒီအချိန်မှာတော့ ပန်း ပြောထွက်ဖို့ နှုတ်က မဝံ့ရဲသေးတာ မှန်းမိ။

တင်ဆာဆိုသော ဝေဒနာဆိုးကြီး ငြိမ်း ပိုင်ဆိုင်နေရပြီဆိုတာ သိခဲ့သည့် နေ့က...

ငြိမ်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ငိုကြွေးမိ၏။ မောင်သည်လည်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလျက် ငြိမ်းကို လွတ်ထွက်သွားမတတ် ဖက်ထားရင်း သွေးပျက်ထိတ်လန့်နေခဲ့သည်။

ငြိမ်း သိပ်ကိုက်ဆိုးပါသည်။ ဒီလောက်အထိ ဆိုးဝါးလှသော ဝေဒနာကြီးကိုမှ ငြိမ်း ပိုင်ဆိုင်ရသတဲ့လား။

ငြိမ်းချစ်တဲ့သူတွေကို ထားရစ်ခဲ့ဖို့အတွက် ကြိုတင်သေမိန့်ချမိလိုက်ရသည့်အဖြစ်။

“ငြိမ်း ငြိမ်းဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ မောင် မောင် ငြိမ်းကိုအတတ်နှိုင်းဆုံးကုသမယ်၊ အိုကွာ မောင်မှာရှိတဲ့စည်းစိမ်တွေ ဘယ်လောက်ကုန်တုန် မောင် အဆုံးရှုံးခံနိုင်တယ် ငြိမ်းကို မောင်မဆုံးရှုံးပါရစေနဲ့”

မျက်ရည်စတွေကြားက ဗလံဗထွေးဆိုရင်း မောင် သတ်ထက်လွတ် ငိုကြွေးနေတာကို ငြိမ်း နှစ်သိမ့်ဖေးမဖို့ ဘာစကားမှမရှိခဲ့ပါ။

အမြဲတမ်း မောင်ကိုနှစ်သိမ့်ခဲ့သော ဖေးမကြင်နာပေးခဲ့သော ငြိမ်းမှာ ခွန်အားတွေပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

တိကျသေချာတဲ့ဆေးစစ်ချက်မှတ်တမ်းကြီးက သက်သေဖြစ်နေပြီပဲလေ။ ငြိမ်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ယုံ့နှံ့နေတဲ့ကင်ဆာအကြိတ်တွေက ဘယ်လိုမှ ကုသမရနိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေဆိုတာကိုလည်း ပါရဂူကြီး ဆွဲက ရှင်းပြထားသည်။

တကယ်တမ်း သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ရပြီဆိုမှ ငြိမ်း တုန်လှုပ်မိသည်။ မောင် ငိုကြွေးခံစားနေတာကိုလည်း မမြင်ရက်။

အခန်း (၄၁)

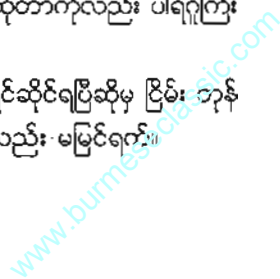
စားပွဲပေါ်ရှိ ဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ရင်း ငြိမ်းရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်က လှိုက်ဖိုတက်လာသည်။ မောင်ရယ် ငြိမ်းရယ် သမီးလေးရယ် ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံလေးထဲမှာ သုံးယောက်စလုံး အပျော်အပြုံးတွေ ဝေနေခဲ့ကြသည်။

ဒီလိုပျော်ရွှင်စရာခံသားစုဘဝလေးကို ငြိမ်း အကြာကြီးပိုင်ဆိုင်ရဦးမည်ဟုပဲ မျှော်လင့်ခဲ့သည်။

အခုတော့ မမြင်နိုင်သော ကံကြမ္မာက ငြိမ်းချစ်သောမိသားစုဘဝလေးမှာ ငြိမ်းကို အကြာကြီးရှင်သန်ခွင့်မပြုတော့ပါ။

ဒါကိုသာ သမီးလေးသိလျှင် ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းရှာမည်လဲ ငြိမ်း မတွေးရဲပါ။

မောင်နှင့်သမီးလေးအနားက ငြိမ်းကို ခေါ်ထုတ်သွားမည်

ဟိုတုန်းက မောင်တစ်ခုခု ခံစားစိတ်ညစ်လျှင် ငြိမ်းပဲဖေးတာပဲ။ အခုလည်း ငြိမ်း မောင့်ကိုနှစ်သိမ့်နိုင်ရမည်။ ငိုကြွေးနေတာမှဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလေ။

သမီးရိုမနေတဲ့ အိမ်ကြီးမှာ မောင်နှင့်ငြိမ်း ရှင်သန်လျက်ပဲ သေဆုံးနေကြတဲ့ဘဝမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။

“မောင် ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေကို ငြိမ်းတို့ရင်ဆိုင်ရအောင်”

“ငြိမ်းရယ် မောင် မောင် အရမ်းခံစားရတယ်ကွာ”

ပြောရင်း မျက်ရည်တွေပါ ပေါက်ခဲကျလာသော မောင့်ပါးဖြူနှစ်ဖက်ကို ငြိမ်း လက်ဖဝါးတွေနှင့် ပွတ်သပ်နှစ်သိမ့်မိသည်။ မောင်မျက်နှာကို ငြိမ်းရင်မှာ ဆွဲကပ်ပွေ့ဖက်ထားမိ၏။

“မငိုပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မောင့်မျက်ရည်တွေကို ငြိမ်း မမြင်ရဘူး။ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ငြိမ်းတို့ခွဲရမှာပဲလေ၊ ဒါကို မောင်လက်ထယ်မဟုတ်လား”

“ငြိမ်းရယ် မောင့်ကိုမနှစ်သိမ့်ပါနဲ့၊ ငြိမ်းနဲ့မောင်နဲ့ သမီးထောတို့အနာဂတ်အတွက် မောင် မျှော်လင့်ထားတာ အများကြီးပါ”

“ငြိမ်း မရှိတော့ပေမယ့် သမီးလေးအနားမှာ မောင်ရှိနေဦးမှာလေ၊ အဲဒီအတွက် ငြိမ်း ကျေနပ်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး သမီးလေးအတွက် ငြိမ်းကော မောင်ပါရှိနေရမှာ”

“သမီးလေးကို သိပ်ချစ်တဲ့မောင် သမီးလေးအနားမှာရှိနေတာကိုပဲ ငြိမ်း ဝမ်းသာကျေနပ်တယ်၊ ငြိမ်း စိတ်ချယုံကြည်စွာထွက်ခွာသွားနိုင်တယ် မောင်ရယ်”

“တော် တော်ပါတော့ ငြိမ်းရယ် မပြောပါနဲ့တော့”

ငြိမ်းမျက်နှာကို မောင်ကပါးမှာအပ် ဖက်ထားရင်းဘာသည်းမောင့်ဆံပင်တွေကို ငြိမ်း ညှင်သာစွာပွတ်သပ်ပေးနေမိဆဲး

“မောင် ငြိမ်းရောဂါကို သမီးလေး မသိပါစေနဲ့နော်၊ မောင်နဲ့ ငြိမ်းပဲ သိထားပါစေ”

“ငြိမ်းရယ်”

“သမီးလေးရည်ရွယ်ချက်တွေအတိုင်း စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးစားပါစေကွယ်၊ ပြီးရင် ငြိမ်း ရောဂါကြီးကို မေ့ထားပြီး မောင်နဲ့ငြိမ်း အရင်လိုပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားကြရအောင်”

“ငြိမ်းရယ် မောင် ဘယ်လိုနေရမှာလဲ”

“မောင်နဲ့သမီးလေးကို မထားရစ်ခဲ့ရချိန်လေးမှာ ငြိမ်း ပျော်ပျော်နေခွင့်ပြုပါ မောင်၊ သမီးလေး ဘာမှမသိပါစေနဲ့၊ အဲဒီကတိတ်တစ်ခုတော့ ငြိမ်းကို မောင်ပေးပါ”

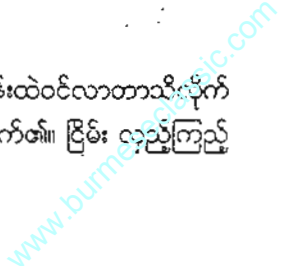
ငြိမ်း တောင်းဆိုသောကတိတ်ကို မောင် ခေါင်းညှိတ်ခွင့်ပြုပေးခဲ့သည်။ ငြိမ်းအတွက် ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ နေထိုင်ရှင်သန်ခွင့်လေးက လပိုင်းမျှလေးပဲ ရှိသည်တဲ့။

အဲဒီကာလလေးကို ငြိမ်း ပျော်ရွှင်စွာ ကုန်ဆုံးရှင်သန်ချင်သည်။

အခု သမီးလေးလည်း ငြိမ်းအနားမှာရှိနေသည်။ ဘယ်တော့မှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတော့သော မိသားစုဘဝလေးကို ငြိမ်း လက်ရှိမှာတော့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနေသေးသည်ပဲ။

“ငြိမ်း”

ခေါ်သံတိုးတိုးနှင့်အတူ မောင် အခန်းထဲဝင်လာတာသိလိုက်တာမှ ငြိမ်း မျက်ရည်တွေကို ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်၏။ ငြိမ်း လှည့်ကြည့်

တော့ မောင် ငြိမ်းအနားရောက်နေပြီ။

“ငြိမ်း ငိုနေတာလားဟင်”

မေးလာသည့် မောင်အသံတွေကပါ တုန်ချင်နေသည်။ ငြိမ်း
ခေါင်းလေးခါပြူးပြုရင်း

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်၊ ငြိမ်း မငိုပါဘူး၊ ဆေးသောက်မလို့
မောင်ကိုစောင့်နေတာလေ”

အပြုံးနဲ့ငြိမ်း ညာမိပေမယ့် မို့အစ်နေသော ငြိမ်းမျက်လုံးတွေ
ကို မောင် မြင်သွားမှာသေချာသည်။

“ငြိမ်းရယ် မောင်ရင်ထဲမှာမကောင်းဘူး”

ငြိမ်းကို ဖေးမထွေးပွေ့ရင်း မောင်ဆိုတော့ မောင်ကျောပြင်ကို
ငြိမ်း သိုင်းဖက်လိုက်မိသည်။

“ဘာမှမကောင်းမဖြစ်နဲ့ မောင်၊ သမီးလေး ဘာမှမရိုင်းမိပါစေနဲ့
နော်၊ ပျော်စရာအချိန်လေးတွေ ငြိမ်းအတွက် အဆုံးမသတ်ချင်လို့ပါ”

“မောင်ကတိပေးပါတယ် ငြိမ်း၊ ငြိမ်းကော သက်သာရဲ့လား
ဟင်”

“ငြိမ်း နေကောင်းပါတယ် မောင်၊ ပျော်လည်းပျော်တယ်
ပြီးတော့ မောင့်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ငြိမ်းကျောပြင်ကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးနေသော မောင်
လက်ဖဝါးတွေ တုန်ခါနေသည်လား။

သမီးလေးအနားမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့် မောင့်မှာဒီထက်ခွန်အား
သတ္တိတွေ ရှိစေချင်တယ် မောင်ရယ်။ ငြိမ်းအတွက်တော့ မောင်နဲ့သမီး
လေးကိုစိတ်ချစွာထားရစ်ခဲ့နိုင်ရင် ကျေနပ်နိုင်ပါပြီကွယ်။

အခန်း (၄၂)

ဒီနေ့ ဇာနည် စာမေးပွဲဖြေဆိုပြီးချိန်လောက်မှာ ပန်း ခြံထဲဆင်း
ကာ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ပန်းလား ကိုယ်အခုပဲ စာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်တာ၊ ဖုန်း
ဆက်ဆက်တော့မလို့”

“ဖြေနိုင်တယ်မို့လား ကို”

“ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ ပန်းကော နေကောင်းတယ်နော်၊ ပန်းမေမေ
ကော နေကောင်းပြီလား”

ပန်း ပြောပြထားတာကြောင့် မေမေ နေမကောင်းတာသိနေ
တာ ဇာနည်က သတိတရမေးနေ၏။

“မေမေလား သက်သာပါတယ် ကို၊ ခေဝေးတွေတော့ သောက်နေ
တာနဲ့ပဲလေ”

“အင်း ယောက္ခမကြီး ကျန်းမာပါစေလို့ ကိုယ်ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ကိုယ်လည်း ဒီညနေပဲ မိုးကုတ်ပြန်မယ်”

“ဟင် ချက်ချင်းကြီးပါလား ကိုရဲ့”

“ရန်ကုန်မှာ ပန်းမှမရှိဘဲ ဆက်နေလို့ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဒယ်ဒီကလည်း မန္တလေးရောက်နေလို့လေ၊ မန္တလေးမှာ ဒယ်ဒီနဲ့ဝင်တွေပြီး အတူပြန်မှာ”

“ဪ ဟုတ်လား မိုးကုတ်ရောက်မှ ဖုန်းဆက်နော် ကို”

“အင်းပါ ကျောင်းတွေပြန်ပြန်ဖြင့်ပါစေလို့ ကိုယ် ဆုတောင်းနေတယ်၊ ဒါမှ ပန်းနဲ့ပြန်ဆုံရမှာ”

“ပန်းလည်း ဆုတောင်းပါတယ် ကို ဒါပဲနော်၊ ဟိုမှာ ဖေဖေ ခြံထဲဆင်းလာလို့”

ပန်း ဖုန်းလေးကိုပြန်ပိတ်လိုက်ရ၏။ ဖေဖေက ပန်းဆီကို ဦးတည်လာ၏။ ပန်း ဖေဖေကိုပြုံးပြရင်း

“ဖေဖေ လမ်းလျှောက်ဆင်းလာတာလားဟင်”

“အင်း သမီးဖုန်းဆက်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ ကျောင်းကသူငယ်ချင်းတွေနဲ့စကားပြောနေတာပါ။ မေမေကော ဖေဖေ”

“အခုပဲ ကော်ဖီသောက် ဆေးသောက်ပြီး အခန်းထဲမှာရှိတယ် သမီး။ သမီးသွားတွေ့လိုက်ပါဦး”

ပန်း ခေါင်းလေးညိတ်ကာ အိမ်ဘက်ထွက်ခဲ့တော့ ဖေဖေခြံထဲမှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ပန်း ပြန်ရောက်ကတည်းက မေမေကျန်းမာရေးက တရောင်ရှောင်ဖြစ်နေတာ ပန်း သတိထားမိသည်။ အပတ်စဉ် ဆရာဝန်ကြီးနှင့်

မေမေ လိုက်ပြတာလည်း ပန်းတွေ့သည်။

မေမေမှာက နှလုံး၊ သွေးတိုးနှင့်အာရုံကြောအားနည်းသည် ဆရာတွေ ခံစားနေရသည်ဟု ဖေဖေပြောသည်။ မေမေမြော့ ငယ်ငယ် နှုတ်ခွယ်နှင့်ရောဂါအင်အားက မပျံ့လှပါ။

ပန်း အခန်းထဲဝင်ခဲ့တော့ မေမေ ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာလှဲနေရာမှ နှိပ်လေးမတ်ကာ ပန်းကိုပြုံးပြသည်။

“ဟော သမီးလေး လာလေ ပျင်းနေပြီလား သမီး”

“ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ ပျင်းစရာပေါ့ မေမေ၊ မေမေကော သက်သာရဲ့လားဟင်”

“သက်သာပါတယ် သမီးရဲ့၊ လာထိုင်ဦး”

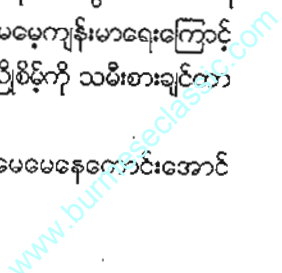
မေမေ ဒရင်းဘတ်ဘေးက ခုံပုလေးမှာ ပန်း ဝင်ထိုင်သည်။ ပန်းနှင့်တွေ့လျှင် မေမေမျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေပေမယ့် မေမေမျက်နှာက ချစ်လျှင်လျှင် မလန်းဆန်းသလိုပဲ။

“မေမေ ဆေးကောမုန့်မှန်သောက်ရဲ့လားဟင်၊ မေမေကြည့်တာ မလန်းဆန်းသလိုပဲ၊ သိပ်မသက်သာရင် ရန်ကုန်တက်ပြီး ပြသကြည့်ပါလား”

ပန်းကို မေမေ ပြုံးကြည့်ကာ ခေါင်းလေးခါသည်။

“မေမေ သက်သာပါတယ် သမီးရဲ့၊ ရောဂါအတွက် သောက်ရတဲ့ဆေးကများတော့ လူကန်းတာပေါ့ကွယ်၊ မေမေကျန်းမာရေးကြောင့် အတွက် ဘာမှမစီစဉ်ပေးနိုင်ဘူးကွယ်၊ မညှိစိန်ကို သမီးစားချင်တာ ပြောနော်”

“သမီး အဆင်ပြေပါတယ် မေမေ၊ မေမေနေကောင်းအောင်

နေပါ”

မေမေ့လက်ဖဝါးလေးက ပန်း ပန်းလေးကို အသာဖွဖွကိုင်ရင်း ခေါင်းလေးညိတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။

“အင်း မေမေ့သမီးလေး ဒီတစ်နှစ်ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ဘွဲ့ရဦး နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ဖေဖေအလုပ်တွေကို သမီး ကူညီနိုင်တော့ မှာပါ။ မေမေနဲ့လည်း အတူနေနိုင်ပြီလေ”

“မေမေတို့မိသားစုလေး အမြဲနွေးထွေးနေချင်တယ် သမီးရယ် သမီးနဲ့ခွဲနေရတာ မေမေ စိတ်မကောင်းဘူး။ အထူးသဖြင့် သမီးဖေဖေ က သမီးကို စိတ်မချဘူး။ သိတယ်မဟုတ်လား သမီးဖေဖေ မေမေထက် သမီးကို ခနောင်တွယ်လွန်းတယ်”

ပန်း ခေါင်းညိတ်လက်ခံမိပါသည်။ ဖေဖေရဲ့သံယောဇဉ်က ပန်း အပေါ်မှာ မေမေ့ထက်တောင် ပိုသည်ဆိုတာ ပန်း လက်ခံသည်။ ဒါ ကြောင့်လည်း ပန်းဖေဖေနဲ့မေမေတို့နှင့်အတူနေကာ တစ်လှည့်ပြန်ပြန် ဂေ့၊မွေးချင်သေး၏။

ပြီးလျှင်တော့ ဇာနည်နှင့်ကိစ္စကို ဖွင့်ပြောရမည်။ အဲဒီအခါကျလျှင်တော့ ဖေဖေနှင့်မေမေ ပန်းကိုနားလည်မည်

ဝင်ပါသည်။

“သမီး”

“ရှင် မေမေ”

“သမီးကို မေမေ တစ်ခုပဲတောင်းဆိုချင်တယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ မေမေတို့နဲ့ သမီး ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားပါနဲ့၊ အထူးသဖြင့်

သမီးကိုချစ်တဲ့ သမီးဖေဖေအနားမှာ သမီးအမြဲရှိနေပေးပါ။ နောက်ဆုံး သမီးအိမ်ထောင်ကျသွားရင်တောင် သမီးဖေဖေအနားမှာ သမီးရှိပေးပါ”

မေမေ ဘာကြောင့် ဒီစကားတွေပြောနေတာလဲ။ ပန်းမှာချစ်သူ ရှိနေပြီလို့ မေမေ ကြိုတွေးသိနေတာကြောင့်လား။

“မေမေရယ် သမီး မေမေတို့ကိုမခွဲပါဘူး။ သမီးအိမ်ထောင်ပြု ရင်တောင် မေမေနဲ့ဖေဖေတို့ သဘောတူ ကြည်ဖြူသူကို ရွေးမှာပါ”

“ဝမ်းသာပါတယ် သမီး။ သမီးက သမီးဖေဖေ သိပ်ချစ်တဲ့ သမီးလေးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့ကွယ်”

ပန်း နဖူးပြင်လေးကို ကိုင်းနမ်းပြီး မေမေပြောသည်။ မေမေ့ ရင်ခွင်ထဲကို ပန်း ဝင်တိုးလိုက်မိသည်။

တကယ့်ကို နွေးထွေးတဲ့ရင်ခွင်အရိပ်ကို ပန်း ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားဘူးဆိုတာ မေမေ ယုံပါစေတော့...။

“ဖေဖေ”

ဇာနည်ရင်ခွင်ထဲမှာ ရုန်းထွက်ကာ ပန်း ထရပ်မိတော့ ဖေဖေက ပန်းလက်ကို ဆောင့်ဆွဲခေါ်ရင်း

“လာစမ်း သမီး ဖေဖေနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့”

“မ မလုပ်ပါနဲ့ အန်ကယ်၊ ပန်းက ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ”

“ဘာကွ ငါ့သမီးကို ငါ့ရင်ခွင်ထဲက မင်း ခေါ်ထုတ်သွားချင်တာလား။ ငါ ခွင့်မပြုဘူး လုံးဝခွင့်မပြုဘူး သမီး လာ”

“ဖေဖေ ကို ကို လုပ်ပါဦး”

“ပန်း”

ကမ်းပေးသော ပန်းလက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည့် ဇာနည်လက်ကို ဖေဖေ ဖြတ်ခိုက်ချာသည်။ ပြီးတော့ ဇာနည်မျက်နှာဆီသို့ တင်းတင်းဆုပ်ထားသော လက်သီးဖြင့်ထိုးချပစ်လိုက်၏။

“ဖေဖေ မလုပ်ပါနဲ့”

ပန်း အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ကာ မျက်ဝန်းတွေဖွင့်ကြည့်တော့မှ အိပ်မက်မက်နေခြင်းဟု သိလိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ ပန်ကာကြီးဖွင့်ပြီး အိပ်ပျော်သွားသည့် ပန်းရဲ့ အိပ်မက်ကြီးက မလှပလိုက်တာ။

“သမီး သမီး”

အခန်းတံခါးကို တခုနဲ့တခုထုခိုက်ပြီး ခေါ်နေသော ဖေဖေအသံကြောင့် ပန်း ခုတင်ပေါ်က ဆုတ်ခနဲ ထထိုင်မိ၏။ ဖေဖေ ပန်းကိုလှာနှိုးနေတာပဲ။

“လာ လာပြီ ဖေဖေ”

အခန်း (၄၃)

“လွမ်းလိုက်တာ ပန်းရယ်”

တင်းတင်းပွေ့ဖက်ထားသော ဇာနည်ရင်ခွင်ထဲမှာ ပန်း ခန္ဓာကိုယ်လေး နှစ်မြှုပ်လှမတတ်ပါပဲ။ ရင်ခွင်ထဲက ပန်းမျက်နှာလေးကို ဝှိုနှိုကာ ဇာနည်အနမ်းတွေကလည်း နေရာယပ်မကျန်အောင် ရွာချသည်။

ပန်း ရင်ခုန်သံတွေ စီးမျောလျက် မြတ်နိုးချစ်သော ချစ်သူရင်ခွင်ထဲမှာ သတိကင်းလွတ် ပျော်ဝင်နေခိုက်

“သမီး”

မိုးချုန်းသံလို ပေါ်ထွက်လာသော ဖေဖေအသံကြောင့် ပန်း မျက်ဝန်းတွေ အထိတ်တလန့် ဖွင့်ကြည့်မိ၏။

ပန်းတို့ရှေ့မှောက်မှာ မတ်မတ်ကြီးရပ်လျက် ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေက ဇာနည်ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေ၏။

ကယောင်ကတမ်း ပြန်အသံပေးရင်း ပန်း အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ဖေဖေ၏စိုးရိမ်တကြီး မျက်နှာကို မြင်ရ၏။

“သ သမီး သမီးမေမေဆီ အခုလိုက်နဲ့ ငြိမ်း ငြိမ်း အခြေအနေ မကောင်းဘူး”

“ရှင်”

ပန်း အံ့သြတုန်လှုပ်လျက် ဖေဖေနှင့်အတူ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက် ခဲ့လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ ဒေါ်ညိုစိမ့်လည်း ရှိနေသည်။ မေမေက ခုတင်ပေါ် မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးလဲ့လို့

“မေ မေမေ”

မေမေမျက်ဝန်းတွေ ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လာသည်။ ပန်းကိုကြည့်ကာ မေမေ နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ခတ်နေ၏။ မေမေ ဘာပြောချင်တာလဲ။ ဖေဖေကို လှည့်ကြည့်တော့ မျက်ရည်စိုင်းသောမျက်ဝန်းတွေနှင့် ကျောက်ရုပ်ကြီး လိုရပ်နေ၏။

“မေ မေမေ ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပန်း ခုတင်ပေါ်က မေမေ့ကို သိုင်းဖက်ရင်း စိုးရိမ်ကြီးမေး မိ၏။ မေမေ ပါးစပ်က အသက်ရှူသံတွေက ပြင်းပြလွန်း၏။ ပန်း နား အနားတိုးကပ်ကာ မေမေ ပြောသည့်လေသံကို မနည်းနားထောင်ရ၏။

“သ သမီး ဖေဖေနဲ့ နေခဲ့ နော်”

“မေ မေမေ”

မေမေ့လေသံတွေ တိမ်ဝင်သွားသည်။ မောဟိုက်စွာ ရှုရှိုက်နေ သော ဝင်သက်ထွက်သက်တွေကိုလည်း ပန်း မကြားရတော့ပါ။

အထိတ်တလန့်နှင့် မေမေ့ကိုကြည့်တော့ မေမေ့မျက်ဝန်းတွေက ပန်းကိုစိုက်ကြည့်ငြိမ်သက်နေပြီ။

“မေမေ မေမေ ဘာဖြစ်တာလဲ ဖေဖေ မေမေ့ကိုကြည့်ပါဦး”

“သမီးရယ်”

ပန်းကိုသိုင်းဖက်ကာ ဖေဖေ တုန်တုန်ယင်ယင် ရေရွတ်ရှာ၏။ ဖေဖေ့မျက်ဝန်းက မျက်ရည်တွေကိုပဲ ပန်း မြင်တွေ့နေခဲ့ရသည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ပန်း နားမလည်နိုင်ပါ။ လောကကြီးထဲ က မေမေ ထွက်ခွာသွားပြီဆိုတာ ပန်း မယုံချင်ပါ။

မေမေ ပန်းကိုထားရစ်ခဲ့ပြီလား။ ဟင့်အင်း ပန်း မယုံကြည် နိုင်တာအမှန်။

ဒီလောက်အထိ မြန်ဆန်စွာ မေမေ ထွက်သွားရသတဲ့လား။ ပန်း ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်မောဟိုက်လျက် ဖေဖေ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အသက်ရှူဖို့ မေ့နေမိတဲ့အထိ။

အခန်း (၄၄)

“ငါ့ လုံးဝမသိခဲ့ဘူး နွယ်နီရယ်၊ မေမေမှာကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်နေတာ ငါ မသိဘူး၊ မေမေက ငါ့ကိုမသိစေချင်ဘူးတဲ့၊ ငါ ငါ အရမ်းခံစားရတယ်”

“ပန်းရယ် ငါလည်း မယုံနိုင်ဘူး၊ တကယ်ကြော့ကွဲတယ်ဟာ”

မျက်ရည်စတွေနှင့် ပန်းကိုဆုပ်ကိုင်အားပေးနှစ်သိမ့်နေသည့် နွယ်နီကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်တွေနှင့် အိပ်မက်ဆိုးကြီးပမာ ထင်မှတ် နေပုံရသည်။

“မငိုနဲ့တော့ ပန်းရယ်၊ နင်ဘယ်လောက် ခံစားနေရတယ်ဆို တာ ငါနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ဖေဖေက နင့်အနား မှာရှိနေပါသေးတယ်”

“ဖေဖေ ငါ့အနားမှာရှိနေပေမယ့် ငါ့ဘဝက ဖေဖေအနားမှာ

နေဖို့ခွင့်မရှိတော့ဘူး နွယ်နီ”

“ဘာ ဘယ်လို ပန်း၊ နင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

နွယ်နီ နားမလည်နိုင်စွာ မေးသည်။ ပန်း ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ပွတ်သုတ်ရင်း ပင့်သက်ရွိုက်မိ၏။

“ဖေဖေက ငါ့ရဲ့အဖေရင်းမဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါ့ရဲ့မွေးစားဖခင် တစ်ယောက်ပဲ”

“ဟင်”

သမီးလေးနှုတ်က ထွက်လာသောစကားတွေက သူ့ရင်ထဲကို မီးတောင်ကြီးပေါက်ကွဲစေသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ သမီးလေးနှင့်နွယ်နီလေး တို့ကတော့ သူ့ကိုမမြင်ပါ။

သူ နံနံမှာမှီရင်း ရင်ဘတ်ကိုလက်နှင့်ဖိအုပ်ထားမိသည်။ သမီး က သူ့ကိုခွဲသွားဖို့တွေးနေသည်လား။ သမီးရယ် သမီးက ဖေဖေသမီး ပါကွယ်။

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ မေမေမရှိတော့ဘဲ ငါ ဖေဖေနဲ့နေသင့်ပါ့မလား နွယ်နီရယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကစကားတွေကို ငါ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ”

“ပန်း မဟုတ်သေးဘူး၊ အန်ကယ်က နင့်ဖေဖေပဲဟာ”

“ငါ လက်ခံတယ် နွယ်နီ၊ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားကို ပတ်ဝန်းကျင် က ဘယ်လက်ခံမှာလဲ၊ ပြီးတော့ကိုက ငါနဲ့ဖေဖေအကြောင်း မသိသေး ဘူး၊ မေမေမရှိတော့ဘဲ ငါ ဆက်နေသင့်သလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး နွယ်နီ၊ ကို အထင်လွဲမှာ ငါမခံနိုင်ဘူး၊ ဖေဖေရဲ့ဆွေမျိုးတွေကလည်း မေမေ နားရေးမှာ ဒီကိစ္စကို စိုးရိမ်ပူပန်နေကြတယ်၊ မေမေမရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ငါနဲ့ဖေဖေ တစ်အိမ်တည်း မနေသင့်ဘူးတဲ့”

သမီးရဲ့စကားလုံးတိုင်းက သူ့နှလုံးသားကို ခြေမွနေသလိုပဲ။
ဒါ သူ့ရဲ့သိက္ခာကိုနင်းခြေလိုက်တာ။ သူ့ရဲ့နှလုံးသားကို ကြေမွအောင်
ရိုက်ချိုးပစ်ကြတာ။

သမီးရယ် ဖေဖေသမီးလေးကို ဖေဖေနှလုံးသားက သတ်မှတ်
ပေးခဲ့တာကို သမီးလေး ယုံပေးပါ။

“ငါ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရမယ် နွယ်နီ၊ ဇာနည်ကိုလည်း
သံသယတွေနဲ့ မရှင်သန်စေချင်ဘူး။ ဖေဖေသိက္ခာ ငါ့သိက္ခာအတွက်
ငါ တစ်ခုခုစဉ်းစားရမယ်”

သမီးနှုတ်က ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးအတွက် သူ သမီးကို ဘယ်လို
ထောင်းပန်ရမည်လဲ။

သမီးရဲ့အသိတရားထဲမှာ သူ့က မွေးစားဖခင်တစ်ယောက်ဆိုတဲ့
အခွဲကြီးရှိနေသည်လား။

ဖေဖေရဲ့မေတ္တာ၊ သံယောဇဉ်တွေကို သမီး အသိဆုံးဟု သူ
ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ခုတော့ သမီးအတွက် သူ့ဟာ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လိုပဲ
ရှိနေခဲ့တာလား။

ဖေဖေနှလုံးသားတွေ ကြေမွအောင်မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ သမီးလေး
ရယ်။

အခန်း (၄၅)

“ကျောင်းဖွင့်ဖို့ တစ်လလောက်လိုသေးတာပဲ သမီးရယ်၊ ဒီစိမ်း
မှာပဲ နေပါဦး”

“သမီး ကြိုတင်စီစဉ်သင့်တာလေးတွေ စီစဉ်ဦးမှာမို့ပါ ဖေဖေ
ဒီနစ်က ဧနက်ဆုံးနှစ်ဆိုတော့ သမီး အာရုံစိုက်ကြိုးစားချင်လို့ပါ”

ဖေဖေ နှုတ်တွေထိတ်သွားခဲ့သည်။ ဖေဖေမျက်နှာကိုလည်း
ဖန်း မကြည့်ရဲပါ။ တကယ်ဆို မေမေ့နာရေးကိစ္စပြီးကတည်းက ရန်ကုန်
ပြန်ချင်တာဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက်ကြီး ဖေဖေကိုပြောမထွက်တာကြောင့် တစ်ပတ်
လောက် ဆက်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးအတွက် ဖေဖေ ဘာမှမပူပါနဲ့၊ သမီး အသားကျအောင်
နေတတ်ပါဇာယံ ဖေဖေ”

“သမီး သမီးဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖေဖေ မတားတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့

www.burmeseclassic.com

သမီးအဆောင်မှာ မနေပါနဲ့၊ ရန်ကုန်မှာ သမီးနေဖို့ ဖေဖေ လုံးချင်းတိုက်လေး ဝယ်ပေးထားတယ်”

“ရှင်”

ပန်း အံ့သြမိသည်။ ဖေဖေ ဘယ်တုန်းက စိစဉ်ထားတာလဲ မသိပါ။ ဖေဖေမျက်နှာက တည်ငြိမ်စွာ ပန်းကိုငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဖေဖေသမီးလေး အဆောင်မှာနေရတာထက် အဆင်ပြေအောင်လေး၊ သမီးကျောင်းပြီးရင်လည်း ဖေဖေ ရန်ကုန်ပြောင်းဖို့ စိစဉ်ထားတယ်၊ ရန်ကုန်က ကုမ္ပဏီရုံးခွဲမှာ သမီး တာဝန်ယူနိုင်အောင်လို့ပါ”

ဖေဖေ ဒီအစီအစဉ်တွေကို ဘယ်တုန်းက စိစဉ်ထားခဲ့တာလဲ၊ ပန်း ခံစားချက်တွေကို သိနေတာကြောင့် စိစဉ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလား။ ပန်း တွေးမရနိုင်ပါ။

“ဖေဖေကော သမီးမေမေပါ ရန်ကုန်ပြောင်းဖို့ တွေးထားခဲ့ကြတာပါ။ အခု သမီးမေမေ မရှိတော့ ပိုပြီးသေချာသွားတာပေါ့။ ဖေဖေလည်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ မနေချင်တော့ဘူး သမီး”

ဖေဖေစကားတွေကို ပန်း ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ နားထောင်နေမိ၏။ မေမေ့ကို ဖေဖေ သိပ်ချစ်တာ ပန်း သိသည်။ ဖေဖေသည် သံယောဇဉ်တွယ်လွန်းတာ ပန်း အသိဆုံး။

“သမီး နေတဲ့တိုက်မှာ အဖော်မိန်းကလေးတွေလည်း ဖေဖေ စိစဉ်ပေးမယ်၊ ခြံစောင့်နဲ့ဒိုင်ဘာတစ်ယောက်လည်း ရှာနေတယ်၊ ဖေဖေက သမီးကျောင်းဖွင့်မှ ပြန်မယ်ထင်တာ၊ ချက်ချင်းကြီးဆိုတော့ သမီးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာစိုးတယ်”

“ရပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ သမီးတစ်ယောက်တည်း နေတတ်ပါ

တယ်၊ ပြီးရင် နွယ်နီပါ ရောက်လာမှာပဲလေ”

“အင်း သမီးဆန္ဒပြင်းနေရင်လည်း ဖေဖေ မတားတော့ပါဘူး။ အိမ်ဖော်နဲ့ခြံစောင့်တွေလည်း တစ်လအတွင်း ဖေဖေ စိစဉ်ပေးမယ် ဘုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ”

“မလိုပါဘူး သမီးရယ်၊ ဖေဖေက သမီးရဲ့ဖေဖေပဲလေ၊ ကျေးဇူးကောင်းဆိုဖို့ မလိုအပ်ဘူးလေ”

ပန်း ရင်ထဲမှာမကောင်းပါ။ ဖေဖေမျက်နှာကိုမော့ကြည့်တော့ ဆဖေမျက်နှာလည်း မကောင်းပါ။ မေမေ့ကို သတိရသွားတာကြောင့် သား၊ ပန်းစကားကြောင့်လား မဝေခွဲတတ်။

“သမီး သမီးမေမေ မရှိတော့ပေမယ့် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ဆဖေက သမီးအနားမှာ အမြဲရှိနေမှာပါ၊ သမီးကို ဖေဖေ သိပ်ချစ်ပါတယ် သမီး”

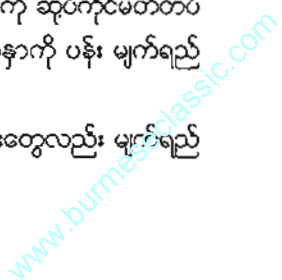
“ဖေ ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေ့ကို သမီး ကန်တော့ပါရစေ”

ဖေဖေရှေ့ကြမ်းပြင်မှာထိုင်ကာ ပန်း ဦးချကန်တော့မိသည်။ ဆဖေက ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ရင်း

“သာဓု သာဓု သာဓုပါ သမီးလေး၊ သမီးလေးဘဝ အမြဲတမ်း ငြိမ်းချမ်းပြည့်စုံပါစေကွယ်”

“ဖေဖေ ဆုတောင်းပေးပြီး ပန်း ပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်မတ်တပ် ဆဲစေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတော့ ဖေဖေမျက်နှာကို ပန်း မျက်ရည် သော မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်မိ၏။

ပါဝါမျက်မှန်ဝါးလေးထဲမှ ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေလည်း မျက်ရည်

ဝဲနေသည်လား။

“ဝမ်းနည်းမနေနဲ့နော် သမီး၊ ဖေဖေနဲ့သမီး အမြဲတမ်း အတူ ရှိနေမှာပါ။”

ပန်း ပါးပြင်က မျက်ရည်တွေကို ဖေဖေ ပွတ်သုတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ပန်းခေါင်းလေးကို တစ်ချက်ပုတ်ကာ လှည့်ထွက်သွားခဲ့၏။ ထိုတဒဂ်လေးမှာ ဖေဖေဆီက အနမ်းလေးတစ်ချက်လောက် ပန်း ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရင်ထဲမှာ ပန်းအတွက် ချစ်ခြင်းနှင့်နားလည်နိုင်မှု များစွာရှိနေသည်ဆိုတာတော့ ပန်း မြင်ခဲ့ရပြီးပြီလေ။

အခန်း (၄၆)

ပန်းအတွက် ဖေဖေ ဝယ်ပေးထားသည့် တစ်ထပ်တိုက်အသစ် လေးက လှပပါသည်။ သီးသန့်ခြံဝင်းထဲမှာ ရောင်စုံပန်းခင်းလေးတွေ အရိပ်ရအပင်တွေနှင့် စိမ်းလန်းနေသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီတိုက်လေးက ပန်းအတွက် အထီးကျန်ဆန်လွန်းနေ သည်။ အခုချိန်ဆို ဖေဖေလည်း ပဲခူးကအိမ်ကြီးမှာ အထီးကျန်နေမည် ဆင်သည်။

ဒေါ်ညိုမိမိကိုလည်း ရွာပြန်လွှတ်လိုက်ပြီမို့ အိမ်ကြီးမှာ ဖေဖေ ဘစ်ယောက်ဘည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ဖေဖေကို သနားစိတ်က ပန်းကို ချက်ရည်ဝဲစေ၏။

ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေရယ်။ ပန်း ရွေးချယ်ခဲ့တာ ဖေဖေကိုမချစ်လို့ တော်ပါဘူး ဖေဖေရယ်။

ဒီတိုက်လေးမှာ ပန်း နှစ်ပတ်ကျော်လောက်တော့ တစ်ယောက်

တည်း အထီးကျန်နေရဦးမည်။ ဖေဖေက ပန်းကိုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ အိမ်ဖော်နှင့်ခြံစောင့်တွေတော့ အမြန်စီစဉ်ပေးမှာသေချာ၏။

“ဟိ ဟိ”

ခြံရှေ့က ဟွန်းသံကြောင့် ပန်း ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။ ဖေဖေတော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။

“ဟင် ကို”

ပန်း ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော ထက်ဖာနည်ရဲ့ကားကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မမြင်ရတာကြားပြီဖြစ်သော ချစ်သူအပြုံးတွေက ပန်း ရင်ထဲကို နွေးထွေးသွားစေခဲ့၏။

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်က ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာရမယ် ထင်တာ၊ ပန်းရဲ့တိုက်လေးက ချစ်စရာပဲ၊ ပန်းဖေဖေ တကယ်ရွေးချယ် တတ်တာပဲ”

ညှို့ခန်းထဲရောက်တော့ ဖာနည် ပန်းရဲ့တိုက်လေးကိုချိုးကွဲ မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“ကို ကျောင်းဖွင့်မှလာမယ် ထင်နေတာ”

“ပန်း ရန်ကုန်ရောက်နေပြီဆိုမှတော့ ဖုန်းသတင်းဝင်ဝင်ချင်း ထွက်လာတာပေါ့၊ ဒယ်ဒီကိုတောင် မနည်းလိမ့်ညာခဲ့ရတယ်”

“ကိုရယ် ပင်ပန်းလိုက်တာ”

“ပန်းကိုပဲ ကိုယ် သနားလိုက်တာ၊ ပန်းမေမေကိစ္စကြားတော့ ကိုယ် တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး ပန်းရယ်၊ ကိုယ်လာခဲ့ချင်ပေမယ့် ဒယ်ဒီ ရဲ့ကျောက်တွင်းတွေရှိတဲ့တောထဲ ရောက်နေတာ”

“ရပါတယ် ကို၊ ပန်း နားလည်ပါတယ်”

“ပန်း ဒီတိုက်ကြီးမှာ ပန်းတစ်ယောက်တည်း နေနေမှာ၊ ကိုယ်

စိတ်မချပါဘူး။ ပန်း ဖေဖေက ဘာလို့ခွင့်ပြုတာလဲ”

ဖာနည် ဘာမှမသိသေးသောကိစ္စအတွက် ပန်း ဖြေရှင်းမပြချင် သေးပါ။

“ပန်းကိုယ်တိုင် ဇွတ်ထွက်လာတာပါ ကို ဖေဖေကလည်း အဖော်တွေ အပြန်ဆုံးရှာပေးမှာပါ”

“ကိုယ်လည်း ဒီရက်တွေမှာ ပန်းရဲ့အဖော်အဖြစ် နေနေမယ် ဆိုရင်ကော”

ပြောရင်း ပန်းခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဖာနည် သိမ်းမိသည့် ချစ်သူရင်ခွင်ထဲမှာ ပန်း မခိုင်ခဲ့ရတာကြားပြီမို့ ရင်မှာကြည့်နှူးလိုက် နေ၏။

“ပန်းရယ် အရမ်းချစ်တယ်”

အနမ်းတို့က နွေးထွေးရှိန်းမြနေသည်။ ဝင်သက်ထွက်သက်တို့ လှယ်မိသော အနမ်းတွေက ရင်ခုန်သံတွေကို ကမ္ဘာငယ်လေးတစ်ခုဆီ ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်စွမ်းသည်။

ပူလောင်မှုတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော ပန်းဘဝလေးအတွက် တို့ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေက အရာအားလုံးကို မေ့နိုင်စွမ်းသည်။

ဘဝတစ်ခုလုံးပုံအပုံပြီး ကိုကို ပန်းချစ်ခဲ့တာကို ယုံစေချင်သည် ဒါ မိုက်မဲမှုတစ်ခုဟုလည်း ပန်း မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။

ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ရင်ခုန်သံတို့ဖြန့်ခင်းသော ကမ္ဘာလေးထဲ မှာ မက်မောစွာခိုင်မိခြင်းက အမှားကြီးတစ်ခုဟု ပန်း မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။

အခန်း (၄၇)

ကျောင်းတွေ မဖွင့်ခင်ရက်ပိုင်းအလိုမှာပဲ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဒေါ်မြိုင်နှင့် ဦးကြည်မောင်ကို ပန်းဆီခေါ်လာ၏။

“သမီး သမီးလိုအပ်တာမှန်သမျှ ဖေဖေကိုပြောနော်၊ ဒေါ်မြိုင် နဲ့ဦးကြည်ကလည်း သမီးကိုစောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူး အဲ ဖေဖေကော နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့ လားဟင်”

“ဖေဖေ အဆင်ပြေပါတယ် သမီး၊ မကြာခင်မှာ ဖေဖေသမီး လေးနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်တော့မှာပဲလေ”

“အဲဒီနေ့လေးကို သမီးလည်း မျှော်လင့်နေပါတယ် ဖေဖေ”

“ဝမ်းသာတယ် သမီး၊ အခု သမီးနဲ့ဖေဖေ ကြေးအိုးသွားစား ကြမလား”

ပန်း ခေါင်းလေးကို ခပ်သွက်သွက်လေး ညှိတ်ပြုဖြစ်၏။

ဖေဖေနဲ့ပန်းကြားမှာ ဟိုးအရင်တုန်းကလို နွေးထွေးကြင်နာမှု တွေ ပန်း ပြန်ရချင်သည်။

ဒီလိုဘဝလေးကို တမလွန်က မေမေကလည်း ပျော်ရွှင်စွာ စောင့်ကြည့်နေမည်ထင်သည်။

မေမေရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်မှာ မှာသွားခဲ့သောကော့အတွက် ငယ်ဘယ်တော့မှမပေပါ။

ပန်းကို ဖေဖေနဲ့အတူ အမြဲရှိနေဖို့ မေမေ ဆန္ဒတွေပြင်းပြခဲ့ သည်။ ပန်းကလည်း ဖေဖေရဲ့အရိပ်အောက်မှာပဲ လုံခြုံနွေးထွေးစွာရှိနေ ချင်ခဲ့တာပါ။

သမီး ကတိပေးပါတယ် မေမေ။ မေမေ မျှော်လင့်တဲ့ဘဝလေး ကို ပန်းနဲ့ဖေဖေ မကြာခင် ပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာပါ။

ကျောင်းတွေဖွင့်တော့ ပန်းနှင့်နွယ်နီတို့ အတူတက်ဖြစ်သည်။ သင်တန်းကိုလည်း အတူတက်သည်။

ဖေဖေ ပြည့်စုံစွာ စီစဉ်ပေးထားမှုကြောင့် အစစအဆင်ပြေခဲ့ သည်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝက်ပတ်နစ်ကြိမ်လောက် ပန်းဆီ ဖုန်း ဆက်တတ်၏။

“သမီး နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေကော အလုပ်တွေလုပ်နေသ လားဟင်”

www.burmeseclassic.com

အခါကျမှ ဖေဖေ နားခွင့်ရမှာလေ”

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ သမီး တာဝန်ယူနိုင်မှာပါ”

“ဖေဖေသမီးလေး လိမ္မာတာ ဖေဖေ သိပါတယ်၊ ဖေဖေ သဘောကျနိုင်မယ့် သားမက်တစ်ယောက်လောက်လည်း ရှာထားဦးခေါ် သမီး”

“ဟာ ဖေဖေကလည်း”

“ဟား ဟား ဖေဖေက ပိုပြီးပြည့်စုံတဲ့မိသားစုဘဝလေး တောင့်တနေလို့ သမီးရဲ့ ကဲ ကဲ ဖေဖေ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် သမီးလေး အိပ်တော့နော်”

ဖေဖေဘက်က ပန်းအပေါ်မှာ နားလည်ကြည်ဖြူမှုအရိပ်လေး ပြနေတော့ ပန်း ဝမ်းသာမိသည်။ တကယ်ဆို ပန်းနှင့်ဖာနည်တို့ကို ဖေဖေ အရိပ်အမြှောက်တော့ သိထားသည်ထင်၏။

ပန်းဘက်က ဖွင့်ပြောလာအောင် ဖေဖေ လမ်းဖွင့်ပေးနေခြင်း ထင်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ချိန်မှာတော့ ဖေဖေကို ပန်းအပေါ် ပေးရမှာပဲလေ။

ဖေဖေက ပန်းရဲ့ဖေဖေလည်းဖြစ်သလို ပန်းရဲ့မေမေလည်း ဖေဖေပဲမဟုတ်လား။

အခန်း (၄၈)

သင်တန်းဆင်းပြီးပို့ ပန်း စာသင်ခုံကထာအရပ်မှာပဲ ခေါင်းထဲမှာ ပြာဝေမှုးဖိုက်သွားခဲ့၏။ လူက ယိုင်ခနဲပြုအလဲမှာ နွယ်နီက ထိန်းကိုင် ရင်း

“အိုး ပန်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မူး မူးတယ် ခေါင်းတွေမူးလို့”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ထိုင် ခဏထိုင်နေလိုက် ပန်း၊ အပြင်မှာ ကိုဖာနည်ရှိတယ် ငါ သွားခေါ်ခဲ့မယ်”

ပန်း ခုံမှာပြန်ထိုင်ရင်း မျက်ဝန်းတွေ မှိတ်ထားတာတောင် နူးဆေးနေသောခေါင်းတွေက မပြေသေး။ မနက်ကတည်းက လေတွေအန် ကာ ပန်း စိတ်တွေ မကြည်လင်ခဲ့။

“ပန်း ပန်း သက်သာရဲ့လား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဖာနည်အသံကြားတော့ ပန်း မျက်ဝန်းတွေဖွင့်ကြည့်ရင်း

“ခေါင်းတွေမှူးနေတယ်၊ ရင်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ပါဠိး”

“ဟာ ဒါဆို ဆေးခန်းသွားရအောင်၊ နွယ်နီ လာ ပန်းကိုတဲ့

နွယ်နီနှင့်ဇာနည်တွဲကာ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည့် ဆေးခန်းကိုရောက်ခဲ့သည်။

မူးရိပ်ရိပ်ဝေဒနာက သက်သာသွားပေမယ့် စမ်းသပ်စစ်ဆေးပေးသော ဆရာဝန်မလေးမှတ်ချက်ကို ပန်း မျက်ဝန်းလေးမှိတ် နားစိုက်နေမိ၏။

“ဒီက ညီမနဲ့မောင်လေးက ဘာတော်သလဲ”

“ရှင် ကျွန်မက ပန်း သူငယ်ချင်းပါ၊ သူက ပန်းရဲ့ချစ်သူပဲ ဒေါက်တာ”

“အင်း ဒါဆိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါရစေ၊ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“ရှင်”

“ဗျာ”

ပန်း မျက်ဝန်းတွေပြူးကျယ်ကာ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်မိ၏။ နွယ်နီ မျက်စိမျက်နှာပျက် လှမ်းကြည့်နေသလို ဇာနည် မျက်နှာက ထူပူနီပြန်ကာ မျက်လုံးကြီးပြူး အံ့ဩနေပုံ အထင်အရှား။

ပန်း ရင်ထဲမှာ တာလုပ်လုပ်နှင့် ကိုနှင့်အတူ နေဖြစ်ခဲ့သောနေ့တွေကို ပြန်သတိရသည်။

မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမည့်အခြေအနေကို ပန်းကိုယ်တိုင်လည်း မျှော်လင့်မထားခဲ့တာအမှန်။

“ဘာ ဘာပြောတယ် ကို၊ ဘာပြောလိုက်တယ်”

ပန်း စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်တော့ ဇာနည် တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ ပန်း လက်ဖဝါးလေးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း

“ဟို ကိုယ်ပြောတာက လက်ရှိအခြေအနေ အဆင်ပြေသွားအောင်ပါ ပန်းရယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ပန်းက ဒီကိုယ်ဝန်ကိုဖျက်ချရမယ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ကို”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ပန်းရဲ့ ကိုယ့်မှာက ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ဒယ်ဒီကိုလည်း ကတိပေးထားတယ်၊ ပြီးတော့ ပန်းမှာလည်း ရည်ရွယ်ချက်တွေရှိနေတယ်၊ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ”

ဇာနည် ရှင်းပြသည်။ ပန်း ခေါင်းကိုတွင်တွင်ရမ်းရင်း

“လက်ရှိအခြေအနေကို ပန်းတို့ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ မောင်၊ ကိုယ်ဝန်တို ပန်းဖျက်ချဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ပန်းရယ်၊ ကိုယ့်အသိဆရာဝန်တွေ ခို့ပါတယ်”

“တော်တော့ ကို၊ ပန်း မလုပ်နိုင်ဘူး”

ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဇာနည်လက်တွေကို ပုတ်ခါချရင်း ပန်း ဆတ်ခနဲ ထရပ်တော့ ဇာနည် မော့ကြည့်သည်။

“ပန်းရယ် ကိုယ်တို့လက်ထပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ၊ ဒယ်ဒီကလည်း ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်တို့ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်အောင်လုပ်ကြမယ်၊ ပြီးရင် ပန်းကိုကိုယ် လက်ထပ်မှာပါ၊ အခုတော့ ဒီကိစ္စကို ရှင်းလင်း”

“တော်တော့ ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့ ထက်စာနည်”

“ဟင် ပန်း ကိုကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကိုယ် ပန်းကိုတကယ် ချစ်တာပါ”

ဆတ်ခနဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထရပ်ရင်း ပန်း ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင် ဖို့ ကြိုးစားသည်။ စာနည် လက်တွေ့ကို ရှန်းထွက်ရင်း ပန်း နာကျည်စွာ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“လျှာဖျားလေးက မပြောနဲ့ စာနည်၊ ရှင် ကျွန်မကို လက်ထပ် မှုဖြစ်မယ်”

“ဟာ ပန်းရယ် အခုချိန်မှာ မဖြစ်နိုင်တာသိရက်နဲ့”

“စာနည် ဘာကိုမဖြစ်နိုင်တာလဲ ဒါ ပန်းတို့အတူရင်ဆိုင်ရမည် ကိစ္စလေ၊ ရှင်ဘာလို့ ရှောင်ဖို့ကြိုးစားတာလဲ အဲဒါ ပန်းကိုချစ်တာလား”

“မဟုတ်သေးဘူး ပန်း၊ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ပန်း သိထား တာပဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာကို မမျှော်လင့်စေချင်ဘူး”

“ဘာရယ်”

“ကို ပန်းကို အခုလက်ထပ်လို့မရ”

“ဖြန်း”

ဒေါသတွေက စာနည်ဝါးပြင်ပေါ် စုပ်ကျသွားခဲ့သည်။ စာနည် မယုံနိုင်စွာ ပန်းကိုစိုက်ကြည့်နေဆဲ။

“ရှင်ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား စာနည်၊ တာဝန်တစ်ခုကို ခွင့် မယူရဲဘူးလား”

“ပန်း ငါ မင်းကိုချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ကို အဖျက် မခံနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ မင်းစဉ်းစားပါ၊ ငါ့ဘက်က ဘယ်လိုမှ ဒီအချိန်နဲ့

မင်းကိုလက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“သွား ရှင်ထွက်သွား ကျွန်မအိမ်ထဲက ထွက်သွား”

ပန်း သူ့ရူးတစ်ယောက်လို ဟစ်အော်ရင်း စာနည် ရင်ဘတ်ကို တဘုန်းဘုန်း ထုရိုက်ပစ်မိ၏။ နောက်ဆုံး မောဟိုက်သွားမှ ဆိုဖာထိုင်ခုံ ပေါ် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

“ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ပန်း”

စကားအဆုံးမှာ စာနည်အခန်းထဲက လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ပန်း မယုံနိုင်စွာ ငေးကြည့်နေပေမယ့် စာနည် တစ်ချက်လေးတောင် ပြန်ငဲ့စောင်းမကြည့်ခဲ့။

“ပူး ပူး”

“အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“ပန်း သူငယ်ချင်း ပန်းရယ်”

နွယ်နီ ပြေးထွက်လာကာ ပန်းကိုပွေ့ဖက် နှစ်သိမ့်သည်။ ပန်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း

“ငါ နောင်တရမိတယ် နွယ်နီ၊ သူ့အချစ်ကို ယုံလွယ်မိတာ ငါ့အမှားပဲ”

“ပန်း နင် ဘာဆက်လုပ်မလဲဟင်”

နွယ်နီမေးသော မေးခွန်းအတွက် ပန်းရင်ထဲမှာ အဖြေမရှိ။ ဆို့နှစ်ပူလောင်သော ဝေဒနာတွေက ရင်ထဲပြည့်နေဆဲ။

ကြေမွသွားခဲ့တာ ပန်းနလုံးသား တစ်ခုတည်းမဟုတ်။ ပန်းရဲ့ သိက္ခာ ကိုယ်ကျင့်တရား ဘဝတစ်ခုလုံးပါလား။

“သမီး”

စိုးရိမ်တကြီး အော်သံနှင့်အတူ ပန်းလက်ကို စောင့်ဆွဲခေါ်လိုက်သော လက်တစ်ဖက်။

“သမီး ဘာလုပ်တာလဲ ဘာလို့ဒီလို ကြံစည်ရတာလဲ ဖေဖေ ကိုပြောစမ်း ပြောစမ်းပါသမီး”

ပန်းကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ချုပ်နှောင်ထားကာ ဖေဖေမေးသ်ည။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ အရိပ်ထင်နေသော ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံး တစ်နေရာမှာ ဘာတွေရှိနေသလဲ။

ပန်း မြင်တွေ့တတ်ခဲ့ပါပြီ ဖေဖေ။

“သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပြုပါ ဖေဖေရယ်၊ သမီး အဖေမရှိတဲ့ရင် ဆွေးကို လှူလောကထဲ ခေါ်မလာပါရစေနဲ့ အဟင့် ဟင့်”

“ဘာရယ် သမီး ကောင်လေး ထက်စာနည်က သမီးကို တာဝန်မယူဘူးလား”

ဖေဖေက သူ့နာမည်တောင် သိနေသည်လား။ ပန်း မယုံနိုင်စွာ ဖေဖေကို စူးစိုက်ကြည့်နေတော့

“ဖေဖေ အားလုံးသိတယ် သမီး၊ ပြောစမ်းပါ ဘာလို့လဲ ဖေဖေ သူ့မိဘနဲ့ရင်ဆိုင်တွေ့မယ် တာဝန်ယူခိုင်းမယ် သမီး”

“ဟင့်အင်း သူ မရှိတော့ဘူး ဖေဖေ၊ ကျောင်းကထွက်ပြီး နိုင်ငံခြားကို ပညာသင်ထွက်သွားပြီ”

“ဘာ”

ဖေဖေ ထိတ်လန့်စွာ အော်သည်။ ပန်း ရှိုက်ငိုရင်း ရင်ထဲမှာ ဆန္ဒနဲ့ နာကျင်လာ၏။

ချစ်ပါတယ်ဟု ဆိုခဲ့သောပန်းကို ဥပေက္ခာပြု ရှောင်ပြေးသွား

အခန်း (၄၉)

ပန်းရှောင်တိမ်း ဥပက္ခာပြုခဲ့သော ဖေဖေရဲ့ အရိပ်ကို ရောက်ခဲ့တော့ ဖေဖေရဲ့ မေတ္တာအရိပ်က နွေးထွေးနေဆဲပါ။

ဒါပေမဲ့ ပန်း မချမ်းမြေ့နိုင်ပါ။ ဖေဖေရဲ့မေတ္တာတရားကို ဥပက္ခာပြုလွယ်ခဲ့တာ နောင်တရမဆုံးခဲ့။

အခုတော့ ပန်းဘဝက သေဆုံးခဲ့ပြီ။ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ပန်းဆက်ရှင်သန်နေလို့ ဘာအဓိပ္ပါယ် ရှိနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ပြီးတော့ ဖေဖေရဲ့ မေတ္တာတွေနဲ့ ပန်းက မထိုက်တန်သူပါ။

မျက်ရည်စတွေနှင့် ဝရန်တာလေးအောက်ကို ပန်းငုံကြည့်လိုက်မိသည်။

ဟိုးအောက်မှာ မေမေ ပန်းကို ပြုံးပြနေတာလား။ နှစ်သိမ့်တားမြစ်နေတာလား။

ပန်း မျက်ဝန်းတွေ စုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ မေမေနှောက်ကို ပန်းလိုက်ခဲ့ခွင့်ပြုပါ မေမေရယ်။

သည့် ထက်စာနည်ကို စိတ်နာသည်။ ထက်စာနည်ရဲ့နှလုံးသားကို ပန်း ဘယ်လိုယုံကြည်ရမည်လဲ။

“သမီး သေခွင့်ပေးပါ ဖေဖေရယ်၊ သမီးကိုခွင့်ပြုပါ”

ပန်း မျက်ရည်တွေနှင့် တောင်းပန်တော့ ဖေဖေလက်တွေက ပန်းပန်းတွေကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေက ပန်းကို စူးနစ်စိုက်ကြည့်နေ၏။

“သမီး ဘာကြောင့် သမီးထွက်သွားရမှာလဲ၊ ဖေဖေတို့ ဘဝထဲ ကို သမီးရောက်ခဲ့တာ ဒီလိုထွက်ခွာသွားဖို့မဟုတ်ဘူး။ အဖေမဲ့အမေမဲ့ ရင်သွေးလေးကိုလည်း ပြည့်ဝတဲ့မိဘမေတ္တာပေးနိုင်တဲ့သူတွေ ရှိပါတယ် သမီးရယ်”

“ဖေဖေရယ်”

“မငိုနဲ့တော့ သမီး၊ သမီးက ဖေဖေရဲ့သမီး၊ သမီး ဘယ်လို ဒုက္ခတွေနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရပါစေ ဖေဖေ ရှေ့ကရပ်တည်ပေးနိုင်တယ်၊ သမီး ရင်သွေးလေးကို မွေးပါ။ ဖေဖေ အနားမှာရှိနေတယ်”

“မ ဖြစ်နိုင်ဘူး ဖေဖေ”

“ဖြစ်နိုင်တယ် သမီး၊ ဦးပြည့်စုံနိုင်ဆိုတာ သမီးရဲ့မွေးစားအဖေ လို့ သိနေ လက်ခံထားကြတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းက လက်ခံစေ ရမယ်”

“ရှင်”

“မွေးစားဖခင်လူယုတ်မာကြီးက သမီးလေးကို ခြေတော်တင် လိုက်တယ်လို့ သူတို့သတ်မှတ်ကြပါစေ”

“ဟာ ဖေ ဖေဖေ”

ပန်း အထိတ်တလန့် ခေါင်းခါတော့ ဖေဖေ ပန်းခေါင်းလေးကို

ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်နှစ်သိမ့်ရင်း

“အားလုံးက ဘယ်လိုပဲပြောကြ သတ်မှတ်ကြပါစေ ဖေဖေ ဂရုမစိုက်ဘူး သမီး၊ ဖေဖေရဲ့သမီးလေးနဲ့ ဖေဖေမြေးလေးအတွက် ဘာ ဆို ဖေဖေ ရင်ဆိုင်ခဲ့တယ်၊ ဖေဖေရဲ့သမီးလေးက ဖေဖေအတွက် သမီးအရင်းပါ။ ဖေဖေနှလုံးသားထဲက မေတ္တာတရားတွေပြည့်ဝစွာပေး ပြီး ချစ်ခင်ရတဲ့ သမီးလေးပါ။ ဒါကို သမီးလေးနဲ့ဖေဖေပဲသိနိုင်တယ်၊ သမီး လက်ခံတယ် မဟုတ်လား”

တည်ကြည်လေးနက်စွာ ပြောနေသော ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေထဲ မှာ အနှိုင်းမဲ့သောမေတ္တာ အင်အားတွေကို ပန်း မြင်နေရသည်။

ပန်းတစ်ဘဝလုံး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည့် ဖေဖေရဲ့မေတ္တာတရားတွေ၊ ဖေဖေနှလုံးသားက မိဘရင်းချာတစ်ယောက်ထက်တောင် ပိုမိုခဲ့တာ ပန်း အသိအမှတ်ဆုံး။

ဒါကို ပန်းနှလုံးသားက သိနေသည်ပဲ။

“မငိုနဲ့တော့နော် သမီး၊ ဘဝကို အရှုံးမပေးပါနဲ့၊ သမီးရင်သွေး လေးအတွက် ဖေဖေနဲ့သမီးနှလုံးသားက မေတ္တာအင်အားတွေက နွေးထွေး ငြိမ်းချမ်းစေမှာပါ”

“ဖေဖေရယ်”

ပန်း ဖေဖေကိုတင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်ထားလိုက်မိသည်။ ဖေဖေလက်တွေက ပန်းကျောပြင်လေးကို ပွတ်သပ်ဖေးမနေဆဲ။ ပန်း အတွက် ဖေဖေသည် နှလုံးသားလေးက ဖေဖေဆိုတာ ပန်း အကြွင်းမဲ့ သံ့ပါသည်။

၂၅၆ ◊

မြို့ခိုးတွေ ဝေခဲနေသော ကောင်းကင်ကြီးကို သူ မော့ကြည့်မိ
သည်။

မြို့ခိုးတွေ ကင်းစင်သွားလျှင် ပြာလွင်သော ကောင်းကင်ကြီး
ကို တွေ့မြင်ရမှာ သိပ်ကိုသေချာသည်။

သူချစ်သော သမီးလေးဘဝအတွက် သူ့ဘဝကို ပေးဆပ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်ပြီးခဲ့ပြီ။

ပြည့်စုံနိုင်ဆိုသောလူက မွေးစားသမီးကို စော်ကားခဲ့သူတစ်
ယောက်ဟု အားလုံးက ထင်မြင်ကြစေဦးတော့...။

သမီးလေးအပေါ်မှာ သူ့နှလုံးသားက အနှိုင်းမဲ့သော ဖခင်
မေတ္တာတွေက ဘယ်တော့မှ ခမ်းခြောက်သွားမှာ မဟုတ်။ သေဆုံးသွား
မှာမဟုတ်။

မြို့ခိုးတွေတစ်ဖက်က ကောင်းကင်ပြာကြီးလိုပဲ ထာဝရတည်ခိုင်
နေမှာပါ။

ဖေဖေသမီးလေးအတွက် ဖေဖေနှလုံးသားထဲက ဖခင်မေတ္တာ
တွေကလည်း အမြဲတမ်း ထာဝရ ကမ္ဘာတည်သ၍ရှိနေမှာပါ သမီးလေး
ရယ်။

ပရိသတ်အတွက်
အမြဲတမ်း
ဗျူး

